SAS

CIUDAD JUAREZ

Mai rău decât infernul !

GERARD DE VILLIERS

METEOR PUBLISHING

Gérard de Villiers

CIUDAD JUAREZ

Traducere din limba franceză
de *Marius Tudor*

METEOR PUBLISHING

CAPITOLUL I

Guillermo Ramirez îşi puse o mână posesivă pe fundul cambrat al lui Miriam Vasquez şi îi urlă în ureche:

– *Vamos.*[1]

Atmosfera de la Don Felix începea să se încingă. Nimeni nu le mai privea pe cele câteva fete cocoţate pe un podium, în dreapta barului, care se străduiau să danseze lasciv răsucindu-se în jurul stâlpilor metalici din oţel în chiloţeii lor tanga. Bineînţeles, erau cu toate de vânzare, dar clienţii barului veniseră fiecare cu partenera lui sau preferau să-şi petreacă seara bând bere sau tequila.

Cu pălării „Stetson" pe cap, cizme din piele de crocodil sau de struţ, curele late la care era înfipt câte un pistol, vorbeau tare, beau zdravăn, urmărindu-şi cu priviri viclene vecinii de masă, care puteau fi capabili oricând de vreun gest violent. Don Felix era barul la modă din Ciudad

[1] Să mergem.

Juarez, situat pe strada Benito Juarez, cu o clientelă formată din *narcos*[2], cu ai lor *sicarios*[3] parfumați, și polițiști veroși. Cuvântul „corupt" era prea slab pentru a defini poliția din Ciudad Juarez.

Jumătate lucra direct cu *narcos*, cealaltă jumătate avea grijă să nu se bage nimeni peste afacerile cartelului Juarez. Frecventarea barului Don Felix era ca o paranteză într-o lume feroce în care se decapitau oameni la fel de ușor cum se respira.

Clienții erau cu toții însoțiți de fete agățate de pe stradă, lucrătoare la *maquinadoras*[4], care încercau să uite ritmul infernal și salariile mizerabile, înecându-și amarul în alcool și sex. Fete foarte tinere, care, după „utilizare", erau fie aruncate, fie asasinate, în funcție de dispoziția clientului.

Ciudad Juarez, la sud de Rio Grande, frontiera naturală care separa Mexicul de Statele Unite, era cunoscut drept orașul unde erau asasinate femeile: șapte sute treizeci în șase ani. Doar doi vinovați arestați și judecați. Și nici aceștia nu erau adevărații vinovați: torturați de

---

[2] Traficanți de droguri.

[3] Asasini plătiți.

[4] Fabrici de asamblare unde lucrau aproape 200 000 de persoane.

poliție, ar fi mărturisit orice unor judecători care nu aveau decât un singur gând: să închidă un dosar pentru *Fiscalia Especial para la Attencion de Homicides de Mujeres*[5].

Cum Miriam Vasquez nu se clintea, Guillermo Ramirez îşi puse mâna lată acoperită cu păr sub fundul ei şi o împinse, ca să o forţeze să-şi croiască drum prin masa compactă de clienţi. Câţiva bărbaţi îmbrânciţi se întoarseră, gata de scandal, dar când îl văzură pe Guillermo Ramirez, se calmară. Un colos cu umeri de docher, trăsături brutale şi o uşoară tendinţă spre îngrăşare.

Pistolul Colt 45 de la curea, ţinut la vedere, îi sporea aspectul fioros. Dar şi faptul că majoritatea clienţilor ştiau că era membru al uneia din bandele cartelului Juarez, Aztecos, cea mai feroce organizaţie de traficanţi din statul Chihuahua, aflată în conflict cu cartelul Sinaloa pentru controlul oraşului.

Miriam Vasquez şi partenerul ei reuşiră să iasă din local. Strada Benito Juarez părea moartă. Doar câteva femei şi doi sau trei copii se ascundeau în întuneric, plătiţi să anunţe dacă soseau poliţişti. Don Felix era unul din cele mai bune *picaderos*[6] din centrul oraşului. Şi unul din

[5] Forţa Specială pentru rezolvarea cazurilor de femei ucise.
[6] Loc unde se vinde cocaină.

puținele baruri care continuau să funcționeze. De la plecarea americanilor, în urmă cu doi ani, barurile, cluburile de noapte și chiar și restaurantele se închiseseră, din lipsă de clienți. În plus, atmosfera de teroare care domnea asupra orașului descuraja oamenii să iasă din case.

Doar piața Catedralei îi primea sâmbăta pe negustorii ambulanți și pe oamenii obișnuiți veniți să se mai relaxeze.

Acolo o agățase Guillermo Ramirez pe Miriam, chiar în acea dimineață, în timp ce aștepta, alături de alte colege, *ruta*[7] care le transporta la *maquinadora* din parcul industrial Fernandez.

Aceste uzine de asamblare aduseseră prosperitate orașului. Împrăștiate aproape peste tot, primeau piese din Statele Unite și le asamblau cu ajutorul lucrătoarelor aproape analfabete, prost plătite, pentru a le expedia apoi tot în Statele Unite.

Miriam Vasquez era una din cele 200 000 de „mâini mici" care se agitau, fără prea mari speranțe, să-și îmbunătățească soarta.

Totuși, tânăra mexicană, foarte înaltă, cu un nas ușor cârn, un bust modest care contrasta cu fundul cambrat, avea șarm.

[7] Autobuzul.

Imaginea acestui fund cambrat îl ataşase instantaneu pe Guillermo Ramirez.

Cu tricoul ei alb cu inscripţia „Honolulu", un loc unde nu va putea merge niciodată, şi jeanşi mulaţi, era deosebit pe apetisantă.

Cu un aer de rege, *sicario* o dusese mai întâi să cineze la o *cantina* din centru, un restaurant popular unde se servea bucătărie mexicană, după care ajunseră la Don Felix.

Guillermo Ramirez apăsă pe telecomandă pentru a descuia portierele maşinii sale, o Cherokee 4x4 roşie, parcată chiar în faţa localului, vizavi de un aparat de taxare care nu funcţionase de ani de zile. Poliţia avea altceva de făcut decât să scrie procese-verbale.

Cherokee, la fel ca majoritatea maşinilor cumpărate din El Paso, de cealaltă parte a Rio Grande, frontieră naturală între Mexic şi Statele Unite, nu avea numere de înmatriculare.

De fapt, pentru a folosi un vehicul cumpărat din Statele Unite, trebuia să plăteşti o taxă uriaşă pentru a obţine plăcuţe de înmatriculare mexicane. Cum nimeni nu era dispus să plătească, 45 000 de autovehicule fără numere de înmatriculare circulau prin Ciudad Juarez sub privirile poliţiei. Pentru că majoritatea poliţiştilor municipali erau cumpăraţi de traficanţi, şoferii nu riscau mare lucru...

Farurile maşinii Cherokee, parcată în „spic", luminau un panou amplasat între cele două uşi de acces de la Don Felix: *No armas, no drogas, no menores*[8].

Trei sferturi din clienţi erau înarmaţi, jumătate din fete aveau mai puţin de cincisprezece ani, iar cocaina vândută de barman era una de calitate excepţională, *„pura"*.

După ce se deschise portiera, Guillermo Ramirez o împinse pe Miriam Vasquez înăuntru, profitând de poziţie ca să-i mângâie fundul – de care ar fi vrut tare mult să profite.

Ducând o viaţă periculoasă, profita la maxim de fiecare mică bucurie. Chiar şi cei ca el, membri ai unei bande respectate, riscau să sfârşească decapitaţi, îngropaţi în deşert. Era suficientă o mică greşeală. Chouy „El Diablo", şeful clanului Aztecos, nu glumea cu disciplina. O simplă întârziere în livrarea drogurilor sau în execuţia cuiva se pedepsea printr-un glonţ în cap.

Abia urcat în Cherokee, Guillermo Ramirez porni climatizarea la maxim. Afară erau 38 de grade...

Miriam Vasquez întoarse capul spre el şi întrebă timid:

---

[8] Fără arme, fără droguri, fără minore.

– *Donde vamos?*[9]

Întrebarea îl deranjă pe *sicario*. Chiar înainte de a demara, încuie portierele, împiedicând orice posibilitate de a fugi, apoi zise:

– *A la casa.*[10]

Se îndepărtară rapid de centru, luând-o spre sud-est. Asfaltul făcu loc drumului de pământ. Niciun pieton, puține mașini, terenuri virane, case mici albe sau gălbui, cu acoperiș din tablă ondulată.

Colonia La Gaviota nu era una prosperă. Frontiera vecină se materializa printr-un fir de apă ce curgea printre două ziduri cu sârmă ghimpată, zonă patrulată de „ofițerii vamali" americani pe niște ATV-uri mari. Aceasta era dublată de o cale ferată pe care defilau convoaie interminabile ce aduceau materia primă la *maquinadoras*. La sud, se întindeau ultimele case din cartier, măturate de vânt.

Guillermo Ramirez opri în fața unei case mici și sări din mașină, asaltat imediat de o rafală violentă de vânt. Bătea mereu vântul la Ciudad Juarez: un vânt puternic care acoperea orașul cu un strat gălbui de culoarea deșertului. Cum majoritatea străzilor nu erau asfaltate, doar acoperite cu un nisip cenușiu, orașul trăia în praf.

---

[9] Unde mergem?

[10] Acasă.

Sicario deschise portiera din dreapta şi o trase pe Miriam afară, apoi până la uşa casei. Trei încuietori cu trei chei diferite. Abia intrat, Guillermo Ramirez se duse la aparatul de aer condiţionat pentru a elimina căldura apăsătoare. Nu erau decât două camere, cu o baie şi o bucătărie pe care nu o folosea niciodată şi unde se îngrămădeau tot felul de lucruri, printre care o presă de format „cărămizile" de marijuana, amintire a vremurilor în care debutase.

– *Que quieres tomar?*[11]

Fără să mai aştepte răspunsul, luă o sticlă de bere şi o desfăcu cu dinţii.

Miriam Vasquez îl privea, intimidată, stând în picioare în mijlocul camerei.

Liniştit, Guillermo Ramirez îşi descheie cămaşa şi o dădu jos, arătându-şi bustul puternic, acoperit cu un păr negru ca al unui urangutan.

Apoi, se duse spre Miriam Vasquez şi, punându-şi palmele mari pe fesele cambrate, o trase spre el.

– Ştii că ai un fund frumos! zise el. O să ţi-l pătrund...

Tânăra, speriată, încercă să scape. Imediat, Guillermo Ramirez, lăsând fundul tinerei, îi cuprinse cu amândouă mâinile gâtul şi zise:

---

[11] Ce vrei să bei?

– Proastă mică, dacă mă refuzi, te sugrum! Nu ai fi prima.

Speriată, Miriam Vasquez încetă să opună rezistență.

– *Bueno!* aprobă Guillermo.

Luă mâna dreaptă a fetei și o așeză în partea din față a pantalonului său.

– Vezi, mă excit deja! făcu el, ilar.

Cum Miriam Vasquez nu se clintea, își desfăcu cureaua pantalonilor, apoi fermoarul, lăsându-i să cadă în vine, arătându-și slipul roșu, deformat de un sex excitat.

– Dezbracă-te! ordonă el.

Se așeză pe pat, își scoase ghetele, apoi pantalonii.

Miriam Vasquez nu se clintise. Îi aruncă o privire întunecată.

– Vii, sau nu?

Cum ea se apropia de pat, el își dădu jos slipul și se întinse zicându-i:

– *Chupa!*[12]

Întinse brațul și o atrase pe fată spre pat. Într-o clipă, o despuie de toate hainele. Miriam Vasquez era slabă, dar forma feselor ei era minunată. Guillermo Ramirez încercă să-i aplece capul spre abdomenul lui, dar ea îi opuse rezistență.

---

[12] Suge!

– Eşti timidă! zise traficantul. O să te ajut, o să te fac să pluteşti în ceruri.

Se ridică, luă de pe noptieră o cutie de pastile şi o deschise. Era plină cu o pudră albă.

– Este din cea bună! zise el. Pură. O să te ajute.

Delicat, băgă degetul în cutie, luă nişte cocaină şi începu să-şi dea pe glandul sexului.

Miriam Vasquez tot nu se mişca. O prinse cu putere de ceafă şi mormăi:

– Dacă nu mi-o sugi, îţi tai sânii.

O prinse de un mamelon şi o strânse până ce fata ţipă.

Calmată, tânăra îi cuprinse sexul gros cu gura, iar Guillermo Ramirez se lăsă pe spate cu un zâmbet larg.

– Să nu muşti! îi zise el.

Adesea, fetele neexperimentate nu stăpâneau bine mişcările.

În scurt timp, bărbatul se simţi mândru de erecţia lui. Cu buzele roşii, privirea sclipind, Miriam Vasquez părea mai destinsă.

– *Espera!*[13] îi zise traficantul.

Imediat ce fata îşi săltă capul, se sculă şi o forţă să se aşeze în genunchi, cu fundul pe marginea patului. Se apropie, ţinându-şi sexul cu mâna dreaptă, tatonă puţin şi se înfipse dintr-o mişcare în vintrele ei.

---

[13] Aşteaptă!

Miriam Vasquez scoase un țipăt scurt. Nici măcar cocaina cu care se pudrase Guillermo Ramirez nu îi atenuă durerea. După câteva minute, pentru că drogul îi întârzia orgasmul, bărbatul se retrase și puse mâna pe fundul tinerei, forțând-o să se cambreze. Înțelegând ce voia să facă, Miriam Vasquez țipă.

– *No! Por favor!*[14]

Guillermo Ramirez nu băga în seamă protestele ei. Calm, își așeză sexul în dreptul sfincterului tinerei, o forță să se întindă pe burtă și se lăsă peste ea.

Miriam Vasquez urlă. Mădularul gros o penetrase aproape zece centimetri. Încordat de plăcere, Guillermo Ramirez gâfâia ca un taur.

– *Tu es muy buena!*[15] zise el.

Tânăra plângea, neputincioasă, cu senzația că îi ia foc abdomenul.

Pistolero se înfipse tot mai adânc, smulgând țipete de durere victimei. Era euforic: a doua zi dimineață se ducea la El Paso și urma să câștige mulți bani. Ajuns în pragul plăcerii, îi veni o idee: să facă ceea ce îi plăcea *cu adevărat.*

Nedezlipit de fesele fetei, își duse brațul după gâtul ei, împiedicând-o să țipe. Își reluă mișcările și, când se simți invadat de plăcere, își

[14] Nu, te rog!

[15] Ești foarte bună!

încordă brațul și trase violent spre spate capul lui Miriam Vasquez. Se auzi un trosnet sinistru în momentul în care vertebrele cervicale ale tinerei se fracturară.

Chiar în momentul în care Guillermo Ramirez se elibera în ea. Simți o plăcere uimitoare, mai intensă decât orice.

Mai rămase un timp în aceeași poziție, apoi se retrase. Miriam Vasquez nu mai mișca. Guillermo Ramirez se duse să facă un duș, fluierând melodia dintr-un *narco corrido*[16].

Se șterse și se îmbrăcă repede la loc. Înainte de a se culca, mai avea o formalitate neplăcută de îndeplinit. Luând corpul lui Miriam Vasquez, îl urcă pe umăr și ieși.

Azvârli cadavrul în spatele mașinii Cherokee și se urcă la volan. Direcția sud. După zece minute, ieși de pe autostrada spre Chihuahua, o luă la dreapta, trecând prin fața hipodromului și ajunse la terenurile virane din jur. Ieși de pe drum și mai merse câteva sute de metri. Când opri și sări din mașină, fu biciuit de o rafală de vânt. Era o liniște mormântală. Departe, în urma lui, se zăreau câteva lumini de la *colonia* Cote Bravo.

Deschise portbagajul și trase corpul lui Miriam Vasquez, urcându-l pe umeri. Parcurse vreo treizeci

[16] Imn al traficanților.

de metri prin deşert, apoi, cu o mişcare din umăr, scăpă de cadavru. Se întoarse spre Cherokee, fără măcar să mai privească în urmă. Vor descoperi cadavrul peste câteva zile sau săptămâni, dacă nu o devorau coioţii până atunci. Oricum, nu avea nicio importanţă.

Din sutele de femei care fuseseră asasinate în Ciudad Juarez, după ce adesea fuseseră torturate, niciuna nu fusese răzbunată. Asasinii nu fuseseră niciodată arestaţi. Oricum, apartenenţa lui Guillermo Ramirez la clanul Aztecos îl ferea aproape de orice.

Se urcă în maşină şi puse un CD cu *narco corrido*. După zece minute, se oprea în faţa casei albe cu acoperiş din tablă. În momentul în care cobora din maşină, fu prins în lumina unor faruri. O maşină era parcată în întuneric, în faţa casei sale.

Speriat, se opri, realizând că, în grabă, nici măcar nu-şi luase pistolul.

În lumina farurilor, apăru un bărbat. Avea faţa descoperită şi un *cuerno de chiva*[17] în mână. Îl cunoştea bine: Manuel Urbina, unul dintre colegii săi din banda Aztecos. Acesta îi zâmbi lui Guillermo Ramirez.

– *Buenas noches, amigo!*[18]

---

[17] Kalaşnikov.

[18] Bună seara, amice!

Alţi trei bărbaţi apărură din întuneric, toţi cu câte un Kalaşnikov. Cu gura uscată, Guillermo Ramirez reuşi să schiţeze un zâmbet.

– *Buenas noches! Que quieres?*[19]

– *Una carne asada.*[20]

Această precizare îl linişti parţial pe traficant. Totuşi, o lichidare nu se decidea, de obicei, în mijlocul nopţii.

Manuel Urbina continuă:

– Putem intra la tine să discutăm?

– *Como no!*[21]

Guillermo Ramirez deschise cele trei încuietori şi intră, urmat de cei patru bărbaţi. Ultimul închise uşa.

Pistolero se întoarse.

– *Que quieres...*

Nu îşi termină vorbele. Manuel Urbina tocmai îl lovise în faţă cu crosa pistolului. Obrazul stâng al lui Guillermo Ramirez sângera. Cu toată forţa, Manuel Urbina ţinti de data aceasta stomacul.

Guillermo Ramirez se prăbuşi, cu capătul ţevii inexpresive a Kalaşnikovului la câţiva centimetri de faţă.

---

[19] Bună seara. Ce vrei?

[20] „Barbecue": codificare pentru lichidare, omor, crimă.

[21] Bineînţeles.

– *Bueno, amigo,* zise cel care tocmai îl lovise. Lucrezi pentru *las tres lettres*[22]. Nu-i bine.

Înspăimântat, Guillermo Ramirez înțelese că era vorba, într-adevăr, de *una carne asada*.

A lui.

[22] Cele trei litere. În argoul mexican, DEA: Drug Enforcement Administration – Agenția americană de luptă împotriva drogurilor.

CAPITOLUL II

Guillermo Ramirez simţi cum corpul i se acoperă de o sudoare rece ca gheaţa în timp ce aştepta sunetul metalic al culasei de Kalaşnikov.

Avea să moară.

Maşinal, închise ochii. Ştiind că era complet inutil să implore milă de la fostul său *compañero*[1]. La traficanţi, cruzimea se manifesta în stare pură.

Simţi oţelul rece pe gât şi, în tăcere, îl imploră pe Dumnezeu. Putea fi traficant şi asasin, dar asta nu însemna că nu avea credinţă.

Un acces de râs îl întrerupse din rugăciunea tăcută.

– *Cabron! Coyote!* Credeai că scapi aşa uşor! Ţi s-a pregătit un tratament special...

Odată ce moartea se îndepărta, Guillermo Ramirez decise să nu se dea bătut şi zise:

– Manuel! Mă cunoşti, nu am făcut nimic. Sună-l pe „*El Diablo*". Mă ştie.

---

[1] Camarad.

Chouy *„El Diablo"* era şeful bandei Aztecos. Aproape toţi traficanţii aveau porecle. El îl recrutase pe Guillermo.

Ţeava Kalaşnikovului i se înfipse din nou în mărul lui Adam, iar Manuel zise cu răutate:

– *Coyote!* Chiar *el* ne-a trimis aici! Şi o să-l vezi.

Ceilalţi trei pistolari începuseră să scotocească prin casă. Manuel Urbina îi interpelă:

– Nu aţi găsit nimic?

– *Momento!* zise unul din bărbaţii care se chinuiau să răstoarne un dulap.

Guillermo Ramirez închise ochii. Rugându-se din nou, dar nu din aceleaşi motive. Îi auzea pe cei trei cum se dezlănţuiau, sfâşiind saltele, spărgând mobile, răsturnând sertare. Ar fi vrut ca acest vacarm să nu înceteze...

Pentru a se amuza, Manuel Urbina înlocui ţeava puştii cu cizma, îngreunându-i respiraţia prizonierului.

Deodată, se auzi un urlet aproape de el.

– *Es aqui!*[2]

Manuel Urbina îşi ridică cizma de pe gâtul lui Guillermo Ramirez şi îi zise:

– *Mira!*[3]

---

[2] Acolo!

[3] Priveşte!

În acelaşi timp, lovi cu cizma în capul prizonierului pentru a-l forţa să întoarcă privirea.

Guillermo Ramirez îl văzu atunci pe unul din *sicarios* care arăta un mic magnetofon cu un fir şi un microfon, prevăzut cu benzi de plastic pentru a putea fi fixat pe piele. Guillermo Ramirez simţi că vomită: un instructor DEA îl învăţase să fixeze dispozitivul pe piept, pe sub cămaşă, cu microfonul ascuns într-un buzunăraş minuscul din material textil.

În acea secundă, fu sigur că nu va mai vedea lumina zilei.

– *Vamos!* zise Manuel Urbina.

Îl făcură să se ridice cu lovituri de picioare şi, încadrat de cei cinci pistolari, Guillermo Ramirez trebui să se întindă în portbagajul maşinii 4x4, direct pe planşeu. Pe tot parcursul drumului, cei doi bărbaţi aşezaţi pe bancheta de deasupra lui se distrară lovindu-l cu picioarele.

Micul convoi intră pe şoseaua „Panamericană", care traversa Ciudad Juarez de la nord la sud, trecu prin faţa aeroportului şi, după câţiva kilometri, făcu la dreapta pe o şosea de pământ. Încă un kilometru şi vehiculele opriră. Copleşit de lovituri de picioare şi de pat de armă, Guillermo Ramirez fu aruncat din maşină. Recunoscu imediat locul în care se aflau: Lote Bravo, un imens teren viran, la sud de Ciudad Juarez, la marginea deşertului.

Cei şase bărbaţi porniră pe un drum care ducea spre est. Pulsul lui Guillermo Ramirez crescu brusc: chiar în faţa lor, zări girofarul unei maşini de poliţie! Miracol!

Cu toate acestea, cei cinci pistolari care îl însoţeau nu păreau speriaţi.

Apropiindu-se, Guillermo Ramirez distinse o maşină de poliţie albastru cu alb în care era un singur tip, blocând drumul care ducea la Panamericană. Speranţa i se evaporă: Manuel Urbina tocmai îi făcuse un semn amical poliţistului, care fuma stând la volan...

Unul dintre nenumăraţii poliţişti „murdari" care erau plătiţi de traficanţi. Ca jumătate dintre poliţiştii oraşului.

– Mai repede, *amigo*, zise Manuel Urbina, lovind cu patul puştii în spatele prizonierului, „El Diablo" te aşteaptă.

Ceva mai departe, ieşiră de pe drum, intrând pe o cărare aproape invizibilă la capătul căreia se zărea ceva ce semăna cu un foc de tabără.

Guillermo Ramirez ştiu imediat despre ce era vorba şi aproape că vru să fugă, chiar dacă ar fi fost doborât imediat. Curajul îl părăsi şi continuă să meargă. Foarte repede, „focul de tabără" se dovedi a fi de la flăcările scoase de trei butelii de gaz. Aşezate pe sol, încingeau pereţii unui butoi din tablă de două sute de litri, atârnat deasupra focului.

Acesta era înconjurat de un fel de eşafodaj, format din trei bârne mari din lemn al căror capăt se afla la peste doi metri de gura butoiului. Deasupra atârna o funie, trecând prin vârful eşafodajului. Guillermo Ramirez simţi cum inima i se chircește: nu se înşelase.

Mai mulţi bărbaţi se aflau în jurul acestui ciudat foc de tabără. Unul dintre ei se detaşă de grup pentru a veni la Guillermo Ramirez şi *sicarios* se îndepărtară respectuoşi pentru a-l lăsa să treacă. Solid ca un docher, cu părul dat pe spate, un nas puternic, gâtul scurt, degaja o impresionantă forţă animalică aproape deranjantă. Cămaşa albă brodată era descheiată aproape până la buric, dezvelind un tors păros, acoperit de lanţuri groase de aur, iar de unul atârna o cruce ornată cu pietre preţioase.

Se opri în faţa lui Guillermo Ramirez, cu un zâmbet larg pe buze. Chouy „El Diablo", şeful clanului Aztecos, se înfuria rar.

– *Que tal, „Toro"?*[4]

Guillermo Ramirez avu impresia că i se înfipse un pumnal în inimă. „Toro" era numele său de cod ales de DEA. În principiu, nimeni nu îl cunoştea.

[4] Ce faci, Toro?

Masiv ca un stejar, Chouy „El Diablo" îl privea cu un zâmbet crud. Întinse brațul și îl împinse pe prizonier cu degetul în plex.

– Ești surprins, nu? Ar trebui să știi că Aztecos află totul.

Unul dintre pistolari se apropie și îi întinse micul magnetofon lui Chouy „El Diablo".

– *Jefe*[5], am găsit asta la el acasă.

Șeful clanului Aztecos luă magnetofonul, îl privi îndelung și îl întrebă pe Guillermo Ramirez, cu o voce calmă, aproape mieroasă:

– Este al tău?

Prizonierul vru să răspundă, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Sudoarea îi curgea pe frunte, forțându-l să închidă din ochi. Adăugându-se temperaturii de afară, flăcările de gaz încingeau și mai mult atmosfera.

În fața tăcerii lui Guillermo Ramirez, Chouy „El Diablo" continuă pe același ton calm.

– Bineînțeles că este al tău! Ascultai muzică?

Cu capul plecat, Guillermo Ramirez părea o statuie.

– *Bueno!* O să-l ascultăm odată cu tine, continuă Chouy „El Diablo". Sper că ai un cântec care îmi place...

[5] Șefule.

Porni magnetofonul. Auzi la început o hărmălaie neclară, apoi se distinse o voce: vocea lui Chouy „El Diablo". Dând ordine pentru transportarea clandestină spre El Paso a cinci „amigos" din Los Fares.

Şeful clanului Aztecos ridică privirea, prefăcându-se surprins.

– Dar este întâlnirea de ieri...

În afară de suflul flăcărilor şi al vântului, nu se auzea nici musca. Guillermo Ramirez, cu capul plecat, se transformase într-o statuie de sare. Chouy „El Diablo" zise, cu îndoială prefăcută:

– Ţi-ar fi dat zece mii de dolari pentru această înregistrare?

Cum Guillermo Ramirez nu răspundea, îi administră brusc o lovitură cu piciorul. Vârful cizmei albastre din piele de crocodil îl lovi pe prizonier sub abdomen şi acesta se aplecă cu un urlet de durere.

– *Entiendes?*[6] întrebă cu aceeaşi voce blândă Chouy „El Diablo".

Guillermo Ramirez ridică ochii când termină de vomitat şi zise cu o voce slabă:

– Omoară-mă.

Chouy „El Diablo" izbucni într-un râs zgomotos.

---

[6] Înţelegi?

– Bineînțeles, *cabron*[7], că o să te omor, dar nu cum crezi tu. Știu totul despre tine. În doi ani, ai încasat 200 000 de dolari de la DEA, care sunt păstrați la Wells Fargo Bank din El Paso. Mă voi folosi de tine ca să-i sperii pe cei care ar avea de gând să facă la fel ca tine, să trădeze banda Aztecos.

Se întoarse și chemă un bărbat care stătea lângă foc.

– Felipe! Fă-ne un spectacol frumos.

Un tip apăru din întuneric. Înalt, deșirat, cu o pălărie pe cap, ochi înfundați în orbite și un nas ca de vultur, Felipe Pando era un fost polițist, a cărui cruzime controlată perfect îl transformase într-un executant perfect. Începuse să lucreze pentru Aztecos ca „încasator". Chouy „El Diablo" îl trimisese să pedepsească familia unui mic distribuitor care furase 12 000 de dolari de la bandă, păstrând banii din vânzarea cocainei pentru el, după care fugise în El Paso.

Trebuia să dea un exemplu.

Felipe Pando pătrunse în modesta casă a traficantului și o împunsese cu un cuțit în abdomen pe Maria-Luisa, soția vinovatului, forțând-o să meargă la bancă să retragă banii. Apoi, o dusese înapoi acasă și o omorâse cu lovituri de picioare,

[7] Prostule.

sărind pe abdomenul ei, până ce femeia nu mai respirase. Pentru a-şi termina treaba, îi sugrumase pe Elvira, de 7 ani, şi Carlos, de 8 ani, cei doi copii ai cuplului.

Aceste fapte de arme îi deschiseseră porţile în clanul Aztecos şi de atunci se perfecţionase în execuţiile „speciale".

Dădu un ordin către *pistoleros* care stăteau în jurul prizonierului. Imediat, doi dintre ei îl apucară de mâini pe Guillermo Ramirez şi i le legară la spate. Apoi, îl legară de picioare, cu aceeaşi funie. Pentru că era complet imobilizat, alţi doi *pistoleros* îl apucară pe Guillermo Ramirez de subsuori şi îl traseră spre „focul de tabără".

Un clocotit se auzea din butoi: era plin cu apă care fierbea, încălzită de buteliile de gaz.

Unul dintre *pistoleros* apucă de extremitatea corzii care trecea prin capătul trepiedului din lemn şi o legă de încheieturile mâinilor lui Guillermo Ramirez.

Alţi doi apucară de celălalt capăt al corzii şi traseră cu putere.

Coarda se întinse, trăgându-l de încheieturi, şi Guillermo Ramirez urlă de durere.

Cei doi îl ridicară în aer. Scoase un nou urlet de durere: în timp ce se răsucea atârnat de funie, piciorul drept se lovise de butoiul plin cu apă clocotită.

Acum, Guillermo Ramirez era suspendat deasupra butoiului, cu picioarele la câțiva centimetri de suprafața apei clocotite.

Chouy „El Diablo" se apropie de el și îi zise:

– Spune-mi dacă nu este suficient de cald...

Guillermo Ramirez scoase un urlet neclar. Cei doi *pistoleros* care țineau de capătul corzii îi dădură ușor drumul câțiva centimetri, și cizmele lui atinseră apa fiartă. Vaporii de apă îi învăluiau picioarele ca un suflu arzător.

– *Adios, coyote!* zise Chouy „El Diablo".

Era semnalul. Cei doi bărbați începură să-l coboare încet pe Guillermo Ramirez. Pentru câteva secunde, fu protejat de căldură de cizme, apoi apa fiartă pătrunse sub pantaloni și el începu să urle.

Cu o lentoare sadică, *sicarios* îl cufundau în apa clocotită.

Când ajunseră la pulpele picioarelor, urletul lui Guillermo Ramirez nu mai conteni. Apa îl fierbea literalmente de viu. Ca pe un homar. Chouy „El Diablo" scutură din cap și zise unuia din *sicarios*:

– Pune muzică!

Guillermo Ramirez avea deja apa până la talie.

Țipetele sale nu mai aveau nimic uman.

Unul dintre pistolari puse un CD-player pe plafonul unei mașini și introduse un CD.

O melodie bine ritmată, cântată de *Tigres del Norte*[8] în onoarea traficanților. Degeaba, nici măcar muzica nu acoperea complet urletele osânditului. Fu nevoit să dea volumul mai tare.

Chouy „El Diablo" privea corpul care se cufunda în apa clocotită cu o satisfacție evidentă.

Când mai rămăsese afară doar capul, ridică brațul. Pistolarii se opriră.

– *Halto*! zise șeful *Aztecos, no mas*[9].

Guillermo Ramirez nu mai țipa, corzile vocale fiind inflamate. *Narco corrido* continua, vesel și antrenant. Chouy „El Diablo" ridică brațul și oamenii săi începură să-l ridice pe Guillermo Ramirez până ce acesta fu scos complet din butoi. Abia atunci Felipe Pando se apropie de osândit, cu o macetă în mână. Cu îndemânare, începu să-i taie cămașa și pantalonul ud, dezvelind pielea roșie și umflată care se desprindea fâșii.

Guillermo Ramirez începu să urle din nou. Vocea i se gâtui când simți lama ascuțită a macetei care începea să-i decupeze bucățile de piele ce se dezlipeau. Chouy „El Diablo" privea scena, cu poftă. Îi zise lui Felipe Pando:

---

[8] Tigrii din Nord.

[9] Nu mai mișcați!

– Fă-i o injecție, trebuie să reziste cât mai mult.

Fostul polițist scoase dintr-o geantă o seringă deja pregătită și o înfipse în coapsa victimei, injectându-i un puternic tonic cardiac.

Chouy „El Diablo" nu voia să se termine prea repede...

Bucățile de piele continuau să cadă, descoperind o carne roșiatică și umflată.

– *Segundo viaje*![10] zise șeful bandei Aztecos.

Sicarios lăsară coarda, cufundând din nou corpul în apa clocotită... Prizonierul reuși să țipe ceva mai tare, apoi tăcu brusc, cu capul căzut.

– *Mierda!* zise Chouy „El Diablo". Ridică-l!

Se conformară.

Chouy „El Diablo" luă maceta din mâinile lui Felipe Pando și începu să o plimbe pe bucățile de piele rămase pe picioare.

Guillermo Ramirez păru că se trezește brusc și urlă din nou.

– *Cabron!* făcu printre dinți șeful bandei Aztecos.

Cu un entuziasm reînnoit, începu să manevreze maceta. Nu mai avea haine și o treime din piele era deja desprinsă, dezlipindu-se ușor cu maceta.

---

[10] Tura a doua.

Chouy „El Diablo" se depărtă şi aruncă maceta.

– *Una mas!*[11]

Coborâră din nou corpul lui Guillermo Ramirez în butoiul cu apă clocotită. De această dată, durerea era atât de puternică, încât prizonierul începu să geamă, scoţând ţipete neregulate.

Era sfârşitul. Chouy „El Diablo" o ştia din experienţă. Acest gen de tortură nu era aplicat decât anumitor trădători. Se mulţumea să-i sugrume şi să le taie capul trădătorilor ordinari.

Acum, trebuia să dea un exemplu: dacă Guillermo Ramirez ar fi reuşit să comunice informaţiile către DEA, ar fi pus în pericol o operaţiune care putea aduce mulţi dolari bandei Aztecos. Doar că Chouy „El Diablo" dorea să-şi mărească vila. În plus, era indispensabil să-i descurajeze pe cei care ar fi fost tentaţi să colaboreze cu DEA.

Trecuse un minut lung. Din nou Chouy „El Diablo" făcu semn să ridice prizonierul. Părea nemişcat, dar când şeful clanului Aztecos reîncepu să-i jupoaie abdomenul, Guillermo Ramirez începu din nou să urle.

Nu pentru mult timp: ţipătul i se înecă în gât şi ultimele bucăţi de carne îi fură smulse fără să

[11] Încă o dată!

provoace vreo reacţie. Doar pentru a se distra, Chouy „El Diablo" îi tăie cu grijă sexul şi testiculele, roşii. Oricum, nu mai avea nevoie de ele...

Opriseră deja melodia *narco corrido* cântată de *Los Tigres del Norte.* Şeful bandei Aztecos luă o foaie de hârtie pe care erau scrise cu cerneală roşie cele trei litere DEA şi o fixă pe spatele mortului cu un pumnal.

Sicarios opriseră gazul; răsturnară apa clocotită şi alţii recuperară coarda şi scripetele care mai puteau fi de folos.

Zece minute mai târziu, toţi se urcau în maşinile lor. După un kilometru, trecură pe lângă maşina de poliţie şi Chouy „El Diablo", din Range Roverul său, îi făcu un semn amical poliţistului care „securizase" execuţia lui Guillermo Ramirez.

Treaba odată terminată îi aducea 10 000 de pesos[12].

*

* *

Ofiţerul de serviciu de la sediul DEA din El Paso, Mesa Hills, răspunse la telefon şi zise:

– 08057140, ascult.

[12] Circa 1 000 de dolari.

Acest număr era cel rezervat denunţărilor anonime, primite obligatoriu de un cetăţean american, pentru a nu descuraja intenţiile bune. O clipă de tăcere la celălalt capăt al firului, apoi un bărbat care vorbea engleza cu un puternic accent mexican, răspunse:

– *Cabron!* Vreau să vă dau nişte veşti despre *El Toro*. A suferit arsuri solare grave... Ar trebui să-l recuperaţi înainte să fie mâncat de coioţi. *Adios amigo!*

Operatorul transferase deja apelul la secţia operaţională. Agentul de serviciu tresări când auzi numele şi transferă apelul la secţiunea „căutări".

– Urmăriţi apelul, imediat.

În mai puţin de un minut, sună telefonul.

– Apelul provine de la cartierul general al poliţiei municipale din Ciudad Juarez, anunţă centralista de la sediul DEA.

CAPITOLUL III

După ce parcă maşina, Malko deschise uşa restaurantului „Norton American Grill" din Tyson Corner Center. În acea dimineaţă de sâmbătă, sala era plină. Doar familii de spioni! Trebuie spus că Tyson Corner se afla la zece minute de mers pe şosea de la Langley spre Mc Lean, care trecea pe lângă *compound*-ul[1] CIA din Langley.

Mulţi agenţi ai CIA locuiau în zonă, din comoditate, ceea ce explica faptul că sâmbăta îşi duceau familiile să mănânce un hamburger într-unul din numeroasele restaurante din Tyson Corner, un târguşor din statul Virginia, care, altfel, nu prezenta niciun interes.

Un braţ se ridică în fundul sălii, iar Malko începu să se strecoare printre mesele acoperite cu feţe de masă în carouri ca în bistrourile franţuzeşti, în timp ce mâncarea era cu specific american, combinată cu o varietate de beri şi de vinuri de origine îndoielnică.

---

[1] Complex de locuinţe.

Oamenii de la diverse mese îl priviră intrigați: aici, nu erau decât spioni cunoscuți sau vecini la fel de cunoscuți...

Ted Boteler se ridică pentru a-i strânge mâna viguros și amical.

– Mulțumesc că ați venit până aici! se scuză el.

– *No hard feeling*![2] răspunse Malko în timp ce se așeza. În weekend în Washington este cu adevărat sinistru. Aici, cel puțin, se poate respira și există viață.

Tyson Corner era situat pe malul sudic al râului Potomac, la vreo șaisprezece kilometri de Washington.

Ceilalți clienți își reluară conversațiile, necunoscutul fiind prieten cu un spion din familie. Ted Boteler era bine cunoscut: invitatul său nu putea fi decât un spion de familie bună...

Malko sosise cu o seară înainte de la Viena, la solicitarea șefului diviziei de operațiuni. Fără să știe motivul. Abia avusese timp să-și revină după aventurile chineze[3]. După ce se despărțise de generalul Li Peng și de amanta lui, căpitanul Lou Zhao. Aceștia hotărâseră să rămână în Taiwan.

---

[2] Nicio supărare.

[3] SAS nr. 127 și 128 *Dragonul Roșu*, Editura Meteor Press (2012).

În schimb, membrii echipajului avionului său şi „suita" generalului, ofiţeri ai armatei aeriene chineze, se întorseseră la Beijing.

Un loc unde Malko nu va mai pune curând piciorul, după manevra pe care le-o jucase celor din Guoanbu: să-l determine pe unul dintre ofiţerii cei mai prestigioşi ai Armatei Naţionale de Eliberare să trădeze, luând-o cu el şi pe amanta sa, informatoare a CIA.

Poate cea mai frumoasă operaţiune din viaţa sa.

Ospătarul aduse meniul, iar Malko alese o salată Caesar şi coaste de miel la cuptor.

– Am un vin chilian bun, propuse Ted Boteler.

Malko îl gustă, apoi zise:

– Presupun că aveţi un motiv bun pentru a mă invita să luăm masa...

În jurul lor, copiii crescuţi în stil american făceau un zgomot infernal, jucându-se şi alergând în jurul meselor. În această ambianţă familială, era ciudat să discuţi subiecte serioase...

Ted Boteler privi prudent în jurul său, dar masa lor era mai retrasă.

– Uite, anunţă el, avem o mare problemă... Vă amintiţi de cele două atentate din Buenos Aires, în 1992 şi 1994, împotriva ambasadei Israelului şi a unuia dintre centrele lor culturale?

–Vag, recunoscu Malko, au trecut peste cincisprezece ani de atunci. Pentru asta mi-aţi

cerut să vin? Vinovații nu au fost niciodată arestați.

– Din păcate, nu! oftă Ted Boteler. Argentinienii au lucrat ca niște porci. Dar nu asta este problema. *Știm* că autorii erau libanezi, fie din diaspora locală, fie membri ai rețelei externe a Hezbollahului.

– În contul Iranului?

– Nu. Israelienii le „seceraseră" mai mulți lideri importanți și au vrut să se răzbune. Totuși, este un caz închis. Cunoașteți un oraș cu numele de Ciudad del Este?

– Nu. De ce?

– Este unul din locurile cele mai corupte din lume, în Paraguay. Separat de Brazilia printr-un pod peste râul Parana care poate fi traversat fără dificultate. Este ceea ce se numește regiunea celor trei frontiere, deoarece Argentina este foarte aproape. În Ciudad del Este, se poate cumpăra orice: arme, droguri, obiecte furate, smaralde din Columbia. Este un oraș fără legi, dedicat doar traficului.

– Simt că îmi veți cere să merg acolo, afirmă Malko, zâmbind.

Ted Boteler îi zâmbi la rândul lui.

– Asta v-ar permite să admirați cascadele din Iguazú, cel mai frumoase din lume. Dar și să vă întâlniți cu una dintre „sursele" noastre. Un libanez, comerciant de electronice, Mourad Salam.

– De ce? Nu aveți pe nimeni la Buenos Aires sau în Brazilia?

– Ba da, dar este un subiect *foarte* sensibil. Preferăm să lucrăm din exterior. Iată de ce. În Ciudad del Este trăiește o importantă colonie de libanezi șiiți. De acolo a cumpărat Hezbollah explozivii utilizați la mașinile-capcană împotriva israelienilor. Apoi, mașinile au fost „pregătite" în cartierul libanez din Buenos Aires. Or, acum ceva timp, Mourad Salam s-a prezentat la stația noastră din Sao Paolo pentru a ne da o informație capitală: membri ai Hezbollahului invitați de camarazii lor șiiți intraseră în contact cu membrii FARC[4] care vin să-și vândă cocaina în Ciudad del Este.

– Hezbollahul vrea să se lanseze în traficul cu cocaină?

– Nu. Unii membri ai săi le-au propus columbienilor o afacere neașteptată: trupele de gherilă FARC fac contrabandă cu cocaină în Statele Unite. Au înțelegeri cu cartelul Juarez, care controlează jumătate din traficul spre Statele Unite. Grație celor două orașe-gemene, Ciudad Juarez în Mexic și El Paso în Statele Unite. În acest loc, Rio Grande del Sud nu este

[4] Fuerzas Armadas Revolutionaras de Colombia (Forțele Armate Revoluționare din Columbia).

decât un fir de apă şi sute de camioane traversează în fiecare zi frontiera pentru a aduce produsele fabricate de *maquinadoras*, uzinele de asamblare din Ciudad Juarez.

– Şi?

– Hezbollahul le-a oferit mulţi bani celor din FARC dacă aceştia din urmă îi puteau convinge pe mexicanii din Ciudad Juarez să introducă ilegal în Statele Unite oameni şi materiale.

– Mexicanii au această posibilitate?

Ted Boteler dădu din cap.

– Absolut. Chiar merg după oameni de-ai lor refugiaţi în El Paso pentru a-i executa. Frontiera este lejeră.

– Vor să comită atentate în SUA?

– Sunt şanse. Mai ales, după moartea lui Osama bin Laden. Organizaţia Hezbollah, deşi şiită, a fost mereu în fruntea luptei împotriva evreilor şi cruciaţilor...

– Au reuşit deja să-şi introducă oameni în SUA?

– Încă nu ştim nimic, recunoscu americanul. Dar am aflat alte lucruri. DEA are o „sursă" în Ciudad Juarez, în banda Aztecos, din cadrul cartelului Juarez. Un *sicario* care a fost prins în El Paso după ce îl eliminase pe un fugar din banda Aztecos. DEA i-a oferit să aleagă: ori câţiva zeci de ani de închisoare, ori devenea o „cârtiţă". Nu a ezitat mult timp. Acum câteva

zile, a dat un telefon către ofițerul de legătură din El Paso pentru a-i spune că înregistrase o conversație între șeful clanului Aztecos, un anume Chouy El Diablo, și oameni din cadrul FARC veniți special în Ciudad Juarez, tocmai pentru a-și încheia afacerea.

– *Bingo!* făcu Malko, dând deoparte coastele de miel, mult prea pătrunse, tare ca talpa.

Ted Boteler își lăsă capul în jos.

– Nu chiar. „Sursa" DEA, Guillermo Ramirez, nu a mai ajuns la El Paso. În ziua în care trebuia să vină, poliția mexicană i-a găsit cadavrul la sud de Ciudad Juarez. Mort, după ce fusese torturat oribil. Traficanții îl fierseseră de viu...

– Este înfiorător, recunoscu Malko.

– De două ori, preciză americanul. Fiindcă un necunoscut a sunat la DEA pe numărul destinat denunțurilor anonime, anunțând moartea lui *El Toro,* numele de cod atribuit lui Guillermo Ramirez, cunoscut doar de câțiva membri ai DEA din El Paso.

– Există trădători în interiorul DEA?

– Desigur, dar nu americani sadea. Ceea ce este și cazul celor care știau că El Toro era Guillermo Ramirez. Am discutat cu șeful DEA din El Paso. Zice că nu poate fi nicio scurgere de informații de la el. Doar trei persoane, împreună cu el, cunosc numele de cod al lui Guillermo

Ramirez. Se bănuieşte că a vorbit sub efectul torturii.

Lucru imposibil de verificat.

Un înger trecu.

– *Bad news!*[5] făcu Malko.

– *Very bad news*,[6] sublinie americanul, care impun o reacţie. Mă gândeam la început să vă trimit la Ciudad Juarez, dar, fără a avea o idee clară privind scurgerile de informaţii, riscăm să vă trimitem la masacru. Anul trecut, au avut loc acolo 4503 crime. Traficanţii sunt de o cruzime incredibilă. Protejaţi de poliţia municipală şi de o parte a poliţiei federale mexicane. Felul în care au tratat „sursa" DEA dovedeşte sălbăticia lor. Ştiu că aţi avut de-a face cu destule atrocităţi, dar Ciudad Juarez depăşeşte orice imaginaţie.

Malko schiţă un zâmbet.

– Presupun că nu m-aţi adus până aici doar pentru a mă speria...

– Este adevărat, admise Ted Boteler. V-am spus că avem o „sursă" în Paraguay, în Ciudad del Este, Mourad Salam. Cel care ne-a informat despre înţelegerea dintre Hezbollah şi FARC. Ar trebui să mergeţi la el, să încercaţi să aflaţi mai multe. Fără îndoială, Ciudad del Este e un oraş

[5] Veşti proaste.

[6] Veşti foarte proaste.

corupt, dar mai puțin violent decât Ciudad Juarez. E o misiune fără risc.

Malko scutură din cap.

– Experiența m-a învățat că nu există misiune fără risc.

Ted Boteler nu răspunse, mulțumindu-se să-l întrebe, pe un ton voit lejer:

– Când ați putea pleca acolo? Cel mai bine este să treceți prin Brazilia. Sau să luați un avion spre Asunción, capitala Paraguayului.

– Aveți oameni la Ciudad del Este? întrebă Malko.

– Nu.

Tăcură, pentru a-i lăsa timp ospătarului să așeze cele două cafele. Restaurantul se golea de spioni. Ted Boteler adăugă, cu un zâmbet ușor forțat:

– Se pare că acele cascade din Iguazú chiar sunt magnifice.

În plus, avea umor.

Negru.

*

* *

Alfredo Reyes coborî din taxiul care tocmai îl adusese de la Asunción la Ciudad del Este. Avenida do Brazil, principala arteră a orașului, era un fel de focar plin cu turiști brazilieni, mașini vechi americane, motociclete. Oamenii

strigau, se interpelau de pe o parte pe cealaltă a şoselei înguste, fără trotuar.

La câţiva metri de sol, firele electrice ale nenumăratelor branşări aiurea formau un fel de pânză de păianjen negricioasă.

Sări într-o parte pentru a evita o motocicletă care mergea în zigzag şi înjură. Detesta acest oraş, deşi venea des aici. Fusese însărcinat de statul-major al FARC să finalizeze înţelegerea cu Assad Barakah, un mare client al FARC, care cumpăra cantităţi importante de cocaină care erau apoi trimise spre Europa. Libanezul avea multiple domenii de activitate, vindea arme, importa din China ceasuri false Rolex şi putea procura aproape orice. De asemenea, când le ceruse celor din FARC să-l ajute să transfere ilegal în Statele Unite oameni şi materiale aparţinând organizaţiei Hezbollah, aceştia nu comentaseră, fixând doar un preţ ridicat.

Mişcarea FARC nu făcea politică în afara Columbiei, dar avea contacte cu numeroase grupări teroriste. Când hotărâseră, cu câţiva ani înainte, să lanseze o campanie cu maşini-capcană în Bogota, apelaseră la ETA[7] care, contra unei livrări de explozibili, pusese la dispoziţia FARC doi tehnicieni specializaţi în maşini-capcane.

[7] Mişcare teroristă bască.

Aceştia se întorseseră apoi în Spania, odată ce misiunea de antrenare fusese încheiată...

Bineînţeles, cererea libanezului nu fusese uşor de îndeplinit. Gherilele FARC nu controlau diferitele carteluri mexicane care se mulţumeau să treacă drogurile peste graniţă, în Statele Unite. Dar livrau cartelului Juarez aproape o sută de tone de cocaină în fiecare an. Acesta câştiga sume considerabile trecându-le peste frontieră pentru a fi revândute distribuitorilor americani. De asemenea, când membrii FARC le ceruseră să treacă cinci agenţi clandestini din Ciudad Juarez în El Paso, acceptaseră fără discuţie. Aceşti luptători ai Hezbollahului aveau toţi paşapoarte, false evident, ca şi cele ale membrilor FARC care doreau să călătorească în afara Columbiei.

Cei cinci indivizi sosiţi din America de Sud aşteptau în Ciudad Juarez, într-o *„casa de seguridad"* a cartelului, şi totul decursese bine până când apăru un obstacol neaşteptat: banda Aztecos era „penetrată" de DEA. Trebuise să oprească totul.

Alfredo Reyes simţi căldura umedă care îi apăsa pe umeri: prăfoasă, insuportabilă. Era motivul pentru care atâţia oameni se plimbau cu imense umbrele multicolore pe străzile din Ciudad del Este. Parcurse aproape alergând cei câţiva metri până la intrarea în clădire, sediul

firmei Mona Lisa, un minunat turn alb ce contrasta cu casele mizerabile de pe avenida do Brazil, cu fațade negricioase, deformate de radiatoarele aparatelor de aer condiționat.

Din ziua în care fostul dictator al Paraguayului, Éric Stroesser, hotărâse să facă din Ciudad del Este o zonă liberă, toți hoții de pe continent, chiar și din alte părți, veniseră în acest colț de paradis al afacerilor, care semăna mai degrabă cu o sucursală a infernului: aproape niciun hotel, nicio distracție, un cazinou mic și valuri de brazilieni – aproape 20 000 pe zi – care treceau pe Podul Prieteniei peste râul Parana, pentru a veni să cumpere la prețuri mici ceea ce nu se găsea sau era prea scump în Brazilia.

Abia ajunse la intrarea maiestuoasă din sticlă a clădirii, că un indian guarani cu fruntea îngustă, înarmat cu o mitralieră, îi bară calea.

– *Donde va*?[8]

– Senor Barakah, anunță columbianul.

– *Muy bien.*

Se apropie și un al doilea paznic, la fel de amenințător. În timp ce primul îl ținea pe Alfredo Reyes în bătaia mitralierei, al doilea îl verifică rapid pe columbian și se ridică zâmbind.

[8] Unde mergeți?

– *Muy bien.* Etajul optsprezece.

În Ciudad del Este, toţi comercianţii plăteau paznici, poliţia fiind inexistentă, invizibilă şi coruptă, în timp ce procentajul răufăcătorilor creştea neîncetat. Cum un pistol se cumpăra la fel de uşor ca o periuţă de dinţi, se creau destul tentaţii, cu toate comorile oferite potenţialilor cumpărători.

Evident, aici nu se apela niciodată la autorităţi: mai întâi se omora.

Alfredo Reyes traversă holul pavat cu marmură şi străbătut. Domnea un frig siberian în clădire, având în vedere cele 30 de grade şi umiditatea din exterior.

La etajul optsprezece, dădu nas în nas cu două mitraliere, ţinute de indieni cu feţe inexpresive şi ochi mici, rotunzi, plini de răutate. Garda pretoriană a lui Assad Barakah.

– *El Senor Barakah me espera*[9], preciză columbianul.

Prudenţi, cei doi cerberi îl urmăriră până la uşa secretariatului, unde o tânără, mulată într-un pulover roşu şi o fustă scurtă, neagră, care părea vopsită pe fesele bombate, îi adresă un zâmbet strălucitor din gura mărită cu silicon.

---

[9] Domnul Barakah mă aşteaptă.

– *El Jefe* vă aşteaptă, anunţă ea cu o voce languroasă.

Apoi deschise uşa capitonată în piele a biroului lui Assad Barakah.

*

* *

Assad Barakah semăna cu o cucuvea cu ochelari groşi şi nasul coroiat. Se ridică pentru a-l primi pe musafirul său care îl depăşea cu un cap. Libanezul era scund şi firav, cu o alură de contabil. Doar ochii săi vioi indicau un adevărat infractor.

Era în America Latină de aproape douăzeci de ani şi nu se ferea deloc de trecutul său dubios, presărat cu câteva sejururi în spatele gratiilor din diferite închisori. Cei doi se aşezară pe o canapea albă, situată în faţa ferestrelor care ofereau o panoramă către Ciudad del Este. De sus, oraşul era ceva mai puţin urât.

– *Bueno!* făcu libanezul, totul merge bine? Aduci marfă?

Alfredo Reyes scutură din cap.

– *No, amigo*, veşti proaste.

Ochii de cucuvea ai libanezului clipiră rapid în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Apoi, un zâmbet mecanic îi acoperi îndoiala.

– Ce veşti proaste?

Deodată, o dădu afară pe secretara care se pregătea să desfacă o sticlă de Comtes de Champagne.

– DEA din America este la curent cu manevra noastră în Mexic. Prietenii noştri din Ciudad Juarez au descoperit o „cârtiţă" în cartelul lor. Imediat, oamenii din cartel au blocat totul şi cer explicaţii.

– Unde sunt cei cinci camarazi? întrebă Assad Barakah.

Cunoscând ferocitatea mexicanilor, aceştia puteau foarte bine să-i fi lichidat pe cei cinci membri ai Hezbollahului pentru a elimina problema.

Răspunsul columbianului îl linişti.

– I-au adăpostit într-o *casa de seguridad* şi vor să-i trimită înapoi la noi. Spun că dacă americanii descoperă ceea ce fac, asta le poate afecta mult afacerile. Cum au putut afla de această manevră? continuă el. Credeam că doar două persoane sunt la curent: tu şi cu mine.

Zâmbetul lui Assad Barakah îngheţă. FARC nu agrea trădătorii.

– Mai este o a treia persoană, se grăbi el să precizeze, cel care le-a făcut paşapoartele false.

Columbianul tresări.

– Este imprudent să mai ştie şi alţii.

– Am oameni care-mi fac treaba, se apără libanezul.

– Cine a făcut paşapoartele?

– Un prieten libanez, Mourad Salam.

– Este sigur?

– Credeam că da, zise Assad Barakah. Am făcut destule afaceri împreună. Mă mir să fi vorbit, dar nu se ştie niciodată... Poate a fost păcălit.

Instinctiv, căuta o scăpare, în timp ce îşi zicea că niciodată nu erai sigur de un libanez...

– *Bueno*, concluzionă Alfredo Reyes, sunt cazat la Acaray. Nu voi pleca din Ciudad del Este până ce această situaţie nu se va clarifica. Mexicanii sunt furioşi.

– Voi verifica, promise Assad Barakah.

– Fă-o repede! zise sec Alfredo Reyes. Altfel, îţi trimit înapoi tipii şi închei această *mierda*.

Adică îl lichida pe Mourad Salam, după ce îl va face să vorbească, şi pe Assad Barakah pentru că fusese imprudent.

Ar găsi oricând un alt distribuitor pentru cocaina sa. În Ciudad del Este nu era o problemă.

Cei doi îşi strânseră mâna ca doi vechi amici, lăsând sticla de Taittinger neîncepută. Niciunul dintre ei nu avea chef să sărbătorească. Assad Barakah urmări din priviri silueta înaltă a columbianului. Rezistând tentaţiei de a-l lichida preventiv. Oricum, nu ar fi făcut decât să amâne problema...

Treizeci de secunde mai târziu, îl sună pe omul care era mâna lui dreaptă şi îi ceru să-l supravegheze atent pe Mourad Salam.

Avea nevoie să reflecteze înainte de a ataca frontal, pentru a rezolva problema.

Era absolut necesar: inamicii gherilelor FARC umpleau deja mai multe cimitire.

CAPITOLUL IV

Prins în ambuteiajul infernal de pe *Ponte de Amizade*[1], podul ce separa Brazilia de Paraguay, Malko privea mulțimea de pietoni care se grăbea spre Ciudad del Este. Era mult mai rapid și mai ieftin să mergi pe jos decât să iei un taxi. De o bună bucată de timp, brazilienii nu mai aveau nevoie de viză, cu condiția să nu se îndepărteze mai mult de o sută de kilometri de oraș.

Seara, reveneau spre Brazilia încărcați cu cumpărăturile, pentru a se târgui cu puținii vameși care nu erau corupți. Din cauza structurilor metalice ale podului, nu se vedeau nici măcar apele fluviului Paraná, care se vărsa la câțiva kilometri mai departe în râul Iguazú.

Taxiul porni din nou, apropiindu-se cu câțiva metri de imensul arc din ciment care marca intrarea în Paraguay. De aceea se produceau ambuteiajele, nu din cauza controalelor, inexistente de altfel. Din două, benzile șoselei se îngustau într-una...

---

[1] Podul Prieteniei.

Malko căscă, visând la un pat precum un câine la un os. Călătoria lungă îl epuizase: Washington – New York, apoi New York – Sao Paolo. În fine, Sao Paolo – Foz de Iguazú cu o necunoscută companie aeriană braziliană, într-un Embraer, la care jumătate dintre centurile de siguranţă dispăruseră.

Probabil furate de candidaţii la sinucidere.

În fine, taxiul trecu de arcul de piatră care marca intrarea în paradis... Şoferul se întoarse.

– *A donde va, senor?*[2]

– La hotel Acaray, răspunse Malko, care făcuse rezervarea din Brazilia.

– *Muy bien. Quieres una mujer?*[3]

Cel puţin, în Paraguay aveau grijă de străini. Malko urma să spună „nu" când realiză că poate ar avea nevoie de altceva,

– *Una mujer, no, pero una arma, si*,[4] răspunse el.

– *No problemo, senor*, îl asigură şoferul, vom trece pe la unul din prietenii mei înainte de a merge la hotel.

Malko îi întâlni privirea în retrovizoare: devenise, brusc, plină de respect.

---

[2] Unde mergeţi, domnule?

[3] Foarte bine. Doriţi o femeie?

[4] O femeie, nu, dar o armă, da.

Un bărbat care cumpăra o armă înainte de a se caza nu putea fi decât un *sicario* venit să „lucreze".

Taxiul intră pe îngusta avenida do Brazil, claxonând pentru a îndepărta nenumăraţii pietoni. Cum nu exista trotuar, nimeni nu se sinchisea. Fără a mai vorbi de nenumăratele moto-taxi care rulau nebuneşte. În fine, taxiul făcu la dreapta pe o stradă în pantă şi opri în faţa unui butic pe care scria „Shopping Cristal".

– *Vamos!* făcu şoferul de taxi.

După ce încuiase atent vehiculul, intră, urmat de Malko, într-un magazin îngust, plin cu tot felul de mărfuri vechi. O adevărată harababură. Se opriră la o tejghea în spatele căreia trona un tip gras în cămaşă albă, cu o mustaţă lungă şi un cap chel. Şoferul se aplecă la urechea lui şi şopti câteva cuvinte. Faţa negustorului se lumină şi zise un „*como no!*"[5] sonor.

Cu un zâmbet larg, întors spre Malko, îi propuse:

– *Un mate, senor?*

Băutura naţională. O infuzie de plante locale din care toţi paraguayenii obişnuiau să bea peste măsură.

---

[5] Bineînţeles.

Malko acceptă, şi comerciantul îl apostrofă în dialectul guarani pe un tânăr aşezat pe jos, lângă o cutie, cu un Uzi pe genunchi. Apoi, bărbatul gras îl conduse pe Malko până la o anexă din fundul magazinului. Desfăcu un lacăt enorm şi deschise uşa din metal, blindată.

Era ca peştera lui Ali Baba: numai arme, cea mai importantă fiind o mitralieră rusească „Duşka" de 14 mm, cu cutii de muniţie. Peste tot, puşti de asalt, Kalaşnikov sau M 16 şi pistoale de toate naţiile agăţate în cuie de un perete.

– *À la disposition de usted, senor,* anunţă vânzătorul. Dacă luaţi două arme, vă fac 30 % reducere...

Malko examină peretele acoperit cu arme de mână, alegând un mic revolver Deux Pouces, calibru 38, Colt, care părea nou. Îl desprinse de pe perete, îi deschise butoiaşul şi examină ţeava. Cei doi îl priveau admirativ.

Era, evident, un profesionist.

– Îl iau pe acesta, anunţă el.

– *Uno solo?* întrebă vânzătorul, decepţionat.

– *Si*, şi două cutii de cartuşe.

Fără să se descurajeze, vânzătorul scoase dintr-o cutie un mic toc Cordura.

– Este un toc pentru glezna, explică el. De foarte bună calitate. Un G.K. Este foarte discret.

Malko luă tocul din piele.

– Costă 350 de dolari cu totul, anunţă vânzătorul. Aveţi un permis de port-armă?

– Nu, recunoscu Malko, surprins.

– Atunci, încă 20 de dolari.

Scoase dintr-un sertar un document ştampilat de serviciul de arme din Paraguay şi întrebă:

– Cum se scrie numele dumneavoastră, senor?

Malko îl spuse pe silabe, apoi întinse patru bancnote de o sută de dolari, luând restul şi permisul de armă. Încă nu ştia dacă pistolul Colt îi va fi util, dar, având în vedere atmosfera din Ciudad del Este, era mai util decât un plan al oraşului.

Ieşiră. Nimeni nu furase taxiul.

Cinci minute mai târziu, opreau în faţa hotelului Acaray. O mică clădire albă cu vreo zece etaje, care adăpostea şi un cazinou, singurul din Ciudad del Este.

– Aşteptaţi-mă! îi ceru Malko taximetristului.

*

* *

Recepţionerul îi întinse lui Malko cheia şi o cartelă care oferea zece jetoane gratuite la cazinou.

– *Con permesso, senor*[6].

[6] La dispoziţia dumneavoastră.

Camera era impersonală, climatizată şi sumar mobilată. Malko lăsă geanta de voiaj, îşi fixă *anckle-holster*-ul[7] în jurul gleznei drepte, îşi aranjă la loc pantalonul şi coborî. Urcat înapoi în taxi, îi zise şoferului:

– Vreau să merg pe Calle de Esperanza, la un magazin care se numeşte Foxconn.

– *Como no, senor!*

Zece minute mai târziu, erau acolo. O stradă destul de lată, pavată cu plăci roşiatice, multe lipsă. Firma spălăcită indica într-adevăr „Foxconn".

– Vă aştept, *senor*? întrebă şoferul de taxi cu lăcomie.

– Nu, mulţumesc, făcu Malko.

Acesta îi întinse imediat cartea de vizită.

– Aş fi bucuros să vă mai servesc, *senor*. Dacă trebuie să plecaţi *repede* din oraş, contaţi pe mine.

Era ferm convins că Malko venise să îndeplinească un „contract". Ceea ce, evident, nu îl şoca. Malko intră în magazinul Foxconn: un amalgam de aparatură electronică. O tânără indiancă se apropie, cu un zâmbet comercial pe buze.

---

[7] Tocul de gleznă.

– *Bienvenido, senor, que quieres?* Am primit niște ceasuri Rolex minunate.

– Am venit să-l văd pe *senor* Mourad Salam.

– Îl cunoașteți?

– Da. Spuneți-i că sunt un prieten al lui Mike, din Sao Paolo.

Vânzătoarea dispăru pe o scară în spirală și reapăru, plină de amabilitate.

– *Senor* Mourad vă așteaptă, *senor*. Atenție, scările sunt înguste.

Când Malko ajunse la primul etaj, dădu peste un bărbat foarte înalt, cu părul grizonant dat pe spate, masiv, cu ochii mici. În jur de șaizeci de ani. Comerciantul libanez îi strânse îndelung mâna și întrebă cu o voce lentă:

– Ați fost urmărit?

Ca și cum ar fi fost o întrebare normală.

Surprins, Malko nu putu zice decât:

– Nu cred.

Mourad Salam schiță un zâmbet și zise cu vocea sa lentă:

– Trebuie mereu să fiți prudent. *Un mate?*

– Cu plăcere.

Libanezul se întoarse și zise:

– Linda!

Din biroul alăturat apăru o brunetă minunată. O siluetă de vis, cocoțată pe pantofi cu toc înalt, cu buze cărnoase și ochi mari. Alura generală a unei autentice târfe tropicale.

– Ne aduci două mate, *querida?* ceru libanezul.

Maşinal, îi mângâie fundul, ceea ce demonstra raporturile dintre ei. Încă o aleasă pe baza favorurilor sexuale.

Imediat ce ieşi din birou, Mourad Salam întrebă:

– Ce vânt bun vă aduce? Mike e bine? Îl cunosc de mult timp, e un tip de treabă. Mi-a aranjat multe treburi. Nu mă puteam întoarce în Liban, din cauza unor defăimări. El a convins autorităţile libaneze că sunt un comerciant cinstit.

Probabil că a fost nevoie de multe eforturi...

Malko rămase ca de marmură şi îl anunţă:

– A apărut o mare problemă. Informaţia pe care i-aţi comunicat-o lui Mike era exactă. Hezbollahul vrea să introducă nişte oameni în Statele Unite cu sprijinul cartelului Juarez. Doar că mexicanii au descoperit şi au lichidat o „cârtiţă" a DEA care se infiltrase în rândurile lor şi se pregătea să-i demaşte. Am vrea să aflăm mai multe despre aceşti membri ai Hezbollahului, pentru a-i intercepta la frontieră. Câţi sunt? Semnalmentele lor, numele sub care călătoresc etc....

Trăsăturile lui Mourad Salam încremeniră, iar ochii i se închiseră şi mai mult, devenind invizibili.

– Voi avea neplăceri, făcu el, pentru că voi fi suspectat. Este grav.

Vorbea la fel de lent, dar tonul vocii i se schimbase.

– De ce v-ar suspecta pe dumneavoastră? întrebă Malko.

Mourad Salam răspunse:

– Fiindcă doar eu şi cu cel care a negociat operaţiunea cu FARC cunoaştem detaliile. Or, aceşti oameni sunt extrem de periculoşi...

– De ce v-a implicat?

Mourad Salam făcu un gest evaziv.

– Oh, suntem prieteni vechi, este libanez, ca şi mine.

– În acest caz, insistă Malko, trebuie neapărat să aflăm mai multe despre aceşti libanezi din Hezbollah. Ca să-i putem intercepta la frontiera americano-mexicană.

Bărbatul solid păru că se chirceşte.

– Este foarte periculos, zise el.

– Trebuie să încercăm, insistă Malko. Altfel, Mike se va supăra pe dumneavoastră. Şi s-ar putea să mai aveţi nevoie de el.

Remarca păru să aibă efect asupra libanezului.

– La ce hotel sunteţi cazat? întrebă el.

– La Acaray, camera 207. Mă numesc Malko Linge, adăugă el dându-i cartea de vizită pe care era trecut numărul telefonului mobil.

Mourad Salam o puse atent pe biroul său.

– Ceea ce îmi cereţi este foarte dificil, zise el, dar o să văd ce pot face.

Se ridică şi îi întinse lui Malko o mână moale, zicând:

– Aveţi grijă, sunt mulţi oameni periculoşi în Ciudad del Este.

*

* *

Abia ieşi Malko din birou, că Mourad Salam o chemă pe Linda.

– Ai prieteni la Buenos Aires? o întrebă el.

– Da, de ce?

– Poate va trebui să mergem un timp acolo. Fă pregătirile.

Imediat ce tânăra ieşi, libanezul deschise unul dintre sertarele biroului şi luă un Colt 45 automatic. Îl armă şi îl puse într-un sertar întredeschis. Blestemând DEA şi pe americani. Îi cunoştea pe cei din FARC: dacă îl suspectau cât de cât, îl decapitau. Nu mâna de lucru lipsea în Ciudad del Este. Brusc, se gândi la riscul asumat de necunoscutul care tocmai îl vizitase: un agent al CIA. Dacă i se întâmpla ceva rău, „Mike" se putea supăra pe el. Din fericire, îi mai rămânea o armă secretă pe care nu o va utiliza decât în ultimă instanţă.

Se întrebă apoi dacă nu ar trebui să-l contacteze pe cel care îi comandase cele cinci paşapoarte

pentru membrii Hezbollahului, dar decise să nu facă nimic.

*
* *

– Mourad Salam a primit vizita unui *gringo*, anunță Luis Miguel, omul de încredere al lui Assad Barakah, care îl însărcinase să-l urmărească pe prietenul său libanez. Locuieşte la hotel Acaray. Este, desigur, un american...

Libanezul puse jos stiloul. Nu se aştepta la o reacţie atât de rapidă din partea americanilor. Ceea ce îl plasa în liga întâi.

Cu vocea sa blândă, monotonă, îi zise lui Luis Miguel:

– Vei câştiga 2000 de dolari. Găseşte un *sicario* de încredere şi lichidează-l pe acest *gringo*. După ce vei rezolva asta, te duci la Mourad Salam şi-l omori. Apoi, îi vei scotoci biroul şi îmi vei aduce actele pe care le găseşti.

Această metodă brutală era singurul mijloc de a neutraliza suspiciunile FARC. Odată plecat Luis Miguel, încercă să se ocupe de conturile sale, dar nu reuşea. Ştiind că, în ciuda paznicilor săi, nimic nu rezista în faţa gherilelor FARC. Bineînţeles, răul era făcut şi încasase destui bani pentru aceasta: cincizeci de kilograme de cocaină pură. Trebuia, totuşi, să le arate amicilor săi columbieni că era la fel de feroce ca ei şi

demn de încredere. Lichidarea acelui *gringo* ar fi un prim pas.

*
* *

Mourad Salam o strigă pe Linda.

– O să-mi faci un serviciu. Apropo, ce culoare au chiloții tăi astăzi?

O întrebare rituală.

– Albi, făcu Linda coborând privirea. Vrei să-i dau jos?

Mourad Salam avea uneori capricii ciudate. Linda îi fusese trimisă de un prieten marocan căruia îi furniza cocaină. Pentru un stagiu... Avea cu cel puțin treizeci de ani mai puțin ca el, dar era extrem de docilă.

– Nu, nu, zise el. Ascultă ce am să-ți spun.

CAPITOLUL V

Sala de mese de la hotelul Acaray era sinistră. În hol, o orchestră de indieni guarani cânta Carnavalul cu un accent sfâşietor de melancolic. Harpa mare avea sonorităţi disperate. Tocmai când Malko se întreba cum va petrece seara, i se păru că are o halucinaţie: silueta sexy a Lindei, amanta probabilă a lui Mourad Salam, intra pe uşa turnantă. Cu rochia ei din bumbac imprimat, mulată, foarte scurtă, cu picioarele bronzate, cocoţată pe tocuri, trezea poftele oricărui bărbat. Văzându-l pe Malko, se îndreptă spre el cu paşi unduiţi.

– *Buenas*, zise ea, mă bucur să sunteţi aici. Domnul Mourad m-a trimis la dumneavoastră.

Hieratică, cu privirea lipsită de expresie şi foarte sexy, stătea înfiptă în faţa lui Malko, ca o minunată plantă verde.

Malko o privi, întrebând de ce libanezul i-o trimisese pe Linda. Era un cadou de bun-venit? Sau altceva?

– Mourad nu putea veni personal? întrebă Malko, prudent.

Linda abia dacă zâmbi.

– În seara aceasta este cu familia, cu soţia şi copiii.

Spusese asta fără amărăciune, pe un ton calm.

– Aveți vreun mesaj pentru mine? întrebă Malko.

– Nu, un pachet. Este în geanta mea.

– Dați-mi-l.

Ea se uită spre recepție, unde angajatul o privea cu ochii ieșiți din orbite.

– Nu aici. Putem merge în camera dumneavoastră?

Intrigat, Malko porni spre lift, cu Linda pe urmele lui. În cabină, ea rămase la distanță de el, cu privirea total inexpresivă.

O păpușă gonflabilă.

Abia ajunși în cameră, deschise geanta și îi întinse un pachet înfășurat în hârtie de ambalaj, de care era prins un plic mic.

Malko luă pachetul și remarcă imediat greutatea neobișnuită. Desfăcu plicul. Înăuntru, un bilet cu două cuvinte: *Be careful.*[1]

Desfăcu ambalajul și găsi un pistol automat Walter PPK cu un încărcător suplimentar prins cu bandă adezivă de mâner. Aproape că izbucni în râs: cheltuise 350 de dolari degeaba!

Ridicând capul, întâlni privirea inexpresivă a Lindei. În ciuda aerului ei ușor idiot, era chiar atrăgătoare.

– Știți un restaurant bun? întrebă el la nimereală.

---

[1] Fii atent.

– Unul libanez? Da, merg adesea cu Mourad.

– Altceva?

– Ba da, un *churrasqueria*[2] pe calea Flor de Mayo.

– Vreți să mă însoțiți?

– Dacă vreți, dar trebuie să luăm un taxi.

– *Vamos,* făcu Malko.

În cel mai rău caz, nu va cina singur.

*
* *

Linda abia se atinsese de bucata enormă de carne și băuse două sticle de Coca Cola. Conversația era dificilă, deoarece nu era spontană. Malko reușise totuși să cunoască puțin viața ei: studiile de manichiură la Rabat, de care nu era interesată, apoi invitația libanezului.

Tatăl ei o încurajase să accepte, oferindu-i chiar și un bilet de avion...

– Sunteți mulțumită de viața în Ciudad del Este? o întrebă Malko.

– Da, merge, făcu Linda. Dar nu există plajă. Mă uit mult la televizor.

Terminaseră. Li se aduseră din partea casei două *mate*. Pe durata cinei, Linda își păstrase figura inexpresivă.

Ieșiră: căldura nu se domolise deloc. Abia ajunși în taxi, Malko o întrebă:

---

[2] Restaurant specializat în preparate de carne.

– Vă duc acasă?

Pentru prima dată, Linda se învioră.

– Nu vreți să bem ceva la Acaray? propuse ea. Au o orchestră și se dansează. Mourad nu vrea niciodată să danseze.

Malko nu prea îl vedea pe uriașul libanez legănându-se pe ringul de dans...

– Cu plăcere, zise el.

Întâlniră orchestra de indieni guarani în fața unui mic ring de dans pustiu, de lângă bar. Se cânta în cor „El Humavoquenito" care celebra veselia Carnavalului. Datorită acordurilor de harpă, era de fapt o baladă melancolică. Indienii guarani nu erau niște tipi prea veseli...

După ce comandă o nouă Coca, Linda sări imediat în picioare.

– Dansăm?

Malko o urmă pe ring. Tânăra se legăna într-o manieră extrem de senzuală, cu privirea în gol. Un fel de dans din buric, neașteptat la această latitudine...

Când se apropie de ea, Linda îl lăsă să-și treacă o mână în jurul taliei ei, iar el îi simți pubisul atingându-se de el. Totuși, nu manifesta nicio dorință, niciun interes, ochii ei mari privind în gol.

Nu era o intelectuală.

Malko începu să o dorească serios pe această femelă pasivă care degaja fără să vrea un sex-appeal extraordinar. Se apropie și mai mult

de ea şi îi atinse fundul bombat. Linda se învioră uşor. Cel puţin din priviri, dar nu reacţionă.

Privirile li se întâlniră, iar ea îl întrebă cu o voce calmă:

– Vreţi să faceţi dragoste cu mine?

Neaşteptat. Cum Malko nu răspunse, ea adăugă:

– Mi-ar plăcea mult. Mourad nu îmi face niciodată nimic. Doar mă pipăie.

Cinci minute mai târziu, mergeau spre lift.

Abia ajunsă în cameră, Linda îşi întinse mâinile la spate şi îşi descheie fermoarul rochiei care căzu pe jos. Tânăra chiar avea un corp splendid, îmbrăcată doar în sutien „push-up" şi un triunghi din nailon negru.

Cu nonşalanţă, se îndreptă spre pat. Se aşeză, îşi scoase sutienul şi chilotul, apoi se întinse pe spate...

Malko fu aproape inhibat de această simplitate indiferentă. Se dezbrăcă şi el, şi se duse lângă ea. În fine, Linda se agită, cuprinzând mădularul lui Malko cu mâna şi masturbându-l.

Nu schimbară niciun cuvânt până ce sexul lui Malko nu se întări la maximum.

Atunci, Linda se întoarse şi se aşeză în genunchi pe pat.

Într-o poziţie fără echivoc. Avea coapse subţiri ca de băiat, un fund mic şi foarte bombat, pielea mată.

Când simți sexul lui Malko atingându-l pe al ei, tresări și zise calmă:

– Nu acolo, sunt virgină.

Fermă, îi dirija mădularul tare spre deschizătura feselor.

Malko, cu sângele clocotind, nu putea să creadă! Mai întâi, pătrunse cu precauție câțiva centimetri, fără cel mai mic efort. Linda începuse să geamă și își strecură mâna dreaptă sub abdomen. Malko vedea degetele lungi cum se agită peste sex, un gest care îi sporea și mai mult dorința. Se înfipse adânc în fundul Lindei.

Fără prea mari probleme.

Pe pipăite, Linda îi luă mâna dreaptă și i-o puse pe coapsa ei.

O invitație mută.

Își înfipse solid mâinile în șoldurile slabe, penetrând-o cu putere. Ea juisă cu un țipăt ascuțit, la câteva secunde după ce Malko se eliberase în ea.

*

* *

După ce ieși din baie, Linda se îmbrăcă, la fel de impenetrabilă și indiferentă. Cu o voce calmă, ceru:

– Dați-mi douăzeci de dolari. Nu am bani de taxi.

El se execută, surprins, iar ea ieși din cameră. Nu schimbaseră niciun sărut, nicio mângâiere în afara masturbării frenetice.

Era totuşi prima oară, de *foarte* mult timp, când Malko făcea dragoste cu o virgină...

Se culcă, relaxat, dar îngrijorat. Cum va găsi Mourad Salam informaţiile pe care le căuta?

Climatizarea făcea un zgomot infernal şi reuşi cu greu să adoarmă.

*

* *

După o reflecţie serioasă, Malko lăsase la hotel pistolul Walter PPK oferit de Mourad Salam, preferând micul Colt şi *ankle-holster*-ul G.K. Îi îngreuna un pic glezna dreaptă, dar era mai practic.

Hotărâse să meargă să-l ia tare pe Mourad Salam.

Temperatura de afară era la fel de sufocantă. Se opri la ieşirea din hotel, în căutarea unui taxi. Traficul era intens, iar pietonii se grăbeau prin sutele de magazine care ofereau tot ceea ce îţi puteai imagina.

În timp ce aştepta taxiul, deja transpirat din cauza umidităţii, Malko reperă la vreo zece metri o femeie grăsună, îmbrăcată cu un tricou negru şi un şort foarte scurt, în şlapi, care mergea pe stradă agitând un ghem de cauciuc transformat în bici. Urla onomatopee în dialectul guarani, în timp ce lovea trecătorii cu arma improvizată.

Declanşând un râs general.

Un claxon o făcu să tresară şi se întoarse: o motocicletă venea pe şosea, cu viteză. Ca să nu fie lovită, femeia se trase spre partea dreaptă a străzii. Malko fiind în raza ei de acţiune, ea ridică biciul pentru a-l lovi. Malko nu avu timp decât să se ferească, sărind într-o parte. Chiar în momentul în care trecea motocicleta.

Zări o fracţiune de secundă motocicleta pe care se aflau doi bărbaţi echipaţi cu căşti. Cel din spate, îmbrăcat în negru, ţinea îndreptată spre el o armă de mână. Se auziră mai multe împuşcături, apoi motocicleta dispăru. Nebuna nu mai ţipa.

Ţinând în mână biciul din cauciuc, zăcea pe şosea, scuturată de mişcări convulsive.

Malko simţi cum cămaşa din voal i se lipeşte de piele, şi nu din cauza căldurii...

Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avusese cum să reţină numărul de înmatriculare şi nici măcar marca motocicletei.

Ca un automat, începu să meargă prin mijlocul mulţimii şi se întoarse. Un grup de gură-cască se strânsese în jurul femeii care agoniza.

Era evident că încercaseră să-l omoare, şi acel salt într-o parte, făcut pentru a nu fi lovit de bici, îi salvase viaţa.

Mai mult ca oricând, îşi zise că trebuia să-l viziteze pe Mourad Salam. Libanezul îi putea spune cine încercase să-l elimine. Deodată, îl străbătu un gând. Şi dacă tocmai el trimisese

motocicleta? Totuşi, în acest caz, nu i-ar fi dat şi o armă... Se opri la intersecţie pentru a aştepta un taxi.

Neştiind planul oraşului Ciudad del Este, nu realiza dacă magazinul lui Mourad Salam era departe sau nu.

*
* *

Luis Miguel îşi dădu jos casca şi o lăsă şoferului motocicletei, după care alergă spre *edificio* Maria Isabel, unde să găseau birourile firmei Mona Lisa. Cei doi paznici care îl cunoşteau se dădură la o parte respectuos. Nu se discuta cu un *sicario*.

Într-un timp record, paraguayanul ajunsese la etajul optsprezece şi intră ca vântul în biroul secretarei.

– *El Jefe* este aici? zise el.

– Da, dar...

Nu o mai ascultă şi deschise uşa biroului lui Assad Barakah. Libanezul vorbea la telefon şi închise după câteva secunde, privindu-l pe Luis Miguel cu un zâmbet satisfăcut.

– S-a făcut?

– Nu, răspunse Luis Miguel, l-am ratat!

Privirea libanezului se încruntă în spatele ochelarilor. Semăna cu o cucuvea furioasă.

– Te-a văzut?

Celălalt ridică din umeri.

– Evident, dar aveam căşti, iar motocicleta avea un număr fals. Ce facem?

Assad Barakah tăcu câteva secunde. Cum au putut nişte *sicarios* de profesie să rateze o ţintă atât de uşoară?

Trimisul CIA urma, bineînţeles, să reacţioneze, iar prima persoană la care s-ar duce să ceară socoteală ar fi cea pe care o vizitase, Mourad Salam.

Decizia fu luată rapid:

– Duceţi-vă la Mourad Salam, ordonă el, şi lichidaţi-l. Repede. Nu trebuie ca *gringo* să poată discuta cu el.

Altfel, se putea declanşa o catastrofă.

– *Muy bien,* răspunse Luis Miguel, întorcându-se deja pentru a pleca să îndeplinească noua misiune.

– *Espera!*[3] zise scurt Assad Barakah. Fără arme de foc, pentru că nu vreau să alertez întreg oraşul.

*

* *

Malko fierbea: niciun taxi nu apăruse prin zonă timp de zece minute. Nu voia să-i telefoneze lui Mourad Salam, preferând să-l ia prin surprindere. Avea, desigur, o idee despre cel care îi trimisese pe ucigaşi pe urmele lui.

[3] Aşteaptă!

În fine, un moto-taxi se opri în dreptul lui Malko.

– *A donde va, senor?*

– Pe strada Maria Luisa, răspunse Malko, aşezându-se pe scaunul uzat al motocicletei.

Înainte să demareze, şoferul se întoarse cu un zâmbet larg şi zise, cu jumătate de gură:

– *Quiere mujeres? Droga?*

Malko nu răspunse, cu gândul la scopul său: să dea de urma ucigaşilor.

Motociclistul conducea bine şi repede. Le luă totuşi cincisprezece minute pentru a ajunge pe strada Maria Luisa. Malko îi arătă şoferului buticul lui Mourad Salam, acesta lăsându-l chiar în faţa magazinului Foxconn, după ce îi ceruse cinci dolari. Moneda oficială în Paraguay era guarani, dar toată lumea se baza pe dolari.

Magazinul părea pustiu. Nici urmă de vânzătoare. Ajunse până la mica scară în spirală care ducea la biroul lui Mourad Salam fără să întâlnească pe nimeni. În momentul în care urma să urce scările, un urlet oribil şi prelungit se auzi de la primul etaj.

O voce de bărbat.

Cu pulsul până la cer, Malko încremeni.

Câteva secunde mai târziu, treptele scărilor de deasupra lui tremurară sub paşi de bărbaţi. Apăru o siluetă grasă, urmată de o faţă plată de indian, cu părul negru prins în coadă.

Văzându-l pe Malko care îi bloca drumul, bărbatul se opri brusc, îmbrâncit de un al doilea individ care cobora în urma lui. Aproape că se prăbuşiră.

– *Vamos, vamos*, zise al doilea ins care nu îl văzuse încă pe Malko.

Acesta din urmă şi primul dintre ei se înfruntară din priviri câteva fracţiuni de secundă, apoi totul se puse în mişcare. Al doilea bărbat, din spate, îl văzu şi el pe Malko.

Urlă imediat:

– *Mata lo!*[4]

Câteva secunde mai târziu avu loc o bubuitură violentă şi un glonţ se înfipse în perete, la câţiva centimetri de capul lui Malko. Bărbatul din faţa lui Malko băgă mâna la curea pentru a-şi lua arma.

Malko vru să se dea înapoi, dar se dezechilibră, alunecă şi căzu, chiar la baza scărilor.

În momentul în care adversarul său scotea un pistol mare de la curea şi îl arma cu un zgomot sec.

– *Hijo de puta!*[5] zise el ridicând arma.

---

[4] Omoară-l!

[5] Bastardule!

CAPITOLUL VI

Malko era ghemuit, încercând să se ridice, când îl văzu pe bărbat scoţând arma, crezând că este în poziţie de inferioritate.

Mâna lui abia atinse *anckle-holster*-ul G.K. în care se afla pistolul Colt. Cu aceeaşi mişcare, armă şi întinse braţul. Privirea lui o întâlni pe cea a bărbatului de pe scară, care rămase stupefiat. Nu era un război cu mănuşi... Malko apăsă pe trăgaci, de două ori, şi trase. Bubuiturile părură asurzitoare, iar cel asupra căruia trăsese căzu în faţă, rostogolindu-se pe scări.

Malko îl evită la limită.

Al doilea, după o scurtă ezitare, se întoarse şi urcă precipitat, dispărând din raza vizuală a lui Malko.

Acesta porni pe urmele lui, urcând scările înguste cât de repede putea.

Aproape că se lovi de Linda, care stătea în picioare în capătul scărilor, cu privirea înnebunită, cu trăsăturile crispate.

– L-au omorât! strigă ea. L-au omorât!

– Era un bărbat înaintea mea, zise Malko, unde este?

– A fugit pe fereastră. Este un acoperiş chiar dedesubt. O să sun poliţia.

– Aşteptaţi! Unde este Mourad?

– Acolo, în biroul lui.

Malko cunoştea drumul şi se precipită în biroul libanezului,

Mourad Salam era prăbuşit pe fotoliul său, cu capul căzut pe spate, tenul livid. Din abdomen îi ieşea mânerul unui pumnal, iar pe cămaşa albă se întindea o pată enormă de sânge, care se scurgea pe podea. Libanezul fusese înjunghiat. O rană oribilă îi despica abdomenul în diagonală, dar încă mai respira, cu amândouă mâinile crispate pe abdomen.

– Chemaţi o ambulanţă! îi zise Malko Lindei. Repede, încă trăieşte.

Se apropie de rănit şi libanezul deschise ochii, privindu-l pe Malko. Mai întâi, cu o privire pierdută, apoi ceva mai sigură, şi pronunţă câteva cuvinte neinteligibile. Malko vedea cum i se mişcau buzele, dar nu înţelegea nimic. Se întoarse.

– Linda, ce spune?

Mourad Salam vorbea în arabă....

Tânăra se aplecă spre el şi îşi puse urechea la gura lui. Ca şi cum voia să se agaţe de ceva, libanezul îşi puse o mână însângerată pe antebraţul ei. Linda se întoarse spre Malko.

– Vrea să deschid seiful. Sunt nişte hârtii acolo pentru dumneavoastră.

– Repede.

Tânăra marocană se opri în faţa unui vechi seif zidit în peretele din capătul camerei, manevră mânerele şi deschise uşa blindată. Malko văzu teancuri de bani şi, lângă ele, un plic. Linda îl luă şi se întoarse spre libanez.

Imediat ce veni lângă el, o prinse din nou de braţ, iar ea îi băgă plicul sub nas.

Mourad Salam dădu greoi din cap şi pronunţă câteva cuvinte în arabă. Linda se întoarse spre Malko.

– Acestea sunt!

Deodată, ţipă scurt. Mâna lui Mourad Salam încă îi strângea braţul, dar faţa îi încremenise, iar privirea i se stinse.

Murise.

Tânăra se retrase, înspăimântată.

Privirea ei o întâlni pe cea a lui Malko. Acesta băgase plicul în buzunar.

– Acum, îi ceru el, sunaţi la poliţie. Dar să nu menţionaţi de mine.

– Mi-e frică! bâigui ea. Vreau să plec de aici. Luaţi-mă de aici.

Malko nu ezită decât o secundă.

– OK. Veniţi. Dar repede.

Tânăra îi putea fi de folos. Cunoştea oraşul, iar el nu avea decât un singur gând: să pără-

scască Ciudad del Este cât mai repede posibil: cei care îl asasinaseră pe Mourad Salam şi încercaseră să-l omoare pe el mai devreme aveau să recidiveze desigur.

Coborâră scările în spirală, câte patru, sărind peste mortul care zăcea la capătul treptelor, şi ajunseră în stradă. Trebuiră să meargă cel puţin 100 de metri până ce găsiră un taxi.

– La hotel Acaray, zise Malko.

Întors spre Linda, o întrebă:

– Există o altă cale de a ajunge la Foz de Iguazú în afară de Podul Prieteniei?

Acolo, îl aşteptau cu siguranţă adversarii săi.

– Da, undeva mai sus, pe Rio Parana, zise tânăra. Este o insulă în mijlocul fluviului, care este folosită de toţi contrabandiştii. Se află pe teritoriul Paraguayului şi acolo se strâng pentru a traversa dincolo.

– Ştiţi să ajungeţi?

– Nu sunt aşa de sigură...

Malko se gândi apoi la taximetristul care îl adusese în Ciudad del Este. Cartea sa de vizită încă se mai afla în buzunarul său. Bărbatul răspunse imediat.

În spaniola sa rudimentară, Malko îi aminti cine era şi îl întrebă dacă putea veni după ei la hotel Acaray.

– *Como no!*

Şoferul părea bucuros...

Prudent, Malko îl puse pe taximetrist să oprească ceva mai departe de hotel Acaray şi continuă pe jos, atent. Linda era pe urmele lui.

Nu-i aştepta nimeni...

După trei minute, era în camera lui. Nu îi trebui prea mult să plătească. Se întoarse spre Linda.

– Mai vreţi să părăsiţi oraşul?

– Da, făcu ea simplu, altfel, mă vor omorî: i-am văzut omorându-l pe Mourad. Unul dintre cei doi i-a înfipt un pumnal lung în abdomen şi l-a despicat. A fost oribil.

Trăsăturile i se încordaseră şi îşi pierduse tot sex-appealul. Când ieşiră din hotel, taxiul era deja acolo. Şoferul îl întâmpină pe Malko cu un zâmbet larg.

– *Vamos al Ponte?*[1]

– Nu, făcu Malko.

Linda începu să discute în spaniolă cu şoferul, iar acesta se întoarse spre Malko.

– Cunosc locul de care îmi spune. Este la vreo zece kilometri la sud de oraş. Doar că, nu puteţi trece în Brazilia decât noaptea. Va trebui să aşteptaţi acolo.

– Nicio problemă.

[1] Mergem la pod?

– Vă costă 300 de dolari, adăugă şoferul de taxi.

– Nicio problemă. *Vamos.*

Nu respiră decât când urcă în taxi şi se întoarse pentru a verifica dacă erau urmăriţi.

*

* *

Falezele care dominau Rio Parana lăsaseră loc unei plaje cu nisip şi noroi. O linişte respectuoasă domnea în maşină, tulburată doar de staţia radio. Şoferul părea bucuros că intuiţia nu îl înşelase: avea onoarea de a transporta un *sicario*, în plus, şi însoţit de o tânără atrăgătoare. Îşi zise că poate chiar din cauza ei venise să regleze nişte conturi la Ciudad del Este.

Părăsind şoseaua principală, intră pe un drum noroios care cobora până la fluviu. Ajunseră la un debarcader din lemn. Din câteva camioane se transfera încărcătura pe o barjă propulsată de motoare puternice. Bărbaţi se agitau peste tot, transportând lăzi şi saci până la barjă. Domnea o căldură sufocantă, umedă, apăsătoare.

– *Espera!* zise şoferul.

Plecă spre ponton. Abia se îndepărtase, că un bărbat se apropie de taxi, cu un pachet în mână. Malko se încordă. Necunoscutul zâmbea şi îi făcu semn să coboare geamul. Când deschise, desfăcu o bucată de pânză, arătând un pistol-mitralieră Uzi cu două încărcătoare.

– *Solamente cinco ciento dollares*[2], îi propuse el.

Cum Malko refuza, acesta scoase din sac ceva ce semăna cu o cărămidă maro.

– Un kilogram de *paraguayan brown*, anunță el. *Vinte dollares*...

Din fericire, se întoarse șoferul.

– Vă așteaptă, anunță el.

Înainte ca Malko să poată face vreun gest, Linda băgase mâna în geantă și scoase un teanc gros de bancnote de o sută de dolari, întinzând trei șoferului de taxi, fără niciun cuvânt.

Stima acestuia din urmă față de Malko crescu și mai mult. Nu numai că era un *sicario*, dar era întreținut de o fată fermecătoare, care nu avea decât jumătate din vârsta lui!

– *Buena suerte!*[3] le zise el, băgând banii în buzunar.

Când coborau spre mal, Malko o întrebă pe Linda:

– De ce ați plătit dumneavoastră?

Ea zâmbi vag.

– Am luat banii care erau în seif. Altfel, i-ar fi furat cineva. Dumneavoastră îmi faceți un serviciu. Singură, nu aș fi îndrăznit niciodată să plec.

---

[2] Doar 500 de dolari.

[3] Succes!

Un indian guarani cu o figură de nătâng îi aştepta la capătul unei „pasarele", făcută din două plăci din lemn; la curea i se vedea crosa unui pistol.

– *Cinquanta dollares*, ceru el.

De data aceasta plăti Malko.

Se strecurară printre cutii, containere şi oameni ghemuiţi aproape peste tot; după cinci minute, barja porni spre insula din mijlocul fluviului Parana, acoperită de vegetaţie.

Malko privea apa mâloasă, maronie, plină de ochiuri. Ar fi fost de preferat să nu eşueze...

*

* *

Insula nu era decât un antrepozit, aglomerat de lăzi şi containere păzite de contrabandişti cu arme. Unul dintre ei se apropie de cuplu.

– Prima traversare se va face pe la ora zece, îi anunţă el. Costă 25 de dolari de persoană.

Insula se afla pe teritoriul paraguayan. Pentru a ajunge pe malul brazilian, era mai bine să treacă noaptea, pentru a evita vameşii curioşi şi, oricum, avizi de bunuri.

Malko se uită la ceas: abia ora unu şi jumătate.

– Dacă vreţi să vă odihniţi, făcu bărbatul, există aici un „hotel". Costă 20 de dolari.

– Mergem, făcu Malko.

Hotelul era o cabană din lemn. În interior, câteva paturi de campanie, cutii, praf. Într-un colţ, un duş.

– *No hay aire condicionado*[4], îi avertiză paraguayanul.

Inutil de precizat: erau peste 40 de grade în interior, dar era mai bine decât afară, sub soarele arzător, cu privirile dubioase ale altor călători aţintiţi asupra Lindei.

Malko se întinse pe un pat. Era imposibil să doarmă din cauza căldurii: o adevărată saună. Luă din buzunar plicul scos din seiful lui Mourad Salam şi îl deschise. Nu conţinea decât o simplă foaie de hârtie albă pe care erau trecute cinci nume, urmate de numărul de paşaport şi de naţionalitatea fiecăruia: două documente columbiene, unul mexican, unul guatemalez şi unul venezuelean.

Identităţile false ale membrilor Hezbollah care voiau să ajungă în Statele Unite.

Ultimul cadou postum de la Mourad Salam. Deci el fabricase documentele false.

Malko era nerăbdător să se afle într-un loc civilizat pentru a transmite preţioasa informaţie către CIA. Dacă anunţau postul de frontieră dintre Ciudad Juarez şi El Paso, aveau mari

[4] Nu este aer condiţionat.

şanse să-i prindă pe terorişti. Nici nu trebuiau să meargă în Mexic.

Când îndoia la loc hârtia, auzi un clipocit de apă şi întoarse capul: complet goală, Linda era sub duş. Răsucindu-se sub apa răcoroasă.

Ieşi de sub duş. Nu exista decât un prosop murdar, iar tânăra se întinse pe pat, încă udă.

– Ar trebui să faceţi la fel, îi sugeră ea lui Malko.

Acesta, transpirat, nu ezită. În timp ce făcea duş, Linda nu îl scăpă din ochi. Ca şi cum îi descoperea corpul.

Apa răcoroasă era plăcută pe această căldură apăsătoare.

Malko se întinse, ceva mai calm, şi reuşi să adoarmă. În cele din urmă, călătoria lui la Ciudad del Este nu fusese inutilă.

*

* *

Când Malko deschise ochii, era ceva mai puţin cald, dar noaptea se lăsase brusc, aşa cum se întâmpla mereu la tropice. Ca o perdea neagră.

Corpul îi era acoperit din nou de transpiraţie.

Strigă:

– Linda!

– *Si.*

Distinse vag o siluetă care se ridica din patul vecin, iar tânăra veni să se aşeze lângă el. Cu un

gest natural, se aplecă spre Malko şi acesta simţi cum o gură caldă îi cuprinde sexul adormit. Ori Linda nu înţelesese de ce o strigase, ori fusese bine educată....

La început, nu simţi aproape nimic. Căldura. Linda se încăpăţână şi reuşi să-l cuprindă cu totul, dovedind o tehnică ce trăda o bună experienţă. Malko închise ochii.

Era ireal şi plăcut.

Mângâie fundul dezvelit al Lindei şi doar această atingere îi întări erecţia.

Gura ei îi trezi o puternică dorinţă de a o penetra pe această femelă fierbinte. Ca şi cum îi ghicise gândurile, Linda se întrerupse pentru a-i spune:

– Vreau să ejaculaţi în gura mea.

Evident, nu voia să-şi asume riscul ca Malko să o violeze.

Când se eliberă între buzele ei, femeia îl goli până la ultima picătură de erotism.

Apoi, se duse la duş, după care se întinse pe pat, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

După două ore, se auzi ciocănind la uşă şi o voce care anunţa:

– *Vamos!*

Linda şi Malko se îmbrăcară. Se înnoptase de-a binelea. Când ieşiră, un bărbat cu o lanternă puternică îi conduse până la malul dinspre Brazilia. Oameni se agitau în jurul unei barje

încărcate la maximum. Se strecurară printre cei deja ghemuiți pe punte, ținând strâns prețioasele cumpărături, și nenumăratele cutii și lăzi. Totul era supratăxat în Brazilia și un simplu televizor costa aproape salariul pe un an...

Găsiră în fine un colț liniștit spre prova și se așezară pe niște cutii.

– Ce veți face la Foz de Iguazú? o întrebă Malko.

În ciuda intimității lor sexuale, nu se tutuiau...

– O să iau avionul spre Buenos Aires, făcu tânăra. Nu mă voi mai întoarce la Ciudad del Este. Am niște rude acolo.

Barja porni, tăind silențioasă apele întunecate ale fluviului Parana.

Câteva lumini apărură pe malul brazilian, foarte jos, iar barja eșuă pe nisipul negru. Vreo douăzeci de bărbați așteptau pentru a ajuta la descărcat.

Linda și Malko se strecurară până la mal. Ceva mai departe, așteptau câteva taxiuri. Luară unul.

– *Vamos a Foz*, zise Malko.

– Mă puteți lăsa și pe mine? ceru Linda. Am o prietenă la care voi dormi.

– Bineînțeles.

Ea îi dădu adresa șoferului. După o jumătate de oră, intrau într-un mic oraș brazilian a cărui

curăţenie contrasta cu mizeria din Ciudad del Este. Case frumos aliniate, lumini pe stradă, copaci tunşi. Şoferul se opri în faţa unui mic imobil modern, iar Linda puse mâna pe portieră, întoarsă spre Malko.

– *Adios. Buena suerte.*

– Adio, Linda, răspunse Malko.

Imediat ce taxiul porni, Malko se aplecă şi îşi desfăcu *anckle holster*-ul GK, punându-l pe podeaua taxiului, cu tot cu armă.

În Brazilia nu ar mai avea nevoie de el, iar arma l-ar face pe cineva fericit.

*

* *

Vocea lui Ted Boteler vibra de mulţumire.

– Este formidabil, exulta el. Cu asta o să-i prindem pe răufăcători.

– Vreţi să v-o aduc la Langley?

Şeful D.O. ezită:

– Nu, vom câştiga timp. Mergeţi la El Paso, să vă vedeţi cu cei care se ocupă de caz. Poate vor avea nevoie de precizări.

– Dar nu am nimic în plus, obiectă Malko. Doar această listă.

– Nu-i nimic. Apoi, El Paso este un oraş plăcut. Nu este Ciudad del Este. Sunaţi-mă când veţi ajunge acolo.

CAPITOLUL VII

Coborând din avionul Boeing 767 al companiei Delta Airlines, Malko avu impresia că intră într-o saună. Peronul micului aeroport ultramodern din El Paso emana o căldură sufocantă, de peste 40 de grade, iar pasagerii cursei de Atlanta se grăbeau să ajungă la zonele cu climatizare. Plecând din Sao Paolo, Malko nu găsise un zbor direct, şi fusese nevoit să aştepte aproape trei ore în Atlanta.

În aeroport îl aştepta un bărbat cu un panou în mână, pe care era scris numele său. Înalt, costum deschis la culoare, cravată cu dungi, ochelari şi o faţă pătrată.

Când Malko se apropie de el, îi întinse imediat mâna, cu un zâmbet larg.

– Tom Crawford Junior, anunţă el. Ted Boteler vă salută. Am sosit de la Washington acum patru ore şi deja am chef să plec înapoi. Nenorocită căldură!

– Şi eu la fel, oftă Malko. Parcă am fi în Africa.

Doar ce traversaseră peronul şi era deja le arc ...

– Urmați-mă, zise Tom Crawford întinzând mâna.

Traversară holul terminalului de sosiri, unde atârna un gigantic drapel american, iar afară dădură peste drapelul texan. Clădirea nou-nouță, coafată cu o cupolă verde, semăna vag cu sediul unei Misiuni din Marele Vest.

Un Chevrolet alb aştepta lângă trotuar, cu un şofer negru la volan.

Tom Crawford şi Malko se instalară pe locurile din spate, iar americanul îi explică:

– Avem o întâlnire într-o oră la DEA. Ei se ocupă de operațiunea „Hezbollah" din partea noastră. Ted Boteler mi-a spus că ați recuperat datele din paşapoartele false ale celor cinci „bandiți". Este formidabil! La întâlnire va participa şi un reprezentant de la Patrula de Graniță, cei care îi vânează pe „coioți" şi pe „wet-back"[1]...

Având în vedere nivelul scăzut al fluviului Rio Grande în acest anotimp, imigrații clandestini nu riscau să se ude prea mult la picioare...

El Paso era un mic oraş curat, tipic californian, cu clădiri moderne şi bulevarde interminabile, tăiat în două de la nord la sud de Franklin Mountains.

[1] „Cei cu spatele ud": imigranți clandestini.

Abia ieşiţi din aeroport, intrară pe Patriot Freeway înspre sud, cotind apoi pe Interstate 10, care ocolea tot oraşul. După treizeci de minute, ajunseră la Mesa Hills, un cartier elegant, situat în vestul oraşului.

Chevrolet-ul trecu pe lângă un zid cenuşiu care înconjura nişte clădiri albe, de două etaje, cu geamuri pătrate, cu un filtru albastru care reflecta lumina, pe care atârna un panou mare: „El Paso Federal Justice Center".

Intrarea era controlată cu un gard automat. Un paznic, anunţat dinainte, îl deschise imediat şi intrară în parcare.

– DEA ocupă jumătate din etajul al doilea, explică Tom Crawford Junior, iar FBI-ul, cealaltă jumătate, precum şi etajul al treilea.

În Statele Unite, parterul era considerat etajul unu, ceea ce putea duce la o anumită confuzie.

Un bărbat, care avea atârnat de gât un ecuson DEA, îi aştepta la intrare. Veni spre ei şi se prezentă:

– Agent special Douglas Apocado. O să vă conduc la şef, John Mac Cain. El conduce „Intelligence Center".

Imobilul era securizat la maximum: paznici afară şi în interior. Trecură de primul control, la parter, şi luară liftul.

Un buton mare roşu, cel de la etajul al doilea, avea sigla cu cele trei litere: DEA.

Malko strănută: temperatura era siberiană, în comparație cu cuptorul de afară.

Trecură de un al doilea punct de control pe palierul de la DEA. Două drapele decorau intrarea: steagul cu stele și fanionul DEA. Lângă un „tablou de onoare" al agenților DEA morți la datorie din 1927.

Aproape patruzeci de nume. Mulți căzuți la datorie în America Latină, dar niciunul în Mexic.

Abia trecură Malko și Tom Crawford Junior de ultimul punct de control, că un bărbat burtos, ras în cap, cu ecusonul DEA la gât, apăru cu un zâmbet jovial.

– John Mac Cain, anunță el, sunt șeful Centrului de Informații din cadrul DEA în El Paso. Eu coordonez operațiunea voastră. Vă așteptăm pentru o ședință de informare, împreună cu Mike Cukor, de la Patrula de Graniță.

Intrară într-o sală mică din capătul culoarului, unde se afla deja un bărbat în cămașă, cu fața ridată, privirea vioaie, cu o cană de cafea în față.

O femeie destul de puternică, cu ochelari, se ridică sprintenă în fața vizitatorilor. John Mac Cain o prezentă imediat.

– Margarita, secretara mea. Ea se ocupă de tot ce am nevoie!

Abia se așezaseră cei trei, că Margarita le și turnă cafea americană în cestile mari. John Mac Cain deschise discuția.

– Tom Crawford Junior a fost trimis de la Washington pentru a coordona eforturile noastre în acest caz cu Hezbollahul, explică el. Malko Linge a lucrat deja în Paraguay. Este ceea ce am putea spune un *„Special Agent"*.

Malko nu reacționă.

Mike Cukor, de la Patrula de Graniță, îl privi intrigat. Atmosfera era rigidă, foarte strictă. Malko vru să scape de acest formalism specific ședințelor administrative.

– Presupun că sunteți depășiți? îi zise el lui John Mac Cain.

Americanul zâmbi forțat.

– Anul trecut, am reținut o tonă și jumătate de cocaină pură. Cred că vom bate recordul în acest an: am capturat deja peste o tonă și nu suntem decât în iunie...

– Nu se poate face nimic? se miră Malko.

John Mac Cain se ridică și se duse la o hartă mare de pe peretele din fund.

– Iată situația, explică el. Ciudad Juarez, orașul unde s-a proclamat independența Mexicului acum aproape un secol, este de acum în mâinile a două carteluri ale drogurilor care își dispută supremația. Sinaloa, cel mai puternic, și Ciudad Juarez. Ei sunt cei care controlează intrarea de cocaină pe teritoriul american. Ajung să treacă clandestin aproape două sute de tone pe an.

– Dar cum procedează?

Malko era stupefiat.

John Mac Cain puse degetul pe hartă, pe Rio Grande, frontiera naturală dintre Statele Unite şi Mexic.

– Ciudad Juarez este oraşul pereche cu El Paso, explică el. Trei poduri permit trecerea frontierei: podul Santa Fe, pentru vehicule care merg din Mexic în Statele Unite şi pentru pietoni, în ambele sensuri; podul Laredo pentru vehicule care merg din Statele Unite spre Mexic şi un a treilea pod, cel mai periculos pentru noi, podul Cordova-Americas, mai la est. Este rezervat camioanelor şi vehiculelor care deţin un permis de trecere permanent. Nu există niciun control, totul fiind făcut de la distanţă. Acest pod este folosit de sute de camioane care aduc în Statele Unite produsele asamblate în *maquinadoras*, imense ateliere unde lucrează mai ales femei. Pentru a opri traficul de cocaină, ar trebui verificat fiecare camion, fiecare colet: este imposibil. Până acum doi ani, traficanţii treceau cantităţi mari la un singur drum, uneori şi câte o tonă de cocaină. Acum, sunt împărţite în sutele de camioane şi o mulţime de „cărăuşi", pietonii care trec pe podurile Santa Fe şi Laredo, în fiecare zi. Imposibil să-i controlăm pe toţi. Nici nu mai vorbesc de imigranţii clandestini care, ajutaţi de „coioţi", călăuzele, reuşesc să treacă

frontiera. Adesea, „coioţii", în loc să le ceară bani, le propun să treacă drogurile dincolo. Uneori, adăugă şeful Centrului de Informaţii din cadrul DEA, sunt folosite şi mici avioane care aterizează în deşert, de partea *noastră*, iar încărcătura este preluată de dealerii americani.

După ce a prezentat acest tablou apocaliptic, se aşeză la loc.

– Şi poliţia mexicană? întrebă Malko.

Americanul zâmbi resemnat.

– În poliţia municipală, jumătate dintre poliţişti sunt corupţi, iar cealaltă jumătate lucrează direct pentru carteluri. Cei care refuză sfârşesc în două bucăţi, cu capul aşezat pe un zid, pentru a servi drept exemplu.

Copleşit, Malko decise să canalizeze discuţia spre tema principală.

– Slavă Domnului, făcu el zâmbind pe jumătate, Agenţia nu se ocupă de traficul de droguri. Cum se prezintă cazul pentru care am venit aici, cu cei cinci membri Hezbollah care încearcă să intre clandestin în Statele Unite?

Tom Crawford Junior luă cuvântul.

– Imediat ce am primit, la Langley, informaţia de la staţia noastră din Sao Paolo, am transmis la sediul DEA din El Paso tot ceea ce ştiam. Din păcate, nu mare lucru. Doar informaţia potrivit căreia cei cinci membri Hezbollah ceruseră cartelului Juarez să-i ajute să intre în

America. Fără nume, fără precizări. Doar faptul că cei cinci ar fi fost aduşi aici de trupele columbiene FARC, care îşi valorifică o parte din producţie în Ciudad Juarez. Acolo s-au stricat lucrurile.

Cu o mină serioasă, John Mac Cain continuă:

– Am pierdut în această operaţiune una dintre cele mai bune „surse": Guillermo Ramirez, un bandit mexican recrutat aici, membru al bandei Aztecos. Cu un renume prost.

– Un ucigaş? întrebă Malko.

– Nu a omorât niciodată americani, preciză John Mac Cain. Doar alţi traficanţi.

Concluzia? Mexicanii erau foarte prost văzuţi de această parte a frontierei.

– Aveţi totuşi o antenă importantă aici, remarcă Malko. Această sursă chiar era singura?

John Mac Cain coborî privirea.

– Este o situaţie aparte. Niciunul dintre noi nu are dreptul să meargă de cealaltă parte. Prea riscant. De altfel, de doi ani, militarii americani care se duceau să se distreze în barurile din Ciudad Juarez au interdicţie să mai plece. Trei americani au fost ucişi de gloanţe, dintre care doi soldaţi, din motive necunoscute. Oraşul este ca şi mort, oamenii nu prea ies, din cauza războiului dintre cartelurile din Sinaloa şi Ciudad Juarez. Au loc multe crime, multe reglări de conturi şi altele. Cartelurile folosesc ucigaşi tot mai tineri.

Aceştia nu ştiu să tragă, ciuruind totul în jur. Iată de ce oraşul este pustiu şi majoritatea barurilor şi restaurantelor închise.

– Nu lucraţi deloc cu omologii dumnea-voastră mexicani? se miră Malko.

John Mac Cain afişă un zâmbet dezamăgit.

– Sunt patru poliţii diferite de cealaltă parte, explică el. Poliţia Militară, care doar supra-veghează frontiera, ca şi Patrula de Graniţă de la noi. Aceştia nu ştiu nimic. Apoi, este Poliţia Federală. Sunt ceva mai puţin corupţi decât ceilalţi, dar ne detestă, acuzându-ne că facem o imagine proastă Mexicului. Mai rămân Poliţia Statului Chihuahua şi Poliţia Municipală. Atât de corupte, încât nici nu merită să vorbim despre ele.

Un înger trecu, vizibil descurajat.

– Era prima dată când aveam o „sursă" bună în interiorul cartelului Juarez, sublinie John Mac Cain. În doi ani, i s-au plătit aproape 200 000 de dolari. Lucra bine. Ne-a ajutat să oprim mai multe încărcături de cocaină.

– Şi nu să identificaţi traficanţii? întrebă Malko.

John Mac Cain îi aruncă o privire plină de de-zamăgire.

– Toată lumea îi cunoaşte! Nici poliţia fe-derală americană, nici autorităţile locale nu se ating de ei. Le este teamă. Traficanţii au recrutat

o bună parte a polițiștilor locali. În Ciudad Juarez, când vă oprește un polițai, vă poate da o amendă sau două gloanțe în cap din ordinul cartelului. Și va fi în uniformă, într-o mașină de poliție. Una *adevărată*.

Îngerul trecu, cu o vestă antiglonț.

Și când te gândeai că Ciudad Juarez era la o aruncătură de băț de acest oraș normal, de cealaltă parte a lui Rio Grande!

– Cum s-a întâmplat cu moartea lui Guillermo Ramirez? întrebă Malko.

– Încă nu știm totul, recunoscu John Mac Cain. Guillermo Ramirez venea periodic aici, la El Paso, pentru a fi interogat. Acum vreo zece zile, mi-a trimis un mesaj în care îmi spunea că, la următoarea deplasare, îmi va aduce cinci *gringos* care se pregăteau să treacă frontiera.

– Autoritățile mexicane nu puteau coopera?

John Mac Cain zâmbi.

– Nu cooperează *niciodată*. În Ciudad Juarez nu este nimeni arestat, decât cei care fac probleme cartelului sau „micii" traficanți.

– Ce s-a întâmplat apoi?

Șeful Centrului de Informații deschise un dosar aflat în fața lui, scoase niște fotografii și i le întinse lui Malko.

– Așa ceva.

Imaginea era insuportabilă. Un cadavru care părea jupuit de viu zăcea pe un sol pietros, într-un colț de deșert mărginit de dealuri golașe.

– L-au scufundat de mai multe ori într-un butoi cu apă clocotită, preciză John Mac Cain. În plus, i-au smuls bucăți de piele cu maceta, după care l-au abandonat acolo unde a fost torturat... Iar a doua zi, a sunat aici un mexican, pe linia destinată denunțurilor anonime, pentru a anunța că El Toro plătise. Era numele de cod al lui Guillermo Ramirez.

– Cum l-au aflat? întrebă imediat Malko.

– Nu de aici, făcu vioi John Mac Cain. Doar trei cunoșteam numele lui. Trebuie să fi vorbit sub tortură.

– Ați putut urmări apelul?

– Da, venea de la Comisariatul Central din Ciudad Juarez.

Îngerul trecu și fugi, înspăimântat.

Malko rupse tăcerea și zise:

– Iată ce am aflat.

Scoase din servieta sa foaia pe care erau trecute numele false și numerele pașapoartelor celor cinci membri Hezbollah și i-o întinse lui John Mac Cain.

– Ar trebui să vă fie de ajutor. Am obținut aceste date de la cel care a fabricat pașapoartele, un informator din Ciudad del Este al Agenției. Nu există riscul să vorbească: e mort.

Americanul privi îndelung documentul, apoi ridică privirea.

– Mai știe cineva ce ați aflat dumneavoastră?

Malko ezită.

– Ei ştiu că suntem pe urmele acestor tipi.

John Mac Cain scutură uşor din cap.

– Puteţi fi sigur că *deja* şi-au ars paşapoartele. La Ciudad Juarez, nu este dificil să găsească altele. Chiar dacă transmitem la toate punctele de trecere cele cinci nume, riscăm să nu ne fie de folos.

Pentru prima dată, reprezentantul Patrulei de Graniţă deschise gura.

– Pot trece şi clandestin, cu ajutorul *coioţilor*. Aceştia sunt în legătură cu cartelul.

Fusese ca un duş rece pentru Malko. Călătoria lui la Ciudad del Este nu folosise la nimic.

Se întoarse spre reprezentantul CIA.

– Ce părere aveţi?

Tom Crawford Junior dădu din cap.

– Mă tem că John are dreptate. Aceşti tipi sunt foarte prudenţi. Poate că i-au trimis înapoi pe libanezi în Columbia. Nu vor să-şi asume riscuri pentru afacerile lor.

Din nou o linişte suspect de lungă, întreruptă de trimisul CIA.

– Acest caz este extrem de grav, remarcă el. Dacă nişte terorişti reuşesc să intre în Statele Unite, poate au ca scop să-l răzbune pe Osama bin Laden. Şi au şanse de succes.

– Ar trebui să întăriţi controalele, îi sfătui Malko.

John Mac Cain zise:

– Nu văd cum...

– În acest caz, remarcă Malko, trebuie să găsiți o altă „sursă".

Americanul îl privi cu un zâmbet contrariat.

– Este extrem de dificil.

Din nou liniște.

Tom Crawford Junior zise pe un ton calm, adresându-se lui Malko:

– Cred că singura soluție ar fi ca dumneavoastră să preluați această anchetă în Ciudad Juarez.

Malko fu gata să cadă de pe scaun.

– Au loc patru mii de asasinate pe an în Ciudad Juarez, remarcă el. Nu am chef să fiu o pradă ușoară. Nici să sfârșesc decapitat.

– Avem nevoie de cineva de încredere și serios, interveni John Mac Cain. *Trebuie* să-i găsim pe acești cinci teroriști, înainte de a apuca să treacă frontiera. Or, noi nu avem dreptul să mergem de cealaltă parte, fiind cetățeni americani.

– Mi-ați spus chiar dumneavoastră că nu vă puteți baza pe nimeni, remarcă Malko. La ce bun să riscăm?

– Nu chiar, precizează John Mac Cain. Am primit o vizită foarte discretă, acum două săptămâni: o femeie foarte drăguță, Elvira Ochoa. Este *comandante* în Poliția Statului Chihuahua.

Tocmai a fost numită la Ciudad Juarez pentru a ancheta sutele de cazuri de femei omorâte. Dintre care multe sunt săvârşite de traficanţi...

– Ce vârstă are?

– Până în patruzeci de ani.

Îngerul trecu şi fugi, înspăimântat, acoperindu-şi faţa cu o aripă.

– Este sinucigaşă? întrebă Malko cu o urmă de ironie.

John Mac Cain protestă imediat.

– Nu, are curaj. Tatăl ei era poliţist la Tijuana. A fost ucis de unul din fraţii Arellianos, şefii cartelului din Tijuana. De aceea a intrat în poliţie. Vrea să se răzbune.

– Îşi va pierde zilele, zise Malko. Pe lângă Ciudad Juarez, Tijuana este o colonie turistică.

John Mac Cain îl contrazise imediat.

– Nu este chiar nebună. A venit la mine să-mi propună un târg. Îmi dă informaţii, dar dacă se încinge treaba, trece podul şi rămâne aici cu statut de refugiat politic. *Ea* vă poate ajuta.

Tom Crawford Junior îl fixă pe Malko cu privirea.

– Malko, zise el, nu ne puteţi lăsa baltă! Sunteţi singurul care poate face o anchetă acolo. În plus, sunteţi un *gringo*, dar nu sunteţi american. Este mai uşor.

Malko înţelese că picase în cursă. Cele trei perechi de priviri erau aţintite asupra lui.

Încercă să ascundă faptul că adrenalina îi fierbea deja în vene. Era ceva necontrolat. Ca un drog.

– Îmi veţi repatria corpul! zise el, în glumă...

Era plăcut să-i vezi pe cei trei răsuflând uşuraţi. Ca şi cum se temea să nu se răzgândească, John Mac Cain zise imediat:

– Cel mai bine ar fi să treceţi podul mâine dimineaţă pe la ora zece, odată cu rarii turişti şi obsedaţii sexuali care merg dincolo să se destrăbălează. V-am găsit o acoperire pentru a o aborda oficial pe Elvira Ochoa. Sunteţi anchetator din partea UNEDOC[2] şi încercaţi să stabiliţi dacă asasinatele au legătură cu crima organizată. Prima întâlnire va avea loc la consulatul nostru, *oficial*. Cum poliţia ascultă totul, traficanţii vor fi liniştiţi.

– Cineva vă va aştepta de cealaltă parte a podului, continuă John Mac Cain. Un anume Vicente Ortiz, un şofer de taxi. Este *şi* dealer de cocaină. Îl avem la mână pentru că fratele său este la puşcărie aici, în aşteptarea procesului. I-am spus că, dacă este cuminte, am putea vorbi cu procurorul pentru a pleda „vinovat". Asta îl motivează.

---

[2] Biroul de luptă împotriva drogurilor şi crimei organizate din cadrul ONU.

– Aveţi încredere în el?

– 95%, îl asigură John Mac Cain.

Mai rămânea totuşi un risc de 5% de trădare...

Fără să mai aştepte răspunsul lui Malko, americanul scoase telefonul şi formă un număr. Avu loc o discuţie scurtă, apoi închise.

– Vicente Ortiz vă va aştepta de partea mexicană a podului Santa Fe, la staţia de taxiuri de pe strada Benito Juarez. Imediat după arcul de piatră care semnalează intrarea în Mexic, zise el. Într-un taxi alb cu verde. Vă va ajuta.

Malko preferă să tacă.

Era ca şi cum îl trimiteau la poarta Infernului.

CAPITOLUL VIII

După ce plătise cei 50 de cenți taxă de trecere pe podul Santa Fe, Malko intră pe „calea pietonală" de pe stânga, care ducea în Mexic, depășind catargul pe care flutura drapelul american și un fanion roșu a cărui culoare indica gradul de amenințare teroristă.

Avea o senzație ciudată: era prima dată în viață când se deplasa spre obiectiv *pe jos*. Podul peste Rio Grande, redus la un fir de apă în acest anotimp, avea trei benzi. Partea centrală pentru vehiculele care mergeau din Mexic în Statele Unite, ocupată de o magmă de mașini care înaintau cu viteza melcului, și de fiecare parte pasajele pietonale folosite în ambele sensuri.

La zece dimineața, temperatura nu depășea 25 de grade și nu era chiar groaznic să mergi pe jos. Chiar dacă era singurul *gringo* care traversa acest pasaj.

De mult timp, turiștii se fereau de Ciudad Juarez unde majoritatea barurilor și restaurantelor se închiseseră, fie distruse, fie din lipsă de clienți. Mexicanii aproape că nu mai ieșeau din case, iar locurile de joacă pentru copii erau pustii.

Malko era atent. În geanta de voiaj își băgase un pistol automat Glock 22, la sfatul insistent al lui Tom Crawford Junior.

– La Ciudad Juarez, precizase americanul, vă poate salva viața. În caz de probleme *adevărate*, vă veți refugia la consulatul american și ne vom ocupa noi de restul...

– Și dacă sunt percheziționat când intru în Mexic?

– Nu este niciun control, îl întrerupsese John Mac Cain, șeful DEA.

Malko urma să verifice în curând.

Pasajul era aproape pustiu și parcursese deja o treime din cei 400 de metri.

Avea o senzație ciudată de claustrofobie, datorită grilajului care încadra pasajul și prelatei care îl înfășura. Pe cealaltă parte, dincolo de mașini, oamenii se grăbeau să intre în Statele Unite: o masă compactă de muncitori zilieri. Era aproape la jumătatea podului. Două drapele fluturau: cel american și, la vreo zece metri mai departe, cel mexican. Un polițist militar american, care stătea în fața drapelului, abia dacă îl privi.

Zece metri mai departe, polițistul mexican nu era nici el mai interesat.

De acum era în Mexic.

Se intra ca-n brânză: fără nici cel mai mic control. Ar fi putut transporta cu el un adevărat arsenal, fără nicio problemă.

Bătăile inimii îi crescură uşor. Sub arcul de piatră, stătea de pază un poliţist militar mexican. Îl ignoră pe Malko, la fel ca şi ceilalţi doi colegi ai săi. Nici urmă de detector de metale...

Trecu pe sub arcul din piatră pe care era gravată inscripţia: PUENTE INTERNACIONAL PASO DEL NORTE[1].

După câţiva metri, ambianţa se schimba cu totul. Era Mexicul. În mijlocul bulevardului Benito Juarez, un comerciant ambulant de *„tacos al vapor"*[2] privea indiferent la soldaţii cu căşti, înfăşuraţi în veste antiglonţ, înghesuiţi într-o camionetă stil „Mad Max", demarând într-un nor de praf:. *Los Federales*[3].

Malko privi în jurul lui, în căutarea lui Vicente Ortiz, „omul de legătură" al DEA. Un afiş uriaş prins pe un perete anunţa: *Ejercito mexicano di no a la corrupcion! Denuncia!*[4]

Dorinţă pioasă.

Căldura începea să devină apăsătoare.

Înaintând, Malko zări pe partea stângă o stradă îngustă, cu un şir de taxiuri.

Problemă: *toate* erau verde cu alb...

Scoase numărul maşinii lui Vicente Ortiz: 82-07-ZIN şi merse pe lângă maşini.

---

[1] Podul Internaţional Drumul de Nord.

[2] Tacos la aburi.

[3] Federalii.

[4] Armata mexicană spune nu corupţiei. Denunţaţi-o!

Era penultimul.

Văzându-l apropiindu-se, şoferul sări din maşină cu un zâmbet de bun venit. Nu-ţi inspira încredere: cu părul ridicat, ciufulit, bărbie triplă, o urmă de mustaţă şi o privire prefăcut amicală. Nu ţi-ai fi dorit să-l întâlneşti într-un colţ întunecat. Torsul lui gras era mulat într-un tricou albastru cu dungi albe.

Când zâmbi, Malko remarcă faptul că-i lipseau mai mulţi dinţi, cei mai utili.

– *Senor* Ortiz? întrebă el.

Zâmbetul mexicanului se accentuă.

– *Llama me Vicente*[5], zise el luând geanta din mâinile lui Malko. *A donde va?*[6]

– La consulatul Statelor Unite, făcu Malko aşezându-se în taxi, pe o banchetă care îşi pierduse arcurile de mult timp.

După două minute, rulau pe bulevardul Benito Juarez, trecând prin faţa unei biserici din pietre roz, cu două clopotniţe, şi o grădină publică plină de oameni. În afară de biserică, nu se vedeau aproape deloc pietoni. Aproape peste tot, buticuri închise şi imobile abandonate.

Radioul dat tare transmitea o muzică mexicană ritmată şi monotonă. Vicente Ortiz conducea

---

[5] Spuneţi-mi Vicente.

[6] Unde mergem?

repede, privind des în retrovizoare. Era, evident, neliniştit.

La Ciudad Juarez, să lucrezi pentru DEA nu-ţi rezerva un viitor sigur...

Merseră la început spre est, intrând pe „Panamerican", autostrada urbană care traversa Ciudad Juarez de la nord la sud, pornind apoi spre Chihuahua, capitala statului cu acelaşi nume, şi virând pe avenida Ejercito Nacional.

Străzile erau pustii, practic fără pietoni şi fără prea multe maşini.

Parcă ar fi fost un oraş mort.

Taxiul încetini: ajungeau în Paseo de la Reforma, mărginit de un mozaic de case şi terenuri virane. Malko zări pe dreapta, la marginea bulevardului, pe un teren viran, un tumul unde erau înfipte trei cruci roz de trei metri înălţime. Alte trei zăceau pe pământ, smulse de vânt.

Vicente Ortiz se întoarse.

– *Mujeres assassinadas*[7], zise el.

În mijlocul oraşului, acest simbol sinistru îi dădea fiori.

Malko întrebă:

– Sunt multe?

Şoferul de taxi făcu un gest evaziv.

– *Mucho. Everywhere. Hundreds of women.*[8]

---

[7] Femei asasinate.

[8] Multe. Peste tot. Sute de femei.

Două sute de metri mai departe, opri în faţa unui zid alb, în spatele căruia se ridica o clădire de trei etaje. Între acestea, flutura un drapel american în vârful unui catarg înalt. Chiar în faţă, bariere metalice ghidau solicitanţii de vize.

Malko sună la uşă, sub ochiul unei camere, şi o voce americană anunţă:

– Consulatul este închis.

– Am întâlnire cu Malcom Hire, anunţă Malko. A fost anunţat de John Mac Cain. Mă numesc Malko Linge.

– Aşteptaţi.

După cinci minute, un clinchet îl făcu să tresară: deschizătoarea automată a uşii. De cealaltă parte, era o gheretă cu doi soldaţi în uniformă.

Un bărbat în costum deschis la culoare, cu ochelari negri, părul negru dat pe spate, veni spre el.

– Sunt Malcom Hire, se prezentă el. John mă anunţase. Să mergem în biroul meu.

Un birou funcţional şi fără personalitate, situat la ultimul etaj al consulatului, glacial bineînţeles, din cauza climatizării date la maxim.

– Am nevoie să-mi obţineţi o întâlnire cu *comandante* Elvira Ochoa. *Oficial*, explică Malko.

– Ştiu despre ce este vorba, zise consulul. O să sunăm imediat.

Ridică receptorul, dând mai întâi peste o centralistă, apoi tonul vocii i se schimbă: vorbea

cu *comandante* Ochoa, prietena DEA din cadrul Poliției Statului Chihuahua. Discuția fu scurtă. Punând mâna pe receptor, Malcom Hire întrebă:

– Când vreți să o întâlniți?

– Cât mai repede posibil.

Un nou schimb de replici, apoi consulul închise și zise:

– Vă așteaptă la biroul ei. Vă dau adresa, dar șoferul știe sigur unde se află. Când veți vorbi cu ea, menționați clar apartenența la UNEDOC.

– Nu știe despre ce este vorba?

– Ba da, dar nu este exclus ca biroul ei să fie prevăzut cu dispozitive de interceptare de către traficanți. Aici, trebuie să fiți prudent.

– Mă duc, zise Malko.

Consulul îl conduse până afară și îl privi îngrijorat.

– Aveți grijă. Aici, la Ciudad Juarez, niciun loc nu este sigur. Se omoară așa cum se respiră. Din fericire, traficanții au o frică teribilă de ONU, care nu se teme de ei. Această frică este mai bună decât o vestă antiglonț.

La volan, Vicente Ortiz se mișca pe muzica unui *narco-corrido*.

– Încă nu am timp să merg la hotel, zise Malko, mergem la sediul poliției statale.

*

* *

Un panou: *FISCALIA GENERAL DEL ESTADO DE CHIHUAHUA ZONE NORTE*[9] era întins pe toată fațada unei clădiri albe, din sticlă și oțel. Abia opri taxiul, că mai mulți polițiști înarmați până în dinți, bărbați și femei, înconjurară vehiculul. O polițistă, cu vestă antiglonț, îndreptă o pușcă M 16 spre Vicente Ortiz și îi ceru să-i dea actele. O fată destul de puternică, cu un bust mare, caschetă albă și un pistol automat enorm la centură.

Apoi îi ordonă lui Vicente Ortiz să deschidă portbagajul.

Se mai calmă când Malko îi preciză pe cine urma să întâlnească. Două dintre polițiste îl încadrară până la un hol unde trebui să-și lase pașaportul la un post de pază. Zeci de oameni așezați pe scaune așteptau să fie chemați într-unul din birourile din capăt, destinate declarațiilor sau interogatoriilor.

Precedat de o femeie polițist, urcă pe o rampă care ducea la primul etaj.

Malko observă că era singurul *gringo*.

La primul etaj, se opriră în fața unei uși din sticlă pe care scria:

Cordinadora de la fiscalia de crimines contra mujeres[10].

---

[9] Poliția Generală a Statului Chihuahua.

[10] Coordonatoarea luptei contra crimelor asupra femeilor.

Când Malko intră în birou, se trezi față în față cu o mexicancă la vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-un tricou albastru și jeans, părul de lungime medie, destul de drăguță și mai fină decât majoritatea mexicancelor.

– Bun venit la Ciudad Juarez! zise ea în engleză. Sper că ați călătorit bine de la New York. Luați loc.

Se supuse și conversația începu. Polițista părea nervoasă. Își aprinse o țigară și îl întrerupse pe Malko care tocmai o întreba despre crimele asupra femeilor.

– Lucrurile s-au schimbat mult, afirmă ea. Aproape că nu mai sunt crime inexplicabile, ci doar drame pasionale. Am arestat destui oameni. În timp ce vorbea, îl privea pe Malko intens, ca pentru a-i transmite un mesaj mut. Jucându-se nervos cu stiloul.

Malko prinse ocazia din zbor.

– Ați avea timp să luăm masa împreună? o întrebă el. Ați putea să-mi prezentați mai ușor aspectele.

Elvira Ochoa ezită o clipă înainte de a accepta.

– Dacă doriți. La ora unu, dar nu voi avea mult timp la dispoziție.

– Unde? Nu cunosc restaurantele din Ciudad Juarez.

– Este un restaurant bun cu preparate din carne, propuse mexicanca, Corralito.

– Perfect, zise Malko, cu siguranţă şoferul meu îl ştie.

– Este american?

– Nu, mexican.

Nu păru prea entuziasmată, dar nu făcu niciun comentariu. După cinci minute, Malko revenea sub soarele arzător. Avea timp doar să treacă pe la hotel înainte de întâlnirea cu *comandante* Ochoa.

Douăzeci de minute mai târziu, Vicente Ortiz trebui să încetinească la un baraj al Poliţiei Federale, cu o camionetă albastră parcată la umbră şi balize portocalii din plastic formând o şicană. Cei doi poliţişti care le păzeau scrutau toate vehiculele, oprindu-i pe cei pe care îi credeau suspecţi.

Înarmaţi bine, nimeni nu li se opunea.

– Aşa este în fiecare zi, explică Vicente Ortiz, toate străzile care duc în „Zona Pronaf" fiind păzite zi şi noapte.

„Zona Pronaf" se întindea pe 4 km pătraţi. La est de centru, adăpostea cele mai bune hoteluri, localuri şi sediul Telemex. Unul dintre rarele locuri sigure din Ciudad Juarez.

Taxiul îl debarcă pe Malko la Ramada, un hotel cochet, cu arhitectura unui ranch mexican. Toate camerele dădeau spre un patio interior, completat cu o mică piscină.

*

* *

Când Malko se duse spre cameră, o fermecătoare mexicancă, foarte machiată, cu un păr abundent prins în coadă de cal, cercei mari la urechi, stătea în picioare în piscină, cu apa până la talie, acoperită cu o bluză din muselină mov total transparentă, care permitea să i se vadă bustul foarte frumos.

Când Malko trecu pe lângă ea, privirea i se opri asupra lui, întâlnindu-se scurt. Nu părea să o jeneze că se exhibă astfel. Totuşi, Mexicul este, în principiu, o ţară puritană şi catolică. Malko îşi lăsă geanta de voiaj în camera care dădea spre curtea interioară. Ramada era curat, modern, stil mexican şi aproape pustiu.

Cel mai bun hotel din Ciudad Juarez, fost Plaza, îşi schimbase numele după un atac în urma căruia fuseseră omorâţi jumătate dintre angajaţi. Mult şarm, puţin cam şifonat de cocotierii foarte vechi ale căror frunze atârnau trist în jurul piscinei mici.

Malko ieşi.

În taxiul lui Vicente Ortiz, era aproape la fel de cald ca afară... Când ajunse la Corralito, era leoarcă.

Sala restaurantului era pustie. Un loc fără farmec. Era unu fără zece. Câteva minute mai târziu, o maşină de poliţie albastru cu alb opri în faţa restaurantului. Mai întâi ieşiră două poliţiste, îmbrăcate cu tricou şi jeans, fiecare cu câte

o pușcă M 16 și un pistol, care se postară între mașină și restaurant. Elvira Ochoa ieși și ea din mașină. Cele două polițiste rămaseră afară, cu degetul pe trăgaci, așteptând, stoic, sub soarele arzător.

Elvira Ochoa se așeză pe banchetă, cu fața la Malko. Părea mult mai relaxată decât la birou.

– Nu este nimeni! remarcă Malko.

Mexicanca dădu din cap.

– Nu este aproape nimeni în toate restaurantele și barurile. Oamenilor le este frică și nu mai ies. Noaptea, străzile sunt pustii, chiar și în centru. Singurii care ies sunt traficanții și *sicarios*.

Își ridică bluza și scoase de la centură un toc în care se afla un pistol automat mare și îl puse pe banchetă.

– Aici, trebuie să fii mereu înarmat, explică ea. Traficanții nu ezită să-i omoare pe cei care îi deranjează, chiar și pe polițiști.

Gustară întâi din antreuri și nelipsitul guacamole[11], apoi comandară.

– Carnea vine din Argentina, preciză Elvira Ochoa. E foarte bună.

*

* *

Carnea era, într-adevăr, excelentă. Malko nu mai mâncase niciodată o friptură așa de bună.

[11] Piure de avocado.

Atmosfera ciudată a acestui restaurant gol era deranjantă. Fiecare zgomot era amplificat. Afară, cele două polițiste fierbeau, sub soare.

– Păreați încordată la birou, remarcă Malko.

Comandante încuviință.

– Da, trebuie să fii foarte prudent. Traficanții montează în birouri microfoane, cu ajutorul polițiștilor corupți. Este important să le faci jocul. Dacă, în ochii lor, comiți o eroare, nu există avertisment: ești mort. Nu v-am spus adevărul, adăugă ea. Femeile continuă să fie asasinate de traficanți. Aproape în fiecare săptămână.

– De ce?

Ea dădu din cap.

– Din mai multe motive. Mai întâi, aici este o cultură extrem de machistă. Să omori o femeie este ca și cum ai strivi o insectă. Când nemernicii au chef de o femeie, răpesc una, se folosesc de ea și o omoară. Adesea, simt plăcere din asta. Există și motive mai practice. Majoritatea acestor fete lucrează în *maquinadoras*. Traficanții le utilizează pentru a introduce droguri în containerele cu destinația Statele Unite. Apoi, din precauție, le elimină. Săptămâna trecută a fost găsit corpul unei femei, complet goală, în sudul orașului. Cu vertebrele cervicale rupte. Conform legistului, a fost ucisă în timp ce făcea dragoste sau era violată. Un tip care obținea astfel plăcere.

– A fost arestat?

Elvira Ochoa scutură din cap cu un zâmbet resemnat.

– Nu, nu este arestat nimeni niciodată, sau doar nevinovați care sunt torturați până ce mărturisesc crime pe care nu le-au comis... Trebuie să se mai amelioreze statisticile poliției...

– Sunteți curajoasă, remarcă Malko.

Elvira Ochoa bău o gură de bere și zise:

– Nu, determinată. Îmi iubeam mult tatăl. A fost asasinat deoarece *chiar* lupta împotriva criminalilor. Îi sunt datoare să preiau ștacheta, chiar dacă nu îmi fac iluzii. Sper, dacă se întâmplă ceva rău, să am timp să mă refugiez de cealaltă parte. Altfel...

– Sunteți măritată?

Comandante ridică privirea, uitându-se în ochii lui Malko.

– Nu, nimeni nu are chef să rămână văduv foarte repede...

Un înger trecu, îmbrăcat în negru. Chiar se afla la porțile Infernului.

Malko văzu că Elvira Ochoa se uita la ceas și se grăbi să treacă la subiect.

– Caut cinci bărbați, explică el. Libanezi din Hezbollah, care se dau sud-americani cu pașapoarte false. Încearcă să treacă clandestin în Statele Unite și trebuie să-i oprim.

Îi povesti soarta lui Guillermo Ramirez și certitudinea lui că cei cinci clandestini erau ajutați de banda Aztecos.

Elvira Ochoa asculta atentă. Aşteptă să termine îngheţata înainte de a răspunde.

– Nu am auzit vorbindu-se de libanezi, totuşi am informatori buni.

Malko păru descurajat. Dacă o prietenă a DEA se dovedea incapabilă să-l ajute, cine o mai putea face?

Brusc, Elvira Ochoa adăugă:

– Mă gândesc chiar acum la ceva, zise ea. Un eveniment care ar putea să vă ducă pe urma acestor indivizi.

CAPITOLUL IX

Pulsul lui Malko crescu vertiginos.

– Ce vreți să spuneți? întrebă el.

Prudentă, Elvira Ochoa bătu în retragere.

– Este doar o ipoteză, preciză ea. Mi-ați spus că acești libanezi sunt teroriști.

– Exact.

– Știu să pregătească mașini-capcană?

Ușor surprins, Malko nu putu decât să răspundă:

– Este o specialitate a libanezilor. De ce?

– Acum o săptămână, pe avenida Los Insurgentes, cea mai lungă arteră din Mexic, mașina unui fotograf cunoscut în Ciudad Juarez, Ernesto Rodriguez, zis „Neto", a explodat în fața unei benzinării. El a fost pulverizat, iar doi pietoni uciși. Plus opt răniți. O mașină a Poliției Federale, sosită la fața locului, a explodat și ea, aprinzându-i-se rezervorul.

– Care este concluzia dumneavoastră? întrebă Malko.

– Nu au fost niciodată mașini-capcană în Ciudad Juarez. Nu este în cultura țării. Toată lume a fost mirat .

– Ancheta nu a stabilit nimic?

– Nimic, bineînțeles. Nu există decât un singur element interesant. Recent, Ernesto Rodriguez ilustrase un reportaj despre masacrarea mai multor membri ai grupului Los Artistos Assassinos[1], atribuind-o bandei rivale Los Aztecos. Bineînțeles, jurnalistul de la cotidianul popular PM care prezentase povestea a fost asasinat ceva mai târziu. Dar, *normal*, ucis în mașina lui. Ucigașii au utilizat gloanțe „*matapolicia*"[2] de calibru foarte mare.

– Care este concluzia dumneavoastră? întrebă Malko.

Elvira Ochoa precizează:

– În acest moment, se duce o luptă îndârjită în Ciudad Juarez între cele două principale bande rivale: Los Aztecos, care este brațul armat al cartelului Juarez, și Los Artistos Assassinos, care omoară pentru cartelul Sinaloa. Clanul Aztecos a pierdut teren. Ei, care controlau toată partea de vest a orașului și centrul, au trebuit să se retragă. Șeful lor, Chouy „El Diablo", a trebuit să fugă din vila sa din colonia securizată din Est. Nu se știe unde se ascunde acum, probabil în cartierul Anapra, aflat încă sub controlul bandei Aztecos.

---

[1] Artiștii Asasini.

[2] Ucigașii de polițiști.

Aceştia continuă să distribuie droguri în centru, dar toate barurile şi restaurantele pe care le frecventează au fost distruse de Los Artistos Assassinos.

– Care este motivul acestei lupte?

– Controlul oraşului Ciudad Juarez pentru distribuţia de droguri. Pentru moment, cartelul Sinaloa pare să fie câştigător. Sunt între şase şi douăzeci de morţi pe zi, cu excepţia ultimelor săptămâni, în care a fost acalmie; ştiu de la sursele mele că Los Aztecos aduc o mare cantitate de arme din Statele Unite pentru un contraatac.

– Deci, concluzionă Malko, morţii sunt membri ai cartelurilor.

– Depinde, precizâ Elvira Ochoa. Acum două săptămâni, au fost găsite patru cadavre ciuruite de gloanţe. Ancheta a dovedit că avuseseră o dispută cu membrii bandei Aztecos. Aceştia i-au ucis, pentru a se răzbuna. Acum o lună, membri din Artistos Assassinos au atacat trei case. Pentru a le prăda. Cum ocupanţii lor, membri ai protipendadei din Ciudad Juarez, încercau să reziste, i-au ucis pe toţi cincisprezece... Gratuit.

– Este înfricoşător! conchise Malko.

Elvira Ochoa ridică din umeri.

– Datorită impunităţii de care se bucură ucigaşii. Cum toţi aparţin unui cartel sau altuia, nimeni nu îndrăzneşte să se atingă de ei.

– Deci, continuă Malko, concluzia dumneavoastră este că acest atentat cu maşină-capcană

a putut fi comis de libanezi în contul bandei Aztecos?

– Este o posibilitate, răspunse *comandante* Ochoa. Se potriveşte: mi-aţi spus că se află sub protecţia clanului Aztecos. Aceştia poate că au vrut să-şi mai compenseze din cheltuieli.

– Trupele FARC folosesc şi ei maşini-capcană...

– Nu sunt columbieni aici, îl asigură Elvira Ochoa. Mexicanii nu-i agreează. Se întâlnesc în Columbia, pentru a cumpăra drogurile care sosesc apoi cu avionul sau vaporul până în sudul Mexicului.

– OK, concluzionă Malko, cum îi găsim pe libanezi?

– Este foarte greu. Zona bandei Aztecos este impenetrabilă. Trag în oricine nu face parte din tabăra lor. Or, cartierul Anapra, fieful lor, este foarte mare. Trebuie găsiţi cei care au participat la atentat. O să cer ajutorul Poliţiei Federale; au avut doi poliţişti morţi în explozia maşinii şi vor să se răzbune. Dar nu vă pot garanta nimic.

– Nu mai este nimeni altcineva care ar putea să mă sprijine?

Mexicanca scutură din cap.

– Nu.

Văzând decepţia vizibilă a lui Malko, mexicanca se grăbi să precizeze:

– Voi face tot posibilul. Unde sunteţi cazat?

– La Ramada.

– Este un hotel bun, dar fiţi atent: dacă Aztecos află că îi căutaţi pe aceşti indivizi, vor încerca să vă omoare.

Malko tocmai voia să-i răspundă, când o poliţistă intră în restaurant cu un telefon în mână, pe care i-l întinse Elvirei Ochoa fără niciun cuvânt. *Comandante* ascultă, spuse câteva cuvinte şi se întoarse spre Malko.

– Un comandant de poliţie tocmai a fost ucis împreună cu soţia sa, în plină stradă. Trebuie să mă duc.

– Înţeleg, făcu Malko.

Era deja în picioare când se răzgândi.

– Veniţi cu mine!

Văzând surpriza lui Malko, preciză:

– Poate este o cursă traficanţilor. Trebuie să afle că sunteţi aici, cu mine. Dacă scapă de prezenţa mea, sunteţi fără protecţie şi vă pot ataca. S-a mai întâmplat.

– Sunt înarmat, obiectă Malko.

Elvira Ochoa zâmbi ironic.

– Nu contra unei jumătate de duzini de bărbaţi cu Kalaşnikov şi mitraliere. Veniţi.

Urcară în camioneta cu cabină dublă a cărei platformă era ocupată de mai mulţi poliţişti în jurul unei mitraliere grele...

În frunte cu maşina care o adusese pe Elvira Ochoa, micul convoi porni pe bulevardul Adolfo

Lopez Mareo, într-un concert de sirene inutil: nu era nici măcar o pisică pe stradă.

*

* *

Mai multe vehicule ale Poliției Federale și de la poliția municipală blocau calle Pinotepa, izolând un Oldsmobile Aurora verde, a cărui portieră din dreapta era deschisă. Elvira Ochoa sări din vehicul, iar Malko o urmă, amândoi înconjurați de polițiști înarmați, protejați de veste antiglonț GK.

Comandante se opri în fața cadavrului unei femei din care nu se vedeau decât fața și părul vopsit blond. Trupul șoferului era întins de cealaltă parte a mașinii. Un polițist federal se apropie de Elvira Ochoa și îi explică dubla crimă. *Comandante* se întoarse apoi spre Malko.

– Este vorba de un maior de poliție ca și mine, José Portillo Hernandez, șeful comisariatului Delicias. Au mai încercat să-l omoare și lunea trecută, dar a reușit să fugă. De data aceasta, nu l-au ratat. Soția sa a deschis portiera în încercarea de a fugi, dar au ucis-o și pe ea. S-au numărat douăzeci și patru de lovituri...

Începeau să se audă tot mai multe sirene. În scurt timp, *colonia* Galeana forfotea de polițiști.

– De ce l-au ucis pe polițist? întrebă Malko.

Comandante Ochoa dădu din cap.

– Nu se ştie încă. În tinereţe, a fost distribuitor de cocaină înainte de a deveni poliţist. Poate a continuat şi a călcat strâmb...

Îşi făcu semnul crucii în faţa cadavrului femeii şi se îndreptă spre maşină, cu Malko pe urmele ei. Abia se urcară în maşină, că mexicanca se întoarse spre Malko.

– Aş vrea să vă fac un serviciu.

– Care?

– Trecem pe la hotel să vă luaţi lucrurile şi vă conduc la podul San Felipe cu escorta mea. Sunteţi singurul *gringo* din oraş. Vă vor repera şi, începând din acel moment, veţi fi în *mare* pericol.

Malko simţi o furnicătură neplăcută pe şira spinării. Elvira Ochoa era serioasă şi perfect calmă. Ceea ce spunea avea sens.

– Nu, zise el, trebuie să rămân în Ciudad Juarez, să încerc să descopăr unde se ascund libanezii.

Elvira Ochoa rămase tăcută câteva secunde, apoi zise cu vocea ei înăbuşită:

– *Tu eres un hombre muy caballo! Bienvenida al infierno!*[3]

Radioul bâzâia: Elvira transmise sacadat:

– *Llegamos.*[4]

---

[3] Eşti un tip foarte încăpăţânat. Bun venit în infern!

[4] Sosim.

În timp ce rulau spre Corralito pentru a recupera şoferul şi maşina, Malko realiză că şederea lui în Ciudad Juarez nu avea să fie prea liniştită. Pistolul greu din geantă i se păru brusc prea uşor.

Aici ar fi trebuit să se deplaseze cu tancul...

*

* *

Când Malko intră în camera de la Ramada, se opri brusc, cu un nod în stomac: o carte de vizită era aşezată pe pat. Nu fusese acolo înainte să plece la prânz.

Se uită la uşa deschisă a băii şi, pentru orice eventualitate, scoase pistolul Glock.

După ce încuie camera, examină cartea de vizită de la Princesito, un bar din centru, descoperind pe verso amprenta unei guri rujate, peste un mesaj scris de mână: *Flor. Meet me there. From 8 p.m.*[5]

Nu putea fi decât fata superbă pe care o văzuse la piscină dimineaţă...

Făcu un duş şi se întinse. Căldura uscată îl epuiza, iar de la ora cinci, un vânt violent şi uscat măturа oraşul.

Puţin înainte de ora opt, îmbrăcat, cu pistolul Glock în geantă, Malko se duse la recepţie. Văzându-l, angajatul îi zâmbi amabil şi întrebă:

---

[5] Flor: Mă găsiţi acolo începând de la ora 8 p.m.

– *Quiere comer, senor?*[6]

Nu era nici ţipenie în sala de mese... Malko se apropie de tejghea şi puse o bancnotă de 50 de pesos[7].

– Cunoaşteţi o anume Flor? întrebă el.

Zâmbetul mexicanului se mări.

– *Como no*! Era aici dimineaţă. *Es muy guapa.*[8] Dacă vreţi să o revedeţi, trebuie să mergeţi la Princesito, în centru, lângă Kentucky Bar, pe Benito Juarez.

Malko nu-şi arătă dezamăgirea: fata sexy care îşi arăta nurii nu era decât o târfă.

– Flor locuieşte aici?

– Nu, *senor*, dar uneori, când se teme să se întoarcă acasă, o las să ocupe o cameră liberă pentru 50 de pesos.

– *Muchas gracias*, îi mulţumi Malko.

Nu-i era foame, după cantitatea de carne pe care o mâncase la Corralito. Ideea de a cina singur, în acest restaurant sinistru şi gol, îi făcea pielea de găină.

Mai bine mergea la Princesito.

*

* *

---

[6] Doriţi să luaţi masa, domnule?

[7] 5 dolari.

[8] Este foarte frumoasă.

Unul dintre *sicarios* însărcinați cu protecția lui Chouy „El Diablo", șeful bandei Los Aztecos, se aplecă respectuos la urechea lui.

– *Los Tres Lettres son aqui!*[9] murmură el.

Traficantul lăsă deoparte ziarul, *P.M.*, deschis la pagina cu fete dezbrăcate.

– Spune-i că vin imediat.

Asta o să-i mai alunge din gândurile negre. Dacă „sursa" sa din DEA, al cărei nume îl știa doar el, se deplasa până acolo, însemna că avea informații importante.

De câteva săptămâni, totul mergea prost: Los Artistos Assassinos îi lichidaseră vreo treizeci de *sicarios*, aruncaseră în aer două baruri care erau folosite ca *picaderos* și încercaseră chiar să-i atace proprietatea. O casă masivă roz cu două etaje, apărată de pereți înalți din beton, în mijlocul unuia dintre cartierele cele mai mizerabile din Anapra, cu geamuri blindate, apărată de vreo patruzeci de *sicarios* devotați.

Odată cu lăsarea nopții, cele două capete ale străzii erau blocate cu garduri, pentru a împiedica un atac cu vehicule.

Numai să nu-i aducă informatoarea alte veşti proaste... Din fericire, cei cinci „invitați" erau ocupați cu pregătirea unor mașini-capcane care

[9] Cele trei litere sunt aici.

aveau să semene panică printre membrii bandei Los Artistos Assassinos.

Se smulse din fotoliul său, lăsă paharul de şampanie şi se duse la scările care duceau la parter. Cumpăra din Statele Unite lăzi întregi de şampanie Taittinger pentru a-şi răsfăţa invitaţii şi a-şi arăta puterea.

*
* *

În faţa localului Princesito, un stâlp de iluminat aproape că nu se mai vedea de sub fotografiile cu margini roz ale fetelor dispărute. Barul se afla la câţiva zeci de metri de Edouardos, unul dintre ultimele bordeluri deschise în Ciudad Juarez, unde prostituate grăsune executau numere de *„cap-dance"*. Malko deschise uşa de la Princesito. Se auzea muzică. Era întunecat şi, în afară de doi mexicani la bar, părea complet pustiu...

Se duse la bar şi comandă o tequila „Traditional", care îi fu adusă de un barman chior. Un mexican bătrân părea că doarme în faţa casei. Îi aruncă o privire curioasă lui Malko şi se apropie, cu zâmbetul pe buze.

– *Buenos dias, amigo!* Cum mai este în America?

– Nu sunt american, zise Malko, ci austriac.

Bătrânul mexican îl privi uimit, neştiind ce era Austria şi unde se afla. Cu un oftat, mărturisi:

– Cum spuneam... De doi ani, am pierdut 80% din clienți. Înainte, în fiecare weekend, veneau aici zeci de *gringos* din El Paso. Beau, se distrau cu fetele, apoi plecau pe podul Santa Fe, în zori. Acum, s-a terminat!

Văzând tristețea evidentă de pe chipul bătrânului, Malko comandă încă o tequila, adusă imediat de barmanul chior.

– Mi-e foame! zise el. Aș putea mânca aici?

– *Como no!*

În scurt timp, mai multe farfurii de guacamole, tacos și fasole roșie se aliniară pe tejghea.

Chiar și așa, Princesito era sinistru. Mexicanul sprijinit cu coatele de bar plecă, cu un mers clătinat. Imediat, patronul se aplecă spre Malko.

– Așteptați pe cineva?

Ar fi vrut să zică nu, dar recunoscu.

– O anume Flor.

Zâmbetul patronului se mări.

– *Muy bien*, făcu el. Am telefonul ei. O s-o sun. Nu trebuie să lase să aștepte un *caballero* ca dumneavoastră.

*

* *

Chouy „El Diablo" se lăsă în fotoliu și făcu semn către omul său preferat să-i toarne Taittinger Brut. Încă și mai contrariat. În mod clar, Dumnezeu nu era de partea lui. Chemă cu un

semn un alt *sicario* care stătea în fața ușii, cu un Kalașnikov pe genunchi.

– Unde este „El Chupon"?

„El Chupon" era Manuel Urbina, șeful său executiv.

– La garaj.

– Spune-i să vină.

Trei minute mai târziu, Manuel Urbina, fostul polițist, își saluta șeful cu supușenie.

– *Que quieres, Jefe?*[10]

– Se află în oraș un *gringo* care îmi poate face probleme. *Entiendes?*

– *Entiendo*[11], *Jefe*, îl asigură Manuel Urbina, mă ocup. Vreți să vă aduc capul lui?

– Nu, nu merită. Fii discret.

[10] Ce doriți, Șefu'?

[11] Înțeleg.

CAPITOLUL X

În ciuda muzicii mexicane emisă de un difuzor agățat deasupra barului, atmosfera la Princesito rămânea deosebit de sinistră.

Malko picotea de o jumătate de oră. Sosiseră și câteva prostituate de serviciu. Aliniate ca niște figurine etalate la celălalt capăt al barului, se chiorau la Malko cu priviri înfometate. Era adevărat că nu prea se înghesuiau clienții... și că ele nu aveau mai nimic care să stimuleze libidoul: durdulii, machiate prost și cu un aer stupid.

Ușa barului se deschise și Malko întoarse capul.

Pe lângă celelalte, Flor avea aerul unei prințese. Zveltă, bine îmbrăcată, bine machiată, cu bluza mov transparentă pe care Malko o mai văzuse, pantaloni mulați și pantofi cu toc.

Veni spre Malko cu un zâmbet carnasier, sub privirile invidioase ale celorlalte fete, și îl sărută ca și cum se cunoșteau de ani de zile.

Așezată pe taburetul alăturat, îi expedie o privire care ar fi excitat și un episcop.

– *Que tal, gringo? Como se llama?*[1]

– Malko.

– *Es Americano?*

– Nu, austriac.

Aproape că nu-i venea să creadă. La Ciudad Juarez, americanii se numărau pe degetele de la o mână. Darămite un străin european...

Din oficiu, barmanul îi aduse Florei o tequila „Tres generaciones" pe care o goli practic dintr-o înghiţitură, întorcându-şi privirea lascivă spre Malko.

Acesta, deşi ştia că era o prostituată, nu se putea abţine să nu o găsească pe gustul său. Vizibil, sentimentul era reciproc, chiar dacă motivaţiile nu erau aceleaşi.

După vreo zece minute, Flor se aplecă spre Malko.

– *Vamos?*[2]

Nu voia să-şi scape prada, iar Malko nu avea chef să rămână în acest bar sinistru.

– Este devreme, remarcă el.

Flor îi aruncă o privire îngrijorată.

– Nu trebuie să mergi târziu pe străzi, este periculos, foarte periculos.

---

[1] Ce faci, gringo? Cum te cheamă?

[2] Mergem?

Malko lăsă pe bar un teanc de pesos şi o urmă spre ieşire. Flor îşi legăna fundul rotund şi cambrat.

Strada era absolut pustie.

Vicente Ortiz făcu semn din faruri şi se urcară în taxi. Nici nu se aşeză bine, că Flor îşi puse o mână posesivă între picioarele lui Malko.

– O să ne distrăm bine, îl asigură ea convinsă.

*

* *

Goală, Flor era cu adevărat apetisantă. Îşi păstrase părul prins în coadă, ceea ce îi dădea un aer de puştoaică, deşi era maestră în arta felaţiei.

Malko preferase acest gen de raport, pentru că nu dorea să folosească prezervativ şi nici nu ţinea să se sinucidă. Abia îndrăznea să se gândească la clientela obişnuită a Florei.

Când simţi că se apropie de final, Malko se propti în ceafa ei, gest care păru să nu-i displacă fetei. Când explodă în gura ei, plăcerea fu la fel de mare ca şi când ar fi făcut dragoste cu o femeie onestă...

Când Flor reveni din baie, îl întrebă:

– Vrei să reluăm? *Ahorita, querido.*[3]

– Nu, e OK, o asigură Malko.

[3] Acum, dragul meu.

Încă nu discutaseră de bani.

Stând în picioare în faţa patului, tânăra mexicancă întrebă timid:

– Pot dormi cu tine? Este prea târziu să mă întorc acasă, în Anapra. Risc să fiu violată sau ucisă. Dacă rămân aici, Mario îmi va cere 50 de pesos pentru o cameră. Este un *perro immundo*[4]. De fiecare dată când îmi face acest serviciu, nu numai că îmi cere bani, dar vrea să i-o sug.

Nu mai exista morală.

– Dacă vrei, acceptă Malko.

– *Muchas gracias.* În mod normal, cer 1000 de pesos, dar tu eşti un adevărat *caballero.* Îmi dai doar 500 de pesos. Şi, dacă vrei, putem aranja pentru mai multe zile...

– Vom vedea! făcu Malko evaziv.

Liniştea era absolută. Niciun zgomot pe bulevardul Lincoln. Noaptea, chiar şi în „Zona Pronaf", Ciudad Juarez se cufunda într-o linişte înspăimântătoare. Doar traficanţii şi *sicarios* tulburau întunericul.

Malko se întreba dacă va reuşi să dea de cei cinci membri Hezbollah în acest cuib de cobre.

Flor se întinsese deja pe burtă, fără măcar să-şi desfacă părul.

---

[4] Câine jegos.

*

* *

Un piuit îl anunţă pe Malko de sosirea unui SMS. Abia se mijea de ziuă, şi Flor încă dormea. Se uită pe ecran.

„Lucrez pentru dumneavoastră. Elvira."

Asta îi mai ridică puţin moralul. Flor se trezise. Într-o clipă, se îmbrăcă şi Malko îi lăsă cinci bancnote de o sută de pesos.

– Trebuie să merg la mama mea, preciză ea, tot în Anapra. Este foarte periculos, chiar şi ziua.

Abia ieşise, că telefonul lui Malko sună: Elvira Ochoa.

– Nu eram singură, explică ea, dar am ceva important să vă spun.

– Vreţi să vin la biroul dumneavoastră?

– Nu, cu cât ne vedem mai puţin oficial, cu atât mai bine. Să ne întâlnim la catedrală. Merg adesea acolo să mă rog, în timp ce ofiţerii mei de securitate mă aşteaptă afară. La prânz.

Era culmea: un comandant de poliţie obligat să se ascundă pentru a se întâlni cu un anchetator al Naţiunilor Unite.

Îşi zise că era timpul să-şi facă rost de o maşină: era mai sigur decât cu Vicente Ortiz.

Acesta din urmă îl aştepta la volan, în faţa hotelului.

– Mergem la aeroport să închiriez o maşină, îl anunţă Malko.

Mexicanul se strâmbă, dar nu comentă.

Aeroportul fiind situat la sud de oraş, la est de Panamerican, nu pierdură mult timp. Două vehicule ale Poliţiei Federale erau parcate în faţa aerogării nou-nouţe.

Într-un sfert de oră, Malko urcă la volanul unui Chevrolet, cu o hartă a oraşului imens, de peste un milion de locuitori, întrerupt de mici dealuri nisipoase, terenuri pustii şi case abandonate.

*

* *

Jorge Rhon, zise „El Gato"[5], din cauza rapidităţii sale de deplasare, în ciuda celor o sută de kilograme bine clădite, părea un coşar cu barba lui cenuşie şi zbârlită şi părul vâlvoi. Era, totuşi, unul dintre cei mai experimentaţi *sicarios* din banda Los Aztecos. Specializat în Uzi, avea două arme pe care le folosea în acelaşi timp: neştiind să ţintească foarte bine, ciuruia tot. Cu atât mai rău pentru pagubele colaterale.

Pentru a nu fi controlat de Poliţia Federală, la intrarea în „Zona Pronaf", conducea o camionetă de instalator, firma fiind controlată de clanul Aztecos.

---

[5] Pisica.

Pentru moment, urmărea autobuzul în care urcase Flor, tânăra prostituată, un vehicul alb cu verde, care abia urca spre Anapra.

Stând în urma autobuzului, „El Gato" oprea de fiecare dată, urmărind pasagerii care coborau.

Vehiculul alb cu verde se opri încă o dată, într-un peisaj de dune false, cu mahalale murdare, cu acoperişuri din tablă ondulată. Aici, oamenii erau săraci, foarte săraci. Multe fete lucrau în *maquinadoras*.

De această dată, silueta pe care o pândea coborî din autobuz, pornind spre colonia „Oasis", care semăna mai degrabă cu o groapă de gunoi. Un drum nisipos şerpuia printre case dărăpănate.

„El Gato" aşteptă ca autobuzul să se îndepărteze pentru a putea porni pe alee. Roţile patinau în nisip şi era obligat să accelereze. Zgomotul o făcu pe fată să întoarcă privirea şi să grăbească pasul. În Anapra, pentru o fată între zece şi douăzeci de ani, nu era un semn bun când era urmărită de o maşină.

Chiar şi ziua.

„El Gato" acceleră. Fata putea intra într-o casă şi situaţia s-ar fi complicat.

Ajunse în dreptul ei, în faţa unei cabane construite lângă alee, în faţa căreia se afla o femeie grasă care întindea lenjerie. Frână şi opri perpendicular pe drum, tăind calea prăzii sale.

*
* *

Când îl văzu coborând din camionetă pe tipul solid şi bărbos, cu alură impozantă, Flor îngheţă de frică. Se gândi să se refugieze în casa din apropiere, dar ar fi urmărit-o. Atunci, se prefăcu că nu îl bagă în seamă şi vru să ocolească maşina.

O voce jovială o făcu să încremenească.

– *Hei, guapa*, nu vrei să te duc până acasă?

Aşa începeau mereu lucrurile, fata era forţată să urce în maşină, era violată şi apoi sugrumată. Pentru a fi apoi abandonată în gunoi. Flor nu se temea să fie violată, dar nu avea chef să moară. Îi făcu faţă cu curaj.

– Ajung imediat, pretinse ea, iar maşinile nu prea pătrund până acolo...

„El Gato" se apropie, dominând-o cu aproape un cap. Zâmbea, dar ochii îi erau reci ca gheaţa.

– Unul dintre prietenii mei are ceva să-ţi spună, insistă el. Vino, nu va dura mult.

Cum ea nu se clintea, o luă de braţ, strângând cu toată forţa şi trăgând-o spre camionetă.

Flor începu să urle.

De cealaltă parte a drumului, mexicanca grasă se opri din spălat şi privi scena, interesată.

Flor se zbătea degeaba, bărbatul trăgând-o spre furgonetă. Exasperat de rezistenţa tinerei, o apucă de gât şi strânse.

– *Hija de puta!*[6] mormăi el. Dacă nu vii, te omor. *Ahorita!*

Înspăimântată, Flor încetă să se zbată, ştiind că nu glumea. „El Gato" deschise portiera din partea dreaptă şi o aruncă pe banchetă, ocolind apoi furgoneta pentru a urca la volan.

Când porni, femeia grasă se întoarse la rufele ei. Ştia că tocmai asistase la o răpire care se va încheia, cel mai probabil, cu o crimă, dar, în Anapra, nu se amesteca nimeni în treburile altora şi, mai mult, nu avea telefon. Dacă ar fi avut, poliţia i-ar fi răspuns, probabil, ca de obicei, că trebuia să fie vorba de o dispută amoroasă...

În furgonetă, privirea lui Flor căzu pe cele două Uzi aşezate pe planşeu şi realiză că dăduse peste cine nu trebuia.

Relaxat, „El Gato" îi puse mâna pe picior şi zise, zâmbind:

– Ştii că eşti foarte drăguţă.

*

* *

Împrejurimile catedralei erau unul dintre puţinele locuri din Ciudad Juarez unde găseai ceva animaţie. Comercianţi ambulanţi de tacos, de iguane, de fructe, bătrâni care se odihneau pe

[6] Fiică de căţea!

bănci şi fete foarte tinere care aşteptau autobuzul ce le ducea la *maquinadoras*.

Malko parcă de-a lungul grădinii publice de lângă catedrală şi urcă treptele care duceau la intrare.

Douăsprezece fără un sfert.

Interiorul micii catedrale era răcoros, iar naosul pustiu.

Malko se instală pe partea stângă şi aşteptă, cu un ochi spre uşă.

Elvira Ochoa sosi la fix, în aceeaşi ţinută: bluză albastră şi pantaloni, cu o umflătură mare la curea, unde era arma. Părea încordată şi se întorcea frecvent. Fără măcar să dea mâna cu Malko, îi zise:

– Am primit mai multe telefoane ciudate astăzi. Ca şi cum mă testau. Un coleg de la Poliţia Municipală m-a sunat să mă întrebe cine era acel *gringo* pe care l-am întâlnit.

– Nu este nimic rău, remarcă Malko.

– Ba da, fiindcă acesta are legături cu traficanţii. Primise veşti.

– Renunţaţi, o sfătui Malko. Nu vreau să vă fac probleme.

– Nu, răspunse tânăra, îi datorez asta tatălui meu. Şi am aflat ceva interesant. În prezent, în închisoarea oraşului, CERESO, se află un om care v-ar putea ajuta.

– Cu ce?

– Este un *sicario* din cartelul Juarez. Este acuzat de treizeci şi patru de crime. În închisoare, a aflat că banda Aztecos adăposteşte cinci străini veniţi din Columbia. Aceştia ar fi pregătit atentatul de luna trecută. Evident, nu va spune nimic la poliţie. Dar, poate va vorbi cu dumneavoastră.

– De ce?

Elvira Ochoa schiţă un zâmbet frecându-şi degetul mare de arătător.

– *Dinero*[7]. Viaţa în închisoare este dură dacă nu ai bani, şi cred că nu prea are.

– Cum se numeşte acest individ? întrebă Malko.

– José Camacho.

– Cum pot intra în această închisoare?

Elvira Ochoa se întoarse din nou spre uşă, după care zise:

– Cel care semnează autorizaţiile de vizită este comandantul Ernesto Miranda. Este foarte corupt. Dacă veţi merge împreună cu şoferul, poate aranja ceva. Trebuie să plec acum.

– Mulţumesc, zise Malko, dar aş vrea să ne întâlnim în condiţii mai calme.

---

[7] Banii.

– Este dificil, am mult de lucru. Acum, după ce plec, mă duc să inspectez o „narcofosă" unde au fost găsite şase femei aruncate una peste alta.

– Lucraţi seara? insistă Malko.

– Uneori, dorm la birou, pe un pat de campanie. Nu prea am viaţă personală. Dar voi încerca să mă eliberez pentru cină, fără gărzile mele de corp. Adios.

*

* *

Vântul abia stătuse şi era o căldură insuportabilă. Hainele Florei se lipiseră de corp din cauza transpiraţiei. Privi în jurul ei. Era un decor pe care îl cunoştea. Un mic deal golaş mai sus de biserica Jesus de Nazareth, singura din Anapra. Între vârful dealului şi biserică era o mică vale unde tocmai opriseră trei maşini. Trecuseră cinci ore de când bărbatul care o răpise o dusese într-un hangar cu acoperiş din tablă unde erau peste 40 de grade.

Bineînţeles, abia ajunsă, fusese violată de toţi *sicarios* care aveau chef.

Nu în fiecare zi aveau pe mână o fată atât de frumoasă.

Flor rezistase cu stoicism. După două ore, o lăsaseră să se îmbrace şi nu o mai băgaseră în seamă. Totuşi, doi bărbaţi înarmaţi păzeau uşa şi nu avea pe unde fugi.

Clipind din ochi sub soarele arzător, Flor încerca să nu cedeze sub teroare. O jumătate de duzină de *sicarios* o înconjurau, glumind.

„El Gato" se apropie de ea, mieros.

– Ştii ce este în maşini?

Ea scutură din cap, mută de frică. *Sicario* strigă la doi colegi.

– Miguel, Luis, deschideţi portbagajele.

Când deschiseră portbagajele, Flor văzu corpuri înghesuite în cele două maşini.

Femei, complet goale.

Sicarios le scoaseră şi le aruncară pe jos ca şi cum ar fi fost animale. Flor întoarse capul. Vocea lui „El Gato" o făcu să tresară.

– Vezi, erau nişte târfuliţe, ca şi tine. Doar că ele s-au purtat prost: au cumpărat cocaină de la Artistos Assassinos pentru a o distribui. Pe teritoriul *nostru*. Ca şi tine. Ştim că vinzi cocaină cumpărată de la Artistos Assassinos la Princesito şi la Edouardo.

– Nu este adevărat! protestă Flor.

„El Gato" scoase un pistol mare de la curea.

– În genunchi!

Cum Flor nu se clintea, o apăsă pe umeri şi o obligă să îngenuncheze în praf.

Ceva mai departe, clopotul bisericii începu să bată.

Flor auzi clinchetul chiulasei şi se rugă la Dumnezeu. Oricum, dacă ţipa, tot o omorau.

Țeava pistolului i se înfipse în ceafă.

– Adios!

Era prea panicată ca să răspundă. Câteva secunde mai târziu, arma se îndepărtă de piele și vocea lui „El Gato" îi propuse:

– Dacă ne spui de la cine cumperi marfa, te lăsăm în pace.

Banda era mult mai interesată de angrosiști decât de micii vânzători ca Flor.

Aceasta rămase mută: știa că, dacă îi dădea numele, îl condamna la moarte.

– *Bueno!* zise „El Gato", ești tare de cap. O să te ajutăm. Vino.

Se ridică, iar el o îmbrânci până la cele patru cadavre aliniate pe jos. „El Gato" se întoarse.

– Miguel, maceta ta.

Imediat ce o luă, se aplecă asupra primului cadavru, o fată foarte tânără, slabă, aproape fără bust. Cu un gest precis, îi despică abdomenul de la stânga la dreapta, îndepărtând pielea.

Un miros înfricoșător, de viscere în descompunere, invadă aerul, iar *sicarios* se dădură înapoi râzând. Flor nu avu timp să se sperie, „El Gato" forțând-o să îngenuncheze și băgându-i fața în despicătura mirositoare...

Mai întâi, prostituata urlă, cu fața în mărunțaiele moartei.

După aproape un minut, „El Gato" o ajută pe Flor să se ridice, cu fața plină de sânge uscat și umori infecte.

– *Bueno*, concluzionă el. Acum, o să ne spui cine îţi vinde marfa. Altfel, te bag cu capul înăuntru până mori.

Flor bâigui.

– Se numeşte Rigoberto, are un *„picadero"* pe lângă parcul San Miguel, într-o căsuţă roz...

„El Gato" plesni din limbă.

– Uite, pe ăsta nu-l ştiam... *Bueno*, acum, o să ne plăteşti o amendă.

– Dar nu am bani! protestă Flor.

– Atunci, o să mori.

Îndreptă pistolul spre Flor. Aceasta căzu în genunchi şi cuprinse cu braţele picioarele lui „El Gato". Acesta se prefăcu că reflectează.

– *Bueno*, dacă nu ai bani de amendă, ne vei face un serviciu.

Flor se ridică cu faţa inundată de lacrimi.

– *Si, si!*

„El Gato" se aplecă spre ea.

– *Guapa*, te culci cu un *gringo* care este cazat la Ramada. Vreau să-mi aduci capul lui. *Es muy facil, no*?

CAPITOLUL XI

Rigoberto Chavez se ridică brusc. Auzi mai multe lovituri în uşă. Două, apoi una, după care trei. Codul cumpărătorilor de cocaină. Era ora: se lăsase noaptea şi veneau să facă plinul.

Deschise uşa fără să bănuiască nimic şi nu avu timp să reacţioneze: un bărbos uriaş îl împinse înăuntru şi îl izbea de perete, strângându-l de gât. În spatele lui, se strecuraseră alţi doi bărbaţi, slabi şi zbârliţi ca nişte pisici vagaboande. Cu creierul clocotind, dealerul înţelese imediat despre ce era vorba.

Dar cine le dăduse codul acestor nemernici?

Fără cod, uşa se deschidea doar cu o mitralieră.

Cel care îl ţinea de gât mai slăbise strânsoarea şi îi suflă în ureche cu un damf de bere.

– *Donde es?*[1]

Nu spunea exact ce anume, dar amândoi înţelegeau acelaşi lucru.

---

[1] Unde este?

Pentru că nu răspunse, Rigoberto Chavez simți brusc o durere violentă în abdomen şi urlă. Bărbosul îi înfipsese un pumnal chiar sub buric. Încercă să se aplece din cauza durerii atroce, dar bărbosul îl ținea lipit de perete.

– Într-un minut, rămâi cu mațele în aer, îi şopti el.

Durerea deveni şi mai puternică, iar Rigoberto Chavez înțelese că nu avea de ales.

– Televizorul! bâigui el.

Fără să-i dea drumul, călăul său se întoarse şi le zise celorlalți doi:

– Televizorul.

Unul dintre cei doi *sicarios* îl apucă, îl smulse de pe masă şi îl aruncă pe jos cu toată puterea... Bineînțeles, aparatul explodă, tubul catodic spărgându-se. *Sicario* îl sfărâmă cu lovituri de picior şi se aplecă, adunând nişte săculețe din plastic alb pe care le alinie pe jos.

– *Un kilo*, zise.

În astfel de cazuri, drogurile erau oferite celor care le descopereau...

„El Gato" se dădu înapoi, scoțând pumnalul din abdomenul lui Rigoberto Chavez.

– Du-te la maşină şi adu nişte saci, îi zise colegului său. Tu, aşază-te pe jos.

Rigoberto Chavez se supuse, apăsându-şi abdomenul cu amândouă mâinile, simțind sângele care i se scurgea printre degete. *Sicario* reapăru,

ținând în mână doi saci din plastic transparent și o sfoară.

Cu un gest disperat, prizonierul încercă să se ridice, dar „El Gato" îl trânti la pământ.

Un *sicario* îi punea deja un sac pe cap. Rigoberto Chavez încercă disperat să-l smulgă, iar agresorul bombăni:

– De ce nu-l terminăm?

„El Gato" îl privi sever.

– Știi că *Federales* sunt la o sută de metri de aici... Au auzul fin.

Cazarma de poliție federală se afla pe bulevardul Los Hermanos Escobar, la o aruncătură de băț...

Împreună, cei doi *sicarios* reușiseră să pună și al doilea sac din plastic pe capul prizonierului care continua să se zbată. „El Gato" zări o cazma, lângă perete. O luă și începu să-l lovească pe Rigoberto Chavez peste cap, cu toată forța.

În scurt timp, sacul din plastic se umplu de sânge, iar Rigoberto Chavez nu mai mișcă.

Aruncând cazmaua, „El Gato" se întoarse spre cei doi *sicarios*.

– Tăiați-i capul, pe care o să-l lăsăm în fața casei soției lui. Săpați o groapă în grădină pentru cadavru.

Cei doi *sicarios* traseră cadavrul în bucătărie. Din fericire, cuțitele erau bine ascuțite... Cada-

vrul încă se afla acolo când se auziră bătăi în uşă: codul convenit al cumpărătorilor, comunicat de Flor.

Un tip slab, foarte tânăr, cu ochii înfundaţi, cu un aer de nevăstuică turbată. Se dădu înapoi şi întrebă:

– *Donde es Rigoberto?*

– Este bolnav, aşa că-i ţin locul, răspunse „El Gato", pe un ton calm. Cât vrei?

– Cinci grame.

– *Muy bien.*

Deschise un dulăpior unde se afla o balanţă şi puse pe unul din talere puţină pudră albă. Abia îşi luă doza, că drogatul şi dispăru, de parcă era urmărit de diavol. Înţelesese perfect ce se petrecea, dar nu voia probleme. Odată ce îşi obţinuse drogul, altceva nu mai conta.

„El Gato" se duse în bucătărie. Decapitarea era încheiată. Cum unul dintre *sicarios* tocmai punea capul în frigider, „El Gato" profită şi luă o bere. După care se duse în camera principală unde se lăsă într-un fotoliu vechi din ratan.

Fericit.

Până aici, totul decursese bine. Flor era destul de terorizată pentru a face ce i se cerea. Cu atât mai mult cu cât „El Gato" îi precizase că s-ar mulţumi şi cu membrul şi testiculele bărbatului *gringo* care voia să-i facă probleme lui „El Diablo".

*
* *

Malko stătea întins, gol, pe pat. Cu pistolul Glock 22 pus lângă el, cu glonț pe țeavă. Totuși, grație protecției asigurate de Poliția Federală, în jurul „Zonei Pronaf", se simțea relativ în siguranță. De acum, era o cursă contra cronometru între el și traficanți.

A doua zi, va merge la CERESO pentru a încerca să exploateze pontul dat de Elvira Ochoa. Începutul unei piste... Aștepta să intre în legătură cu José Camacho, deținutul, pentru a contacta DEA din El Paso. Aici, se simțea ca pe altă planetă, chiar dacă se afla la mai puțin de un kilometru de Statele Unite.

Îi era foame și se întrebă ce soluție să aleagă: să cineze singur în restaurantul hotelului sau să plece în aventură pe străzile întunecate, pustii și periculoase din Ciudad Juarez.

Ciocănitul de la ușă îi stârni un val de adrenalină.

Cu mâna pe mânerul pistolului Glock 22, întrebă:

– *Quien es?*

– *Soy su amiga, Flor.*

Malko ezită, suspicios: Flor putea fi însoțită... Tot ceea ce descoperise în Ciudad Juarez de la sosirea sa îl determina să fie astfel... Se ridică și se duse la ușă, cu pistolul în mână.

Cu lanţul de siguranţă pus, întredeschise uşa. Era Flor.

Aparent, era singură.

Ceva îl frapă la faţa ei: strălucirea ochilor ei şi pupilele dilatate.

Îi deschise şi ea se strecură în cameră, sprijinindu-se imediat de Malko într-o îmbrăţişare calculată. Apoi, îşi aruncă geanta pe pat şi se întoarse. Nările îi fremătau, iar privirea îi era prea strălucitoare, mişcările cam dezordonate.

Malko realiză deodată adevărul: Flor era burduşită de cocaină.

Ceea ce nu fusese cazul la precedenta lor întâlnire.

– *Te quiero mucho!*[2] zise ea.

În acelaşi timp, începea să-i desfacă cămaşa. Cum reticenţa lui Malko era evidentă, Flor îi zise cu un zâmbet cochet.

– *No dinero!*[3]

Ciudat: el se lăsă în voia ei. Când fu dezbrăcat, ea se aşeză în genunchi, lângă el, şi începu să facă ce ştia mai bine. Gura ei se mişca sacadat.

Malko se excită chiar şi fără voia lui.

Odată treaba terminată, ea sări din pat, îşi luă geanta şi se duse la baie.

---

[2] Te iubesc mult!

[3] Fără bani!

Malko simţea clar că avea o comportare ciudată, dar nu reuşea să identifice ce anume. În fond, majoritatea prostituatelor din Ciudad Juarez vindeau cocaină şi îşi luau şi pentru ele...

Închise ochii: era bine, dar gândul că o va suporta toată noaptea nu îl încânta. Îşi reproşă că o suspectase: încerca doar să supravieţuiască şi voia să exploateze acest nou *gringo* la maximum.

Zgomotele încetară în baie. Câteva secunde mai târziu, Flor reapăru.

Complet dezbrăcată, dar, în mod ciudat, cu geanta în mână.

Merse spre pat, cu un zâmbet vag pe buze şi se opri în faţa lui.

Din nou, avu o impresie neplăcută: privirea ei era prea fixă, trăsăturile prea încordate, gesturile mecanice. Atentă, se aplecă şi îi mângâie pieptul.

– *Quieres una mas?*[4]

Malko tocmai voia să spună nu, când ea îşi lăsă geanta să cadă pe jos, ca din greşeală, şi se aplecă să o ridice. Un gest natural.

Doar că, atunci când se ridică, ţinea ferm în mâna dreaptă un pumnal ascuţit. Îl ridică şi, cu toată forţa, îl împinse în direcţia abdomenului gol al lui Malko.

---

[4] Mai vrei o dată?

*

* *

Atent, reuşi să devieze lovitura şi să-i răsucească încheietura mâinii. Vârful pumnalului sfâşie un cearşaf, dar Flor îi scăpă. Cocaina îi dădea o forţă extraordinară. Din nou, încercă să-l lovească, de această dată în piept. El încercă să se aplece pe o parte pentru a-şi lua pistolul, dar realiză că nu va reuşi.

Cu ţipete răguşite, Flor ţopăia în jurul lui ca un demon, încercând să-l lovească.

Dezlănţuită: ca o furie.

– Flor, *halto*! zise Malko.

Părea că nu-l aude. Devenind tot mai îndârjită, învârtind cuţitul.

Malko înţelese că risca să fie rănit serios. Din cauza cocainei, Flor devenise o maşină de ucis.

Din nou veni spre el şi îl rată la limită.

Cum se afla între uşă şi ea, Malko profită de ocazie: dintr-un salt, deschise uşa şi fugi, până la recepţie.

Recepţionerul tresări văzând un bărbat gol, cu mai multe zgârieturi pe piept.

– *Que pasa?*[5]

– *Flor es loca!*[6] zise Malko.

---

[5] Ce se întâmplă?

[6] Flor a înnebunit!

– *Bueno!* Mergem să vedem.

Înşfăcă o bâtă de baseball de sub tejghea şi o luă înaintea lui Malko.

Uşa camerei era deschisă. Cei doi intrară precauţi: camera era pustie, la fel şi baia. Nici urmă de Flor sau de hainele ei. Fugise pe uşa din spate.

Malko verifică dacă pistolul era la locul lui, ca şi banii: nici măcar nu încercase să-l jefuiască.

Recepţionerul scutură in cap.

– *Es loca... La policia?*

– Nu, făcu Malko.

La ce bun să atragă atenţia asupra lui? Închise uşa, puse lanţul şi se duse să facă un duş. Ce treabă ciudată! Categoric, Flor nu se hotărâse singură să-l ucidă. Şi de ce? Cineva îi dăduse arma.

Era îngrijorător. Traficanţii ştiau acum cine era el sau, cel puţin, bănuiau.

Cine îl turnase?

Se gândi doar la Elvira Ochoa şi la Vicente Ortiz.

Era timpul să ia legătura cu DEA din El Paso. Formă numărul lui John Mac Cain. Americanul răspunse cu întârziere, vizibil mirat să-l audă pe Malko.

– Scuzaţi-mă, zise el, mă duceam la culcare. Aveţi veşti?

– Da, dar nu cele pe care le aşteptaţi, făcu Malko. Au încercat să mă elimine.

Îi relată aventura şi îl întrebă:

– Sunteţi sigur de Elvira Ochoa şi Vicente Ortiz?

– În principiu, da, răspunse americanul.

Văzând tăcerea îngrijorată a lui Malko, John Mac Cain continuă:

– Nu vreau să vă asumaţi riscuri exagerate. Nu există decât o soluţie: podul Santa Fe, cât mai repede posibil. Cu atât mai rău pentru misiune, nu vreau să fiu responsabil de moartea dumnea-voastră.

– Aşteptaţi, pledă Malko, am de verificat o pistă. Dacă nu aflu nimic, mă întorc.

– Vă jucaţi cu focul, insistă John Mac Cain. V-am prevenit.

*

* *

Îmbrăcată în grabă, Flor alergase până la capătul bulevardului Lincoln pentru a-l găsi pe cel care o adusese la Ramada.

Un semn cu farurile o făcu să se oprească. Maşina îşi schimbase locul. Deschise portiera şi urcă. Nici nu închise bine portiera, că „El Gato" demară. Un alt bărbat, necunoscut lui Flor, ocupa bancheta din spate.

„El Gato" rămase tăcut mai multe minute, încetinind la un punct de control al Poliţiei

Federale, care îi lăsă să iasă din „Zona Pronaf" fără probleme. Abia când ajunseră în centru, se întoarse spre Flor.

– *Es hecho?*[7]

– *Si! No!*

Tânăra prostituată izbucni în plâns, scuturată de spasme nervoase. Prizase prea multă cocaină pentru a-şi face curaj...

„El Gato" rămase calm.

– *No problemo*, o asigură el, o să mai încerci. Acum, o să te conducem acasă. Noaptea este periculos să te plimbi singură.

În timp ce conducea, „El Gato" îşi explică ce se întâmplase.

– Ai luat prea multă cocaină! zâmbi el. Îţi tulbură mintea. Ai fi putut să-l omori pe acest *gringo* nenorocit.

Era cu atât mai furios, cu cât el avea să suporte reproşurile lui Chouy „El Diablo".

Flor bâigui că îi fusese prea frică, dar că, data viitoare, nu va mai priza aşa de mult.

– O să te lăsăm acasă, repetă *sicario*.

Tocmai ajungeau la Anapra şi, în jurul lor, dealurile, fără cea mai mică lumină, umbreau şoseaua.

Flor nu-l văzu pe pasagerul din spate, Manuel Urbina, aplecându-se spre ea. Nu realiză ce se

[7] S-a rezolvat?

întâmplă decât când cordeluţa pe care o ţinea de capete se strânse în jurul gâtului ei.

Scoase un ţipăt înăbuşit, încercând să scape din strânsoare, dar Manuel Urbina, aplecat peste spătarul scaunului, strângea cu toată puterea. Flor mai dădu de câteva ori din picioare, se arcui, apoi, brusc, căzu la loc pe scaun, inertă.

Ochii îi ieşeau din orbite şi faţa îi era congestionată oribil.

Din precauţie, Manuel Urbina mai strânse un timp, apoi se lăsă pe banchetă, în timp ce corpul Florei se prăbuşea într-o parte, rezemându-se de portieră.

„El Gato" scutură din cap, exasperat.

– Ce proastă!

Ar fi trebuit să meargă chiar el cu o mitralieră, ceea ce şi urma să facă. Altfel, Chouy „El Diablo" îi va dori moartea.

Urcau spre dealul unde se afla biserica Jesus de Nazareth. Continuară pe o potecă îngustă şi nisipoasă pentru a ajunge în locul unde mai depozitaseră cadavre de femei goale, lucrătoare de la *maquinadoras* care făcuseră greşeala să se implice în traficul de narcotice şi reprezentau un risc pentru ei...

„El Gato" opri maşina fără să se mişte de la volan; imediat, Manuel Urbina coborî şi deschise portiera din dreapta faţă.

Cadavrul Florei se prăbuşi pe jumătate în afară, iar el doar trase puţin pentru ca acesta să cadă complet pe pământ.

Apoi, urcă în maşină şi „El Gato" demară.

*

* *

Malko tocmai ieşea pentru a porni spre CERESO, închisoarea din Ciudad Juarez, când soneria ascuţită a telefonului de la hotel îl făcu să se întoarcă.

Răspunse, şi o voce de femeie care vorbea engleza, cu un puternic accent mexican, îl informă:

– *Buenos dias, caballero*, comandante Ochoa ar vrea să treceţi pe la biroul ei în această dimineaţă.

– Sosesc, zise Malko.

Era intrigat. Ce voia de la el?

CAPITOLUL XII

Comandante Ochoa purta aceeaşi ţinută ca în ajun. Odată intrat în biroul ei, ea închise cu grijă uşa care dădea spre palier. Părea obosită, cu cearcăne mari sub ochi.

– Luaţi loc! zise ea.

Glacială, ca şi cum îl vedea pe Malko pentru prima dată. Imediat ce se aşeză în faţa ei, mexicanca luă nişte fotografii de pe birou şi i le întinse lui Malko.

– O cunoaşteţi pe această femeie?

Avu un şoc: deşi avea faţa umflată, aproape de nerecunoscut, nu se îndoia că era Flor. O putea identifica uşor după bluza mov.

Puse la loc fotografiile, cu gâtul uscat.

– Da, zise el, fără să dezvăluie mai mult, neştiind dacă nu erau ascultaţi. Am văzut-o la hotel Ramada. Cred că era o clientă a hotelului. De ce?

– Este primul cadavru pe ziua de azi, făcu tristă Elvira Ochoa. A fost descoperită la Anapra, acolo unde mai găsiserăm deja patru femei complet goale şi sugrumate.

Tăcu şi scrise câteva cuvinte pe un capăt de hârtie pe care i-l întinse în linişte: „Mă găsiţi la restaurantul Garufa, pe strada Toma Fernandez. Ora două."

Cu voce tare, continuă:

– Mulţumesc pentru cooperarea dumneavoastră, voiam doar să o identific pe această femeie care nu avea niciun act asupra ei. Mi s-a spus că frecventa hotelul Ramada. Era o prostituată care locuia în Anapra.

– Se ştie cine a ucis-o? întrebă Malko.

Se ridică cu un zâmbet plin de tristeţe.

– Aici, rareori se ştie cine a ucis. *Adios*.

Întorcându-se la maşină, Malko îşi zise că va mai aştepta până să se ducă la CERESO. Elvira Ochoa părea să ştie mai multe despre moartea Florei, fără să cunoască ceea ce se petrecuse între ea şi Malko.

*

* *

Chouy „El Diablo" trăgea de lanţurile de aur cu furie, acoperindu-l pe „El Gato" de înjurături:

– *Hijo de puta, cabron! Chongo tu madre. Eres una mierda!*[1]

În faţa lui, „El Gato" părea că se ghemuieşte. Chouy „El Diablo" avea un pistol mare la în-

[1] Mama ta de bastard, prostule! Eşti un rahat!

demână şi era perfect capabil să golească un încărcător în abdomenul lui. *Sicarios* puteau fi schimbaţi uşor, aşa că, uneori, erau ucişi doar pentru că poliţia îi reperase.

Ceilalţi *sicarios* se retrăseseră prudenţi spre fundul încăperii.

Se lăsă linişte, apoi „El Diablo" arătă cu un deget gros spre „El Gato".

– Dacă vrei să mai trăieşti, îţi dau două zile să mă scapi de acest *gringo de mierda. Fuera de aqui!*[2]

„El Gato" nu se lăsă invitat de două ori. Pierduse trei kilograme în trei minute. Accesele de furie ale lui *Jefe* erau teribile şi omora precum respira. Altfel, ar fi fost mort până acum. Nu ajungeai acolo unde ajunsese el respectând viaţa umană.

Întors la maşină, „El Gato" porni spre un deal golaş din vecinătate, unde se ridica un hangar care părea abandonat.

Totuşi, abia parcă în faţă, că doi bărbaţi cu staţii de emisie-recepţie şi pistoale Kalaşnikov apărură în faţa lui, ameninţători.

Îşi coborâră armele când îl recunoscură, iar el intră cu ei în hangar. Unul din locurile de depozitare a cocainei care sosea din Columbia şi

[2] Gringo de rahat. Dispari de aici!

Peru pentru Los Aztecos. Păzit zi şi noapte ca Fort Knox. Înăuntru, o jumătate de duzină de *sicarios* erau întinşi peste tot.

– Prietenii noştri sunt aici? întrebă „El Gato".

– *Si*, în spate.

Dacă voia să-l mulţumească pe „El Diablo", avea nevoie de ajutor.

*

* *

Garufa părea gol. Totuşi, o maşină de poliţie era parcată în faţă, cu doi poliţişti înarmaţi până în dinţi. Malko intră în sala climatizată, întâmpinat imediat de un ospătar.

– *Senor Malko?*

– Da, confirmă Malko, uşor surprins că este cunoscut în acest loc unde nu călcase niciodată.

– *Siga me.*[3]

Îl urmă pe ospătar până la un mic salon mai retras, în faţa căruia se afla o poliţistă, cu o puşcă M16 după umăr, un bust voluminos, caschetă şi coadă de cal. Ospătarul îi murmură câteva cuvinte la ureche, iar aceasta se dădu la o parte.

Elvira Ochoa era singură la masă, în faţa unei îngheţate enorme. *Comandante* îi zâmbi călduros lui Malko.

[3] Urmaţi-mă.

– Este cea mai bună înghețată de vanilie din oraș! zise ea. Vreți una? De fiecare dată când pot, vin aici să gust.

Malko comandă o înghețată.

– Această întâlnire nu este periculoasă pentru dumneavoastră? întrebă el.

Comandante zâmbi.

– Nu, aceste fete lucrează cu mine de mult timp. Toate și-au pierdut câte o rudă, ucisă de traficanți. Am încredere totală în ele.

– Cu atât mai bine, zise Malko, țineam să vorbim pentru că nu v-am spus totul azi dimineață.

Elvira Ochoa ridică ochii de la înghețată.

– Nici eu, zise ea.

Malko îi povesti aventura cu Flor, fără să omită nimic. Mexicanca asculta, impasibilă. Când își termină înghețata, își aprinse o țigară.

– Această fată, când v-a întâlnit, credea că sunteți doar un *gringo* de la care putea obține niște bani. Prostituția nu prea merge de când nu mai vin americani. Apoi, s-a întâmplat altceva. L-am întrebat pe recepționerul de la Ramada. A recunoscut că niște oameni se interesau de dumneavoastră.

– Ce vrea să însemne asta?

– Că traficanții știu cine sunteți. S-au folosit de această fată pentru a încerca să vă lichideze și apoi au ucis-o. I-au găsit cadavrul în zona

controlată de Los Aztecos. Nu departe de vila unde locuieşte Chouy „El Diablo", şeful lor.

– Şi nu-l arestează nimeni?

Ea zâmbi.

– Este prevenit mereu dinainte. Am organizat mai multe operaţiuni împotriva lui.

– Cum au putut afla ce treabă am eu la Ciudad Juarez? întrebă Malko.

– Nu ştiu, mărturisi Elvira Ochoa, dar este grav, fiindcă vor încerca din nou. Trebuie să plecaţi din Ciudad Juarez. Nimeni nu vă poate proteja.

Vorbea cu o voce gravă şi apăsată. Malko era deja încordat.

– Nici măcar nu am timp să exploatez informaţia dumneavoastră despre José Camacho, cel închis la CERESO, care ar putea să mă ajute să găsesc ascunzătoarea libanezilor.

Elvira Ochoa scutură din cap.

– Nu contează! Nu sunteţi sinucigaş. Acesta este un oraş fără lege, întors la starea sălbatică. Cu o poliţie coruptă şi ucigaşi care se bazează pe imunitate. *Federales* se învârt degeaba pe străzi cu blindatele lor şi protejează „Zona Pronaf", nu sunt eficienţi; totul este putrezit. Lăsaţi-i pe libanezi acolo unde sunt. Altfel, veţi muri. Clanul Aztecos nu vă va lăsa în viaţă.

Malko nu răspunse, ştiind că ea avea dreptate. În acelaşi timp, era ceva mai puternic

decât logica: nu voia să abandoneze. O partidă de ruletă rusească, ce îi umplea arterele de adrenalină.

– O să fiu foarte atent, promise el, dar nu voi pleca înainte de a explora pista cu închisoarea. Dacă nu duce nicăieri, abandonez.

Elvira Ochoa păru oarecum uşurată. Cu ochii la ceas, zise:

– *Bueno.* Amintiţi-vă că împotriva lor nu aveţi nicio şansă. Trebuie să plec.

– Vă revăd?

– Poate, dacă mă pot elibera.

*

* *

Vicente Ortiz îl asculta pe Malko cu atenţie. Când acesta pronunţă numele maiorului Ernesto Miranda, şoferul confirmă.

– Îl cunosc. Îi plac mult banii. Dar ce motiv îi veţi oferi pentru a-l întâlni pe José Camacho?

– Ancheta pentru Naţiunile Unite.

– *Muy bien.* O să merg mai întâi să-l văd pe Miranda pentru a afla cât cere.

Malko îl chemase pe şoferul de taxi în zori, crezând că i-ar putea fi util, iar Vicente Ortiz nu ezitase să participe la expediţia programată pentru CERESO. Malko nu voia să piardă niciun minut.

– Când putem merge? întrebă el.

– *Ahorita.*

– Foarte bine, vă aştept aici.

Se instală în hol, deoarece soarele dogorea cu tărie. De unde se afla, supraveghea intrarea în hotel. Bineînţeles, cu pistolul său, nu se compara cu tipii înarmaţi cu Kalaşnikov... În principiu, controalele poliţiei federale de la intrarea în „Zona Pronaf" împiedicau pătrunderea răufăcătorilor, dar se afla în Ciudad Juarez...

*

* *

Era o căldură cruntă în hangarul cu acoperiş din tablă. Aşezat pe o maşină de îndoit tablă, „El Gato" îi urmărea pe specialiştii libanezi, pe cale să-şi termine maşinăria infernală. Vehiculul era furgonul unei firme de instalaţii „împrumutat" de la nişte prieteni. Un vehicul pe care *Federales* l-ar lăsa să treacă.

Cei doi bărbaţi care lucrau se ridicară, acoperiţi de transpiraţie. Unul dintre ei îi făcu semn lui „El Gato" să vină să vadă opera, în timp ce îşi ştergea bustul cu un maiou vechi.

Sicario se apropie şi libanezul îi arătă mecanismul infernal.

Un aparat sofisticat.

Planşeul fusese decupat pentru a oferi o suprafaţă mai mare. În dreapta, se afla un fel de cutie vopsită în verde, cu 130 de kilograme de M8, un explozibil agricol foarte instabil; în

stânga, trei butelii de propan de 20 de galoane[4] fiecare.

Chiar în față, două canistre de benzină de 20 de galoane fiecare. Între ele, un detonator clasic legat la un temporizator, cu dublă comandă. Putea fi comandat cu un semnal electric trimis din exterior, pentru a declanșa o explozie de la distanță cu ajutorul unui telefon mobil.

Altfel, era suficient să regleze temporizatorul de la zero la șase ore. În acest caz, explozia ar fi fost declanșată fără intervenție umană.

„El Gato", care nu prea avea cunoștințe în acest domeniu, întrebă, neîncrezător:

– Merge?

Interlocutorul său zâmbi larg și preciză, într-o spaniolă stricată:

– Cu asta, dobori un imobil de opt etaje! Totul este distrus pe o rază de treizeci de metri.

Sicario dădu din cap, mulțumit. Pentru un *gringo*, era suficient.

Cei doi așezară o prelată peste mașinăria infernală și închiseră portiera. „El Gato" se șterse pe frunte, ud leoarcă, dar fericit. De această dată, *Jefe* nu ar putea decât să-l felicite.

Nu trebuia decât să se suie la volanul furgonului și să facă contactul.

---

[4] Aproape 85 de litri.

Rezervorul era pe jumătate plin, fiind suficient.

– Foarte bine, aprobă el coborând. O să mergem să-l amplasăm peste o oră. Cred că vom utiliza un telefon mobil, pentru a fi mai sigur.

– *No problemo*, îl asigură libanezul. Am unul.

– OK. Mergem, concluzionă „El Gato".

Se alătură grupului de *sicarios* care păzea hangarul şi îl luă pe unul pentru a conduce o a doua maşină cu care să se întoarcă.

Când ieşiră din hangar şi intrară pe drumul de nisip, „El Gato" se întoarse spre libanez, îngrijorat.

– Eşti sigur că nu poate exploda la vreun şoc?

– Sigur! îl linişti celălalt.

Totuşi, „El Gato" conducea prudent. Nu-i plăcea acest gen de sistem. Cu o mitralieră sau un Kalaşnikov, era mai uşor.

Le luă mai mult de o jumătate de oră pentru a ajunge pe bulevardul Lincoln, în „Zona Pronaf", după ce trecuseră fără probleme de un control al Poliţiei Federale. „El Gato" încetini. O singură maşină era staţionată pe stradă, un Ford care avea pe geamul din spate sigla AVIS. Nu putea fi decât maşina utilizată de *gringo*. Parcă furgonul alb chiar în spate. În faţa unui teren viran. Apoi, libanezul şi cu el urcară în maşina care îi însoţise.

„El Gato" se uită la ceas: ora cinci. *Gringo* nu avea să sosească imediat.

– *Bueno*, îi zise libanezului, o să te ducem înapoi şi ne întoarcem să stăm la pândă. Dă-mi telefonul mobil.

Libanezul i-l dădu şi preciză:

– Dacă vrei să declanşezi explozia, îndepărtează-te la cel puţin cincizeci de metri. Altfel, o păţeşti.

Merseră din nou pe drumul de ieşire din „Zona Pronaf", trecând iar pe la barajul Poliţiei Federale fără probleme.

„El Gato" nu avea decât o singură preocupare: să se întoarcă repede pe bulevardul Lincoln pentru a-l trimite chiar el pe *gringo* în infern.

CAPITOLUL XIII

Malko tresări: din cauza nopții care se lăsa, abia văzuse silueta care tocmai intrase în patio. Recunoscându-l pe Vicente Ortiz, se liniști. Șoferul veni la el.

– M-am văzut cu maiorul Miranda, anunță el. Îl veți putea întâlni pe José Camacho mâine, la CERESO. La ora nouă.

– Foarte bine, încuviință Malko.

– Voia 20 000 de pesos, dar am negociat la 15 000, continuă mexicanul. Trebuie să-i dau banii când ajungem, într-un plic.

– Nicio problemă, îl asigură Malko.

Din acel comision, probabil că șoferul își reținea și partea lui...

După o scurtă pauză, Vicente Ortiz întrebă pe un ton ezitant:

– Veți ieși în seara aceasta?

– Încă nu știu, zise Malko. De ce?

– Este o mașină parcată ceva mai departe, pe stradă.

Malko simți cum îi crește pulsul. Elvira Ochoa avea dreptate.

– Mulțumesc, zise el. Puteți pleca, mă ocup eu.

Vicente Ortiz nu insistă. Părea să nu aibă decât un gând: să-l lase pe Malko să-şi vadă de soarta lui.

– *Bueno*, concluzionă el, vin să vă iau mâine dimineaţă la opt şi jumătate.

Malko îl privi dispărând în holul de la Ramada. Nu prea avea mare lucru de făcut. Luă telefonul şi formă numărul Elvirei Ochoa.

– Poate îmi veţi putea face un serviciu! zise el când o auzi. Iată despre ce este vorba.

Comandante reacţionă imediat.

– Hotelul dumneavoastră este în „Zona Pronaf", făcu ea, aşa că eu nu vă pot ajuta, dar voi anunţa Poliţia Municipală să le solicite *Federalilor* să intervină. Nu vă mişcaţi din hotel.

*

* *

„El Gato" răspunse la telefon, ascultă câteva secunde şi exclamă furios:

– *Mierda!*

Abia închise, că şi făcu contactul şi se întoarse spre cei doi însoţitori.

– Tocmai m-au anunţat. *Los Federales* vor veni după noi.

El şi Manuel Urbina aveau un renume prost la poliţie. În plus, ascundeau un arsenal întreg în portbagaj.

– Plecăm! concluzionă „El Gato".

– Şi furgoneta?

– O lăsăm aici. Poliţiştii caută o maşină cu oameni, nu o furgonetă goală. Vom reveni mai târziu. *Gringo* nu păţeşte nimic până atunci.

*

* *

„El Gato" tocmai băga în viteză, când zări în retrovizoare o camionetă albastră care lua virajul venind de pe bulevardul Lincoln.

Se distingeau clar căştile poliţiştilor urcaţi pe platformă, în spatele unei mitraliere grele.

Sicario înjură zgomotos.

– *Hijos de puta!*

Camioneta Poliţiei Federale înainta încet, inspectând strada. Cum la toate ieşirile din „Zona Pronaf" existau puncte de control, nu aveau prea mult de lucru.

„El Gato" se abţinu să accelereze pentru a nu atrage atenţia, dar doar faptul că plecase de pe loc atrăsese atenţia poliţiştilor.

Brusc, o rampă cu girofaruri roşii se aprinse în partea din faţă a camionetei. Care acceleră.

„El Gato" nu ezită, apăsă acceleraţia şi vechiul Chevrolet sări înainte. Nu aveau decât o şansă: să scape de urmăritori şi să reuşească să iasă fără probleme din „Zona Pronaf", chiar dacă trebuiau să forţeze un punct de control.

Degeaba, *Federales* nu erau de ieri, de azi. Văzând că maşina demarează, nu ezitară. Se auzi o serie de bubuituri surde şi mai multe

dâre luminoase trecură pe deasupra maşinii Chevrolet: gloanţe-trasoare de mitralieră de calibrul 12,7.

Nu ţinteau maşina, dar era suficient să-l enerveze pe „El Gato". Un glonţ de mitralieră grea făcea destul rău...

Chevrolet-ul urma să treacă prin faţa furgonetei albe, pline cu explozibil. Pe pipăite, luă telefonul remis de libanez şi îl activă. Apoi, cu un ochi atent în retrovizoare, urmări înaintarea camionetei poliţiei.

În momentul în care aceasta trecea prin faţa furgonetei parcate de-a lungul trotuarului, apăsă pe tasta verde a telefonului. Evident, nu acesta fusese planul iniţial, dar trebuia mai întâi să-şi salveze pielea.

Deşi se aştepta, deflagraţia îl luă prin surprindere.

O enormă minge de foc învălui cele două vehicule, furgoneta-capcană şi camioneta poliţiei. Unda de şoc zgudui Chevrolet-ul şi, deşi se afla la peste cincizeci de metri, „El Gato" fu gata să piardă controlul maşinii. Din fericire, la zece metri mai departe, intră pe o stradă adiacentă şi încetini.

Era timp. Când se îndreptă spre una dintre ieşirile din „Zona Pronaf", întâlni trei camionete, pline cu *Federales* înarmaţi, alergând spre locul exploziei

După cinci sute de metri, trecu în trombă prin punctul de control abandonat, strecurându-se printre stâlpii din plastic portocaliu.

Nu avea decât să înfrunte din nou furia lui „El Diablo".

*

* *

Deflagrația îl luă prin surprindere pe Malko. Chiar şi amortizată de zidurile hotelului, făcu să vibreze aerul şi chiar avu impresia că pereții se mişcau.

O explozie puternică, urmată de o liniște absolută. Se duse în hol, îl traversă, îl îmbrânci pe angajatul de la recepție ieşit să vadă ce se petrecuse şi coborî în bulevardul Lincoln.

Pe partea dreaptă, la vreo douăzeci de metri de intrarea hotelului, şoseaua devenise un lac de foc. Două carcase de maşini ardeau, una încă pe carosabil, cealaltă proiectată pe un teren viran.

Totul fusese spulberat pe o rază de treizeci de metri, inclusiv două case vechi abandonate.

Malko vru să înainteze, dar trebui să renunțe, atât de puternică era căldura.

Mai multe cadavre, echipate în ținută de luptă, cu cască, zăceau pe şosea. Mai multe rămăşițe umane erau împrăştiate peste tot. Camioneta Poliției Federale, răsturnată pe o parte, continua să ardă. Furgoneta-capcană nu mai era

decât un morman de fiare, cu capota şi portierele smulse. Un miros puternic de cauciuc ars plutea în aer.

Malko privea fix la cele două vehicule. Nu ştia ce se întâmplase exact, dar era sigur de un lucru: maşina-capcană îi era destinată lui.

Era tot acolo când trei camionete albastre ale Poliţiei Federale apărură pe bulevardul Lincoln şi opriră în faţa maşinilor fumegânde, stabilind un cordon de securitate în jurul locului atentatului.

Alte maşini albastre apărură: Poliţia Municipală. Apoi un car de emisie al televiziunii Canal Cinque.

Malko tocmai voia să se întoarcă în hotel când zări o siluetă cunoscută care se strecura printre poliţişti: Elvira Ochoa.

Cu o figură gravă, îi zise lui Malko, imediat ce se apropie.

– V-am prevenit. Ar fi trebuit deja să treceţi de podul Santa Fe...

– Veniţi înăuntru, îi propuse Malko, fără să-i răspundă, este mai linişte.

Poliţiştii împânziseră locul. Cu Elvira Ochoa pe urmele lui, se întoarse în patio. Chiar şi acolo se simţea mirosul de cauciuc ars.

*

* *

Elvira Ochoa şi Malko dădură pe gât două tequila. *Comandante* se ridică.

– O să încerc să aflu ce s-a întâmplat, zise ea. Revin.

Imediat ce plecă, Malko se duse la recepţie.

– Aveţi şampanie? întrebă el.

– *Si, senor,* cred că da.

– Aduceţi-mi o sticlă în patio. Cu gheaţă multă.

– *Con permesso!*

Nu trebui să-i ceară mai mult. Încă nu sosise cu şampania, când Elvira Ochoa reapăru.

– Din cauza telefonului pe care l-am dat la Poliţia Municipală, explică ea. Ei i-au anunţat pe *Los Federales*, dar i-au anunţat *şi* pe traficanţi. Când au ajuns poliţiştii, o maşină tocmai pleca. Urmăriţi de camioneta Poliţiei Federale, au aruncat în aer furgoneta-capcană parcată pe marginea străzii, care vă era destinată.

Angajatul de la recepţie apăru cu o frapieră cu gheaţă în care era înfiptă o sticlă de Taittinger Brut. Elvira Ochoa făcu ochii mari.

– De ce aţi comandat şampanie?

– Pentru a sărbători supravieţuirea mea. Nu vă place?

– Ba da, o ador, dar aici nu beau niciodată aşa ceva.

Dopul sări cu un pocnet vesel şi umplură paharele.

Noaptea se lăsase complet, şi doar lămpile din patio luminau întunericul.

Goliră sticla de Taittinger aproape fără să vorbească. Era o paranteză.

– Sunteţi încă în timpul serviciului? o întrebă Malko.

– Nu, am venit singură, pentru a afla ce se petrece.

– Fără escortă?

– Da, am maşina mea personală.

– Vreţi să mergem să cinăm?

Elvira Ochoa ezită.

– Este cam periculos fără escortă. Peste tot sunt informatori ai traficanţilor. Nu putem mânca aici ceva?

Evident, nu era chiar locul ideal, dar Malko nu îndrăzni să refuze. *Comandante* îi salvase viaţa, probabil. Restaurantul era la fel de pustiu. Elvira Ochoa se instală pe o banchetă cu faţa spre uşă şi desprinse de la curea tocul cu pistolul, aşezându-l pe banchetă.

Pentru a ignora ambianţa restaurantului pustiu, Malko comandă încă o sticlă de şampanie Taittinger Brut, spre stupefacţia ospătarului. Ciocniră din nou.

Elvira Ochoa ridică cupa.

– *A la vida!*[1]

[1] Pentru viaţă!

Ciudat, sunetul celor două pahare i se păru sinistru lui Malko. Chiar dacă atentatul la adresa lui eşuase, pericolul rămânea. Putea apărea oricând.

*

* *

Chouy „El Diablo" nu scăpa din ochi ecranul televizorului: Canal Cinque prezenta în mod repetat imaginile masacrului de pe bulevardul Lincoln, insistând pe cadavrele împrăştiate peste tot. Niciun poliţist nu supravieţuise. Nouă morţi.

Canal Cinque abandonă cadavrele pentru a-l prezenta pe noul şef al Poliţiei Municipale, Julian Leyzaola, un fost militar trimis la Ciudad Juarez de preşedintele Mexicului pentru a combate criza.

Cu o voce marţială, susţinea că vinovaţii de această crimă atroce vor fi găsiţi şi pedepsiţi...

„El Diablo" închise televizorul şi se întoarse spre „El Gato". De această dată, nu se înfuriase când aflase ceea ce se întâmplase.

– Vei duce 10 000 de pesos prietenului nostru de la Poliţia Municipală, zise el. Fără el, ai fi fost mort sau la CERESO în acest moment. Mi-a permis să aflu şi un lucru important: o *comandante* din Poliţia Statului a solicitat Poliţiei Municipale să-i anunţe pe *Federales*. O anume Elvira Ochoa. Pare a fi foarte apropiată de *gringo*. Toate acestea ne creează probleme. „Amicii" noştri pot să

pună întrebări. Când trebuie să treacă în partea cealaltă?

– Totul este organizat, îl asigură „El Gato", dar mai trebuie să aşteptăm câteva zile. Este vorba de o operaţiune de anvergură. Trimitem în acelaşi timp două sute de kilograme de marfă. Totul va fi ascuns într-unul dintre camioanele de la *maquinadora* Philips. Doar că trebuie să aşteptăm şoferul *bun* şi să terminăm încărcarea.

– *Bueno!* concluzionă „El Diablo". *Înainte* trebuie să-i lichidăm pe *gringo* şi pe prietena sa. Amândoi pot deveni periculoşi. Ai vreo idee?

„El Gato" trebui să recunoască faptul că nu avea. Şeful lui îl privi cu înţelegere.

– *Bueno*, eu am una. Tu o vei realiza şi, de această dată, nu vreau un eşec.

– Voi reuşi, o jur pe Dumnezeu, afirmă „El Gato".

Era şi pielea lui în joc.

CAPITOLUL XIV

Friptura era acoperită cu un strat gros de guacamole, cu cartofi prăjiți plini de grăsime pe margine. Elvira Ochoa se năpusti asupra farfuriei. Ajutată de Taittinger Brut.

Liniştea era atât de adâncă, încât se auzea zgomotul tacâmurilor lovite de farfurii.

Angajatul de la recepție nu părea liniştit. Ştia evident cine era Elvira Ochoa. Or, când *sicarios* veneau să lichideze pe vreunul, îi lichidau şi pe *toți* martorii.

Şi la Ramada aveau înghețată, dar nu era aşa de bună... Totuşi, *Comandante* o linse până la ultima picătură.

Şampania o făcuse să se relaxeze. Râse nervos.

– Nu este vesel aici, să mergem să bem o cafea în patio.

Ospătarul îi urmă şi puse cafelele pe masa joasă, lângă fântână.

Un difuzor invizibil transmitea cântece mexicane cu note triste. Elvira Ochoa oftă.

– Ducem o viață ciudată! Trebuie să profităm, fiindcă putem muri oricând.

– Nu au încercat niciodată să vă omoare? întrebă Malko.

– Ba da. Un *sicario* foarte tânăr. Șaisprezece ani. Când am preluat postul. Trăgea prost. În loc să țintească la cap, a tras în piept. Aveam vesta de kevlar G.K., iar cele două asistente ale mele l-au doborât. Era un amărât: nu fusese niciodată la școală și i-au oferit 10 000 de pesos[1] pentru a mă ucide.

Vorbea cu detașare, ca și cum era vorba de altă persoană. Cântecul vorbea despre morți și despre *narcos* victorioși.

Liniștea se lăsase brusc. Malko nu știa cum să reînceapă discuția. Elvira Ochoa întoarse capul spre el, fără să vorbească. Nu-i putea distinge expresia privirii, dar al șaselea simț îl făcu să perceapă ceva neobișnuit, neașteptat.

Când se aplecă spre mexicancă, ea nu se mișcă. Buzele lor se atinseră la început. Apoi, tânăra își întredeschise buzele fierbinți, angajându-se într-un sărut furios, violent, animalic. Limba Elvirei Ochoa se agita, ca prinsă de nebunie. Gemu când Malko îi masă un sân prin

[1] 800 euro.

bluză. Apoi se ridică brusc. Malko crezu că vrea să se oprească aici, dar se întoarse spre el şi îl întrebă:

– Unde este camera dumneavoastră?

*

* *

Continuară să flirteze imediat ce închiseră uşa. Elvira Ochoa se dezbrăcă de bluză, dezvelindu-şi sânii frumoşi, ascunşi într-un sutien crem, pe care îl desfăcu imediat. Sfârcurile sânilor, întărite, stăteau la orizontală.

Când Malko începu să o mângâie, ea se dădu înapoi.

– *Espera.*[2]

Cu pantalonii încă pe ea, bägă mâna în geantă şi scoase un fel de cutie de pilule, deschizând capacul cu unghia. Cutia conţinea o pudră albă.

Apropiindu-şi nasul, Elvira Ochoa inspiră profund, golind jumătate din cutie. Apoi o închise şi întâlni privirea lui Malko, remarcând un zâmbet ciudat:

– Fără asta, nu aş rezista... Apoi, nu am făcut de mult timp dragoste. Am chef să profit.

Era prima dată când Malko vedea un ofiţer de poliţie prizând cocaină înainte de a face dragoste, fără cea mai mică ruşine.

---

[2] Aşteaptă.

Doar că se afla în Ciudad Juarez, pe o altă planetă. Aşezată pe pat, mexicanca se descălţă de ghete, apoi îşi dădu jos pantalonii, aruncând holsterul pe pat, rămânând doar într-un slip negru. Se întinse pe pat şi îl privi pe Malko provocator.

Când se întinse lângă ea, începu să-i descheie meticulos cămaşa, apoi îşi lipi buzele calde de pieptul lui.

– Sper că mă vei face să juisez bine, zise ea. Am nevoie. Mai scap de presiune.

Câteva clipe mai târziu, întinsă peste Malko, în timp ce îl săruta pasional, se freca de piciorul lui. Sălbatic. Juisă cu un ţipăt scurt şi îl sărută şi mai tare.

Apoi, se întinse pe spate, cu picioarele desfăcute.

Când Malko se înfipse în ea, avu impresia că plonjează în lavă. Elvira Ochoa se mişcă violent, ca pentru a-l înfige şi mai bine în ea, apoi, încolăcindu-şi braţele după gâtul lui Malko, începu să se agite cu furie. O simţea cum se freacă şi juisează a doua oară. Continuară aşa cât timp putu.

Revenindu-şi după un nou orgasm, Elvira Ochoa se ridică brusc. Luând cutia de pastile din geantă, o deschise şi i-o întinse lui Malko.

– Ia şi tu, îl sfătui ea, vei rezista mai bine. În seara aceasta, am nevoie de multă dragoste.

*
* *

Ivirea zorilor îl trezi pe Malko. Sau mai degrabă îl smulse din toropeală. Nu dormise. Cocaina şi Elvira. Aceasta din urmă fusese de nestăvilit. Când Malko obosea, se arunca pe el sugându-i sexul ca o nebună, lipsită de îndemânare, dar eficace. Până ce îşi revenea pentru a o lua de la capăt.

Între două reprize, îi mărturisise, aproape timid.

– Într-o zi, aş vrea să întâlnesc un *singur* bărbat care să mă epuizeze. Până acum nu am găsit...

Elvira dormea pe o parte, cu genunchii la gură. Îi mângâie uşor coapsa şi ea tremură; fără să se trezească, se mişcă, apoi, singură, se aşeză în genunchi, cu capul în pernă. Graţie cocainei, Malko avea o nouă erecţie. Ştia că va plăti această excitaţie trecătoare, dar de ce să nu profite... La rândul său, se aşeză în spatele tinerei şi îi căută sexul.

Era la fel de fierbinte şi, în această poziţie, se putea înfige şi mai adânc. Elvira începu să geamă, apoi să ţipe. În ciuda epuizării, continua să aibă erecţie.

Ceea ce îi dădu idei perverse.

Retrăgându-se, se apropie de sfincterul tinerei.

Mexicanca tresări violent şi îl evită.

– Nu, zise ea ferm. Doar când mă voi căsători. Acesta va fi cadoul meu de nuntă.

Nu era genul care să fie violată. Malko renunță și se înfipse din nou în ea. Într-o cavalcadă dezlănțuită.

Ultima.

Întinsă sub el, încă scuturată de un nou orgasm, Elvira aruncă o privire la ceas și zise:

– Trebuie să merg la birou.

În timp ce ea era în baie, Malko se întrebă dacă ziua avea să-i aducă ceea ce căuta: o pistă pentru găsirea celor cinci membri Hezbollah.

Elvira Ochoa reapăru, relativ aranjată, cu cearcăne sub ochi. Într-o clipă, fu îmbrăcată. Ultimul gest fu să-și pună holsterul la curea.

Curios, Malko o întrebă zâmbind:

– De unde ai cocaina?

– Din confiscări, zise ea. Mai luăm câte puțin.

Se aplecă peste pat și îi atinse buzele.

– *Adios*. Mulțumesc de șampanie. Aveți grijă cu José Camacho. Este un asasin și un mincinos. A lichidat 34 de persoane pentru Los Aztecos, plus ce a făcut pentru el. Este în închisoare pentru foarte mult timp.

– Voi fi atent, promise Malko.

*

* *

Vicente Ortiz îl privi pe Malko intrigat.

– Ce s-a întâmplat pe stradă? Sunt două carcase de mașini, dintre care una a poliției federale.

Nu se vorbeşte decât despre asta pe Canal Cinque.

Malko nu vru să-l sperie.

– Am auzit explozia, afirmă el, dar eram aici. Nişte traficanţi urmăriţi de poliţie au aruncat în aer o maşină-capcană.

Vicente Ortiz nu insistă.

– *Vamos a la carcel!*[3] În mod normal, totul ar trebui să decurgă bine.

Luară maşina lui Vicente Ortiz. În ciuda traficului fluid, avură nevoie de o jumătate de oră pentru a ajunge la închisoarea CERESO, aflată în sud-vestul oraşului, la vest de Panamerican, în faţa aeroportului, la vreo cincisprezece kilometri de centru, între o zonă industrială şi o zonă militară. Un peisaj de terenuri virane, depozite şi câteva clădiri moderne.

Vicente Ortiz intră pe un bulevard mare şi opri în faţa unei clădiri din cărămizi roşii, cu două etaje, în spatele unui autobuz mare, alb, gol. Un zid înalt izola închisoarea, întărit cu foişoare care depăşeau cu câţiva metri zidul acoperit cu sârmă ghimpată.

Merseră la intrarea vizitatorilor, în dreapta clădirii roşii. Un panou mare anunţa că familiile erau acceptate doar duminica. Trecură de un alt

[3] Să mergem la închisoare!

grilaj. Observați de ocupanții foișorului. Peste tot proiectoare, câte o duzină la fiecare foișor. Împrejmuirea era înălțată cu rulouri enorme de sârmă ghimpată și cu câte un foișor la fiecare douăzeci de metri.

După ce parcurseră un coridor în aer liber, între două garduri, ajunseră la un grilaj întredeschis, păzit de mai mulți bărbați în civil sau în uniforme, înarmați cu mitraliere și dotați cu stații de emisie-recepție.

Masivi, cu figuri amenințătoare, cu stema Mexicului pe brațul drept.

Vicente Ortiz se apropie și discută câteva clipe, după care se întoarse la Malko.

– *Comandante* Miranda va veni.

Sosi câteva minute mai târziu, masiv și burtos, cu o mustață mare, care îi dădea un aer de Sancho Panza, fălci, vizibil bine hrănit. Abia i se vedeau ochii, atât de gras era.

Îl urmară într-o mică încăpere unde li se cerură actele de identitate. În timp ce Malko se pregătea de verificare, văzu cu colțul ochiului cum Vicente Ortiz îi întinde lui *comandante* un exemplar din *Diario de Ciudad Juarez* îndoit, pe care ofițerul îl primi cu un zâmbet radios.

Deodată, chiar el le imprimă pe dosul palmei un tampon impregnat cu cerneală vizibilă doar la ultraviolete. În fine, îi conduse printr-un labirint de culoare și grilaje care se deschideau pe rând.

Peste tot, gardieni în uniforme gri-camuflaj, înarmați cu mitraliere.

Vicente Ortiz îi șopti lui Malko:

– Mergem la „casa nr. 2", cea unde sunt grupați membrii clanului Aztecos. Fiecare bandă cu *casa* ei, altfel se ucid între ei... O *casa* se compune din 42 de celule, în care se înghesuie peste trei sute de deținuți. Grădini, o cantină și o capelă.

– Sunt multe *case*?

– Șaptesprezece.

– Unde sunt Artistos Assassinos?

– Casa nr. 3. Este separată printr-un zid de casa nr. 2, a bandei Aztecos.

Ajunseseră. Mai mulți deținuți jucau pelota bască[4] la peretele care îi separa de inamicii lor. Nici nu se uitau la vizitatori.

Pe perete era un anunț mare scris cu albastru: *Libres en Cristo*[5].

Comandante Miranda vorbi cu un deținut tatuat până la ochi, apoi se întoarse spre Malko.

– José Camacho va veni. Este în capelă. Se roagă „fecioarei morții"...

Peste tot, înscrisuri religioase. Capela părea nouă. *Comandante* Miranda remarcă:

---

[4] Joc cu minge din cauciuc, de origine bască (n.tr.)

[5] Liberi întru Hristos.

– Sunt foarte pioşi. Ei se ocupă de întreţinerea capelelor.

Malko simţi nevoia să se frece la ochi. Erau totuşi într-un loc unde oamenii aveau mâinile pline de sânge şi erau gata să şi le păteze din nou.

Se opriră în faţa unei biserici verde pal, cu aceeaşi inscripţie pe faţadă *Libres en Cristo*, deasupra *Centro Cristiano Evangelico*[6].

Nu era trist să fii capelan în acest loc!

Deodată, un tânăr cu craniul ras, îmbrăcat într-un halat alb şi pantaloni, apăru din biserică.

– Este José Camacho, şopti Vicente Ortiz.

*

* *

Braţele acestui *sicario* erau tatuate de la umeri până la încheieturi. Pe cel drept, portretul unui anume Hector, printre alte desene; pe cel stâng, un minunat şarpe, cu un cap de indian printre alte desene mai neclare.

José Camacho înaintă spre vizitatori. Faţa lui era complet inexpresivă, cu o privire goală. Le întinse o mână moale şi se aşeză pe o bancă alăturată, unde se afla un caiet.

– Învaţă să citească, şopti Vicente Ortiz.

– Ce vârstă are?

---

[6] Centrul Creştin Evanghelic.

– Douăzeci şi unu. Este condamnat pe viaţă.

Valoarea nu aşteaptă trecerea anilor.

– Ştie ce caut eu? întrebă Malko.

– Nu.

– Este periculos?

Niciun gardian prin preajmă.

– Nu aici, îl asigură Vicente Ortiz, dar este feroce. A răpit o femeie pentru a cere o răscumpărare de 500 000 de pesos[7]. Cum familia întârzia să plătească, i-a tăiat două degete cu un satâr şi le-a trimis rudelor. Au plătit. A fost arestat după o urmărire a poliţiei şi au descoperit şi alte crime.

Un înger trecu şi fugi, uimit.

– Nu va mai ieşi niciodată? întrebă Malko.

– Puţin probabil.

– De ce ar avea nevoie de bani?

– Pentru a trăi mai bine. Aici, fără bani, eşti mort: nu mâncare, nu droguri, nu scapi de sâcâielile gardienilor. Cu bani poţi obţine chiar şi femei, un telefon mobil. Gardienii închid ochii.

– Mergeţi.

Malko se duse să se aşeze lângă José Camacho care îl privi chiorâş. Avea deschis pe genunchi un curs de gramatică, iar ca semn de carte o fotografie a papei Ioan al XXIII-lea...

---

[7] 40 000 de dolari.

– *Que quieres?*

– Să te ajut să câştigi bani, zise Malko.

– Cum?

– *Bueno,* zise Malko. Banda Aztecos adăposteşte cinci bărbaţi care nu sunt mexicani, ci libanezi. Vreau să aflu unde sunt ţinuţi.

José Camacho îl privea, complet inexpresiv. Te puteai întreba dacă înţelegea. Malko adăugă imediat:

– Sunt dispus să plătesc 100 000 de pesos pentru această informaţie.

Privirea lui José Camacho se animă uşor.

– Puteţi să aflaţi? insistă Malko.

Deţinutul ridică două degete.

– *Dos dias.*[8]

Apoi se cufundă în citit, fără să se mai intereseze de Malko. Acesta înţelese că făcuse destul pentru astăzi.

– Să mergem! îi zise el lui Vicente Ortiz.

Refăcură traseul printre grilaje şi sârmă ghimpată, îşi recuperară actele şi ieşiră din închisoare. Autobuzul alb nu se mişcase.

Ajuns la volan, Vicente Ortiz părea neliniştit.

– Tot oraşul va afla că l-aţi vizitat pe José, zise el. Foarte puţini *gringos* intră în închisoare.

– Şi?

[8] Două zile.

– Nu ştiu ce i-aţi cerut, dar este periculos. Foarte periculos. Pentru dumneavoastră, ca şi pentru el.

– Este în închisoare.

– În fiecare săptămână sunt descoperiţi deţinuţi sugrumaţi în celula lor. Este suficient să plăteşti un gardian care deschide uşile. Poate chiar să împrumute un cuţit.

Aceasta era o închisoare bine controlată.

– Mulţumesc, zise Malko. Voi fi atent. Ne întoarcem peste două zile...

Aveau să fie două zile foarte lungi.

CAPITOLUL XV

Chouy „El Diablo" tocmai aflase vestea prin intermediul unuia dintre spionii săi de la închisoarea CERESO. *Gringo* trimis de DEA îl vizitase pe un fost membru al clanului lor, reținut pentru răpire în formă gravă, fără legătură cu activitatea lui pentru Aztecos. De aceea nici nu l-au ajutat. Membrii bandei aflați la închisoare păstrau uneori legătura cu șefii lor care îi recuperau la ieșire și îi finanțau pentru a organiza expediții punitive împotriva rivalilor din Artistos Assassinos.

Or, Chouy „El Diablo" știa că José Camacho era la curent cu multe afaceri. Ceea ce reprezenta un risc.

Retras în fortăreața sa din Anapra, „El Diablo" lupta împotriva bandei Artistos Assassinos, dar această vizită la CERESO reprezenta un nou pericol.

Se întoarse spre cei doi *sicarios* care stăteau de pază în living.

– Mergeți după „El Gato" și „El Chupon".

Porecla lui Manuel Urbina.

Trei minute mai târziu, cei doi bărbați erau acolo, supuși și neliniștiți. *El Jefe* era ursuz. Le expuse situația.

– Dacă *gringo* obţine informaţii despre aceşti „amigos" ai noştri, poate fi foarte grav pentru noi. Cei din FARC ţin mult ca noi să-i trecem graniţa. Dacă apare vreo problemă, riscăm să le dea marfa celor din Artistos Assassinos. Vă imaginaţi rezultatul...

Mai mulţi bani şi lichidarea bandei Aztecos.

Cartelurile nu aveau sentimentalisme.

Manuel Urbina nu ezită.

– Trebuie lichidat José Camacho.

„El Diablo" scutură din cap.

– Este atent şi poate să dureze mult timp.

– Deci, concluzionă „El Gato", trebuie lichidat *gringo*? Am încercat deja.

– Sau amândoi, întări Manuel Urbina.

„El Diablo" aprobă.

– Îi vom ataca pe amândoi. Doar că trebuie lovit la sigur, în cazul acestui *gringo*.

– Nu va fi uşor, remarcă Manuel Urbina. Este protejat de această *hija de puta, comandante* Ochoa.

– Atunci, trebuie mai întâi să o lichidăm pe *esta perra*[1], sugeră „El Gato" căruia îi plăceau soluţiile simple. O putem face cu sprijinul celor de la Poliţia Municipală.

„El Diablo" se abţinu să dezaprobe, dar îşi folosea mai mult creierul.

---

[1] Această căţea.

– Bineînțeles că putem s-o facem! acceptă el, dar lovitura trebuie bine pregătită. Nu este *niciodată* singură. Deci, va dura un timp; pe care nu ni-l permitem. *Gringo* se duce din nou la închisoare poimâine.

Liniștea apăsătoare care urmă îi arătă că cei doi subordonați nu aveau altă soluție. El avea una, dar cerea o reușită de 100%. Se întoarse spre „El Gato".

– Jorge, dacă îți spun că *gringo* se află într-un anumit bar, la o anumită oră, ai putea să te ocupi de el?

– *Como no!* făcu *sicario*, cu ochii strălucind de bucurie anticipată. Este suficient să avem câțiva oameni...

– *Bueno*. O să mă ocup.

Ieșiră din cameră coborând la parter, care servea drept „cazarmă" pentru garda de corp a lui *Jefe*. Rămas singur, acesta formă un scurt SMS și îl expedie. Își asuma riscuri, dar nu avea de ales.

Gringo trebuia lichidat.

Repede.

*

* *

Malko ieși din Ramada și inspectă bulevardul Lincoln. Era pustiu, în afară de o mașină staționată ceva mai departe, pe care o văzuse deja. Se duse la mașina lui și porni spre centru. Elvira

Ochoa îi dăduse întâlnire, prin SMS, în fața Colegiului American, într-o zonă controlată de Artistos Assassinos. Acolo unde nu exista riscul să vină cei din banda Aztecos.

Nu știa de ce.

Când ajunse, nu văzu pe nimeni. Făcu câteva ture pe strada Chamorro fără să vadă vreo mașină de poliție. În cele din urmă, opri în fața colegiului. În afară de câteva autobuze verzi și rarele mașini particulare, circulația era aproape inexistentă. Era atât de cald, încât se topea asfaltul.

Piuitul unui SMS îl făcu să tresară.

„RV Restaurante Aroma, Avenida Tomas Fernandez. E.O."

Trebui să oprească la o benzinărie pentru a localiza restaurantul. Harta sa nu avea un index al străzilor. Îi trebui totuși o jumătate de oră pentru a-l găsi. Bulevardul Tomas Fernandez era mărginit de imobile dărăpănate, localuri închise și baruri incendiate.

Parcarea restaurantului Aroma se afla lângă o grădiniță pustie: mamele se temeau să nu-și expună copiii la gloanțele rătăcite ale unor *sicarios*.

O altă mașină se afla în parcare, fără numere, aparent în stare degradată, aproape o epavă.

Intră în restaurant și o zări pe Elvira Ochoa, într-un colț, în fața unei farfurii de tacos. Îl salută și, fără nicio urmă de intimitate, îi făcu semn să se așeze.

– *Que tal,* Malko? întrebă ea.

Era prima dată când îi spunea pe numele mic.

– Vizita mea la închisoare a fost utilă.

După care îi povesti întâlnirea cu José Camacho.

Tânăra aprobă.

– José Camacho era un tip important în banda Aztecos. El fusese însărcinat să-i conducă pe cei sosiți din Columbia. Ştie unde se află. Problema e, va spune? Dacă trădează, ştie că banda îl va ucide. Într-o zi, într-o lună, într-un an. Trădătorii nu sunt acceptați, este o chestiune de supraviețuire. Din fericire, acest gen de oameni gândesc cu picioarele: omul ăsta nu se gândeşte decât la banii pe care i-ați promis. Trebuie spus că *sicarios* au o speranță de viață destul de scurtă...

Reluase adresarea politicoasă, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

– Pentru asta ați vrut să mă vedeți? întrebă Malko.

El nu îndrăznea să o tutuiască.

Elvira Ochoa ridică privirea, după ce verifică scurt uşa.

– Nu numai, zise ea. Am un „pont". Ăştia din Aztecos vor încerca să vă omoare.

– Nu este ceva uimitor, remarcă Malko, deja au mai încercat.

– Este adevărat, recunoscu Elvira Ochoa, dar de această dată femeia care m-a informat mi-a

spus că „El Diablo", personal, a pus la punct un plan care nu poate eşua.

Fără să vrea, Malko simţi o furnicătură pe şira spinării.

– Ce trebuie să fac?

– Să fiţi foarte prudent, îl sfătui Elvira Ochoa. Şi să vă luaţi anumite măsuri de precauţie.

– Care?

– V-am adus o maşină blindată. Nu pare, dar blindajul este eficient. Aparţinea unei bande din Chihuahua şi a fost confiscată de poliţie. Am recuperat-o dintr-un hangar. Nimeni nu-şi aminteşte de ea. Cred că vor încerca să vă atace pe stradă, ca de fiecare dată, pentru a putea să se retragă uşor. Evident, nu vă protejează de orice, dar blindajul reţine gloanţe de la toate armele folosite de traficanţi: Kalaşnikov, Uzi, pistoale, mitraliere. Iată cheia...

O puse pe masă.

Malko era sincer mirat.

– Cum vă pot mulţumi?

Elvira Ochoa zâmbi aproape dulce.

– Rămânând în viaţă. Vă admir, sunteţi un adevărat *caballero*. Libanezii sunt problema dumneavoastră, dar aş vrea să reuşiţi...

Malko luă cheia, mişcat.

– Când ne vedem? întrebă el.

– Nu curând, este prea periculos. După aceea, când vă veţi întoarce de cealaltă parte a graniţei. Mă veţi invita la cină...

Câtă pudoare!

– Nu luăm prânzul? o întrebă Malko.

– Nu, nu am timp. Am descoperit o nouă „narcofosă". Trebuie să merg acolo.

– De ce ați venit, atunci?

Elvira Ochoa zâmbi.

– Pentru un alt motiv. Am primit un telefon la birou, dimineață. Din partea lui Chapo Guzmann.

– Cine este?

– Șeful bandei Los Artistos Assassinos.

– Vorbiți cu el?

– Nu cu el, bineînțeles, dar am identificat pe unul care face parte din banda lui.

– Ce legătură are cu restaurantul acesta?

– Vine aici din când în când. Este favoritul său. Nu stă niciodată mult timp. Cel care mi-a vorbit știa că vă cunosc. Mi-a cerut să vin aici cu dumneavoastră. Ca să poată să vă recunoască.

Malko era chiar stupefiat.

– Sunteți în relații bune cu acest criminal? Știți unde se află?

– Nu, bineînțeles, se mișcă mult. Guvernul mexican a fixat suma de zece milioane de pesos pe capul lui.

– Și dumneavoastră vorbiți cu el?

Elvira Ochoa zâmbi.

– Uneori, bandele se urăsc. Putem obține informații interesante.

– De ce vrea să mă cunoască?

– Nu ştiu, mărturisi tânăra. Dar, *pentru moment*, nu vă vrea răul. Cred că ştie că luptaţi contra bandei Aztecos. Duşmanii duşmanilor mei sunt prietenii mei, adăugă ea, cu o jumătate de zâmbet.

– Dar cine m-a putut identifica aici? întrebă Malko.

– Personalul. Sunt unii care îi informează pe cei din Artistos Assassinos. *Bueno*, mă veţi ţine la curent.

Era cel mai preţios aliat. Când se ridică, îşi puse mâna pe a ei.

– Vreau să vă revăd înainte de El Paso, îi ceru el. Şi eu sunt sub presiune.

Ea nu-şi retrase mâna şi trăsăturile i se îmbunară.

– O să văd. Este dificil. Vă sun.

Când porni spre uşă, remarcă faptul că avea un mers mai feminin, cu un legănat mai neobişnuit al şoldurilor.

Semn că avea cu adevărat chef să-l revadă pe noul său amant.

Malko ieşi din Aroma, întrebându-se care dintre ospătarii zâmbitori şi simpatici îl informa pe Chapo Guzmann.

În parcare, vechiul Chevrolet gri blindat era încins. Trebui să îşi dea silinţa să deschidă portiera. O portieră de seif: Elvira Ochoa nu minţise...

Motorul demară greoi. În ciuda direcției asistate, Chevrolet-ul era dificil de manevrat. În ce privea viteza, era leneș ca o vacă... Prea grea pentru motorul original. Se târa cu patruzeci la oră pe un bulevard pustiu.

Geamurile aveau cinci centimetri grosime... Avu nevoie de aproape o oră să revină la Ramada și sună la Avis pentru a le cere să se ducă să recupereze mașina din parcarea de la Aroma.

Îi mai rămâneau treizeci și șase de ore până la întâlnirea cu José Camacho.

Un interval în care Aztecos aveau să încerce să-l asasineze, cu siguranță.

*

* *

Hotelul Rex, cu fațada albastră, balcoanele lungi și restaurantul specializat în *burritos* și *enchiladas* de la parter, cu taburetele așezate pe trotuar, nu părea cine știe ce. Bucătarul, ocupat să servească tacos unui client, încremeni când văzu mașina 4x4 albă, fără numere de înmatriculare, oprind în fața hotelului. Alte două mașini se aliniară în urma ei, pline cu oameni, din care nu coborî nimeni.

Era clar că nu veniseră să mănânce.

Nu se vedea nimic prin geamurile negre ale mașinii 4x4, totuși, singurul client al terasei își înghiți mâncarea atât de repede, încât se înecă, după care se grăbi să plece.

Bucătarul încercă să-şi păstreze calmul. El nu putea închide magazinul.

Portiera din dreapta spate a maşinii 4x4 se deschise şi din ea coborî un bărbat corpolent, îmbrăcat într-o elegantă cămaşă mexicană brodată, descheiată, lăsând să se vadă un bust păros pe care atârnau mai multe lanţuri din aur. Se apropie de tejghea, se instală pe un taburet şi ceru:

– Fă-mi un tacos bine umplut, *amigo*.

Bucătarul crezu că i se face rău. Cunoştea figura clientului său, văzând-o afişată la Poliţia Federală pe un avizier care anunţa cinci milioane de pesos recompensă pentru arestarea lui...

Reuşi să onoreze comanda şi îl privi pe „El Diablo" mâncând şi golind o sticlă de bere Star. Când termină, traficantul zise cu o voce calmă, după ce pusese nişte bancnote pe tejghea:

– Este târziu, ar trebui să te întorci acasă...

Bucătarul îşi dăduse deja jos şorţul... După trei minute, alerga fără să se uite în urmă. „El Diablo" intră în hotelul Rex, care îi aparţinea. Dăduse ordin şi nu mai era niciun client. Nu exista lift, dar nu urcă mai sus de primul etaj.

Deschise prima uşă a unei camere cu obloanele închise, care dădea spre stradă, şi îşi aprinse o ţigară de foi.

Întârzia.

Abia după o jumătate de oră auzi paşi pe scări. La întâmplare, scoase pistolul Colt 45 şi îl

puse lângă el. Deşi erau aproape zece oameni de-ai lui pe stradă.

Femeia deschise uşa şi se opri, intimidată.

– *Buenas!* zise traficantul. Îmi pare rău că ţi-am cerut să vii, dar este important. *Muy importante.* Ia loc.

Se aşeză pe marginea patului, paralizată.

„El Diablo" o înspăimânta, dar în acelaşi timp, îi dădea mulţi bani.

*

* *

Malko se întorsese la hotel şi se închisese în cameră.

Până la întâlnirea cu José Camacho, nu avea nimic de făcut. Decât să spere că Elvira Ochoa îi va fixa o nouă întâlnire.

Nu într-un restaurant pustiu.

Sunetul mesageriei îl făcu să tresară. Deschizând, descoperi un mesaj foarte scurt.

„RV Kentucky Bar, 7 p.m., azi. JMC."

Se uită gânditor la ecran: JMC nu putea fi decât John Mac Cain. Pentru ca şeful DEA să se deplaseze în Ciudad Juarez, chiar dacă nu era decât un pod de traversat, însemna că avea ceva foarte important să-i spună lui Malko. Numai să nu fie o altă persoană, americanii din DEA neavând dreptul să vină în Ciudad Juarez.

Oricum, trebuia să onoreze întâlnirea. Kentucky Bar nu era decât la câteva sute de metri de

podul Santa Fe. Agentul DEA nu își asuma prea multe riscuri.

*

* *

Chevrolet-ul gri blindat se târa cu cele două tone și jumătate ale sale. Malko avea impresia că se află la volanul unui camion vechi. Dădu în bulevardul Benito Juarez și căută un loc de parcare. Era unul din puținele locuri din oraș unde staționarea era oarecum reglementată, din cauza circulației dinspre pod.

Trebui să parcurgă aproape o sută de metri înainte de a găsi un loc și se întoarse pe jos.

Kentucky Bar, cufundat într-un semiîntuneric roșiatic, era complet gol, cu excepția a doi mexicani din spatele barului.

Malko se instală pe un taburet și comandă o tequila „Tradicional".

Deasupra barului, drapele americane și mexicane fuseseră prinse de tavan și peretele era plin cu fotografii vechi, îngălbenite, ale clienților din vremurile bune. Al Capone, John Wayne, Steve Mac Queen. O muzică mexicană în surdină îi amintea unde se afla.

În afară de muzica de fond, în local domnea o liniște de plumb.

Ceva îl frapă pe Malko. La această oră, ar fi trebuit să fie câțiva clienți. Arborând un zâmbet inocent, îl interpelă pe barman.

– Nu aveți mulți clienți...

Mexicanul, încurcat, recunoscu.

– În seara aceasta, este liniște...

Vocea îi suna fals. Malko surprinse atunci un schimb de priviri între bărbatul din spatele casei de marcat şi barman. Păreau jenați amândoi. Fără încetare, privirile lor se îndreptau spre uşă. Ca şi cum aşteptau pe cineva.

Brusc, se simți în pericol. Punând o bancnotă de cinci pesos pe tejghea, ieşi din Kentucky Bar fără nicio vorbă.

Până la urmă, putea aştepta în maşină, urmărind intrarea în bar.

Cum ieşea pe bulevardul Benito Juarez, remarcă un *cholo*[2] care îl privi fix înainte de a alerga pentru a dispărea pe o stradă laterală. Malko era intrigat: de obicei, copiii mexicani nu erau temători, ci din contră. În fața barului, un vânzător ambulant de tacos tocmai îşi strângea bagajele.

Se îndreptă spre maşină. Zgomotul unei frâne puternice îl făcu să tresară.

Căruciorul vânzătorului de tacos zăcea în mijlocul şoselei, lovit în plin de un 4x4 mare care tocmai dădea cu spatele pentru a-şi degaja ieşirea.

---

[2] Puşti.

Comerciantul ambulant se ridică. Malko se aştepta ca acesta să se precipite spre maşina care îl lovise.

Deloc: alerga ca şi cum era urmărit de un diavol. Malko simţi un val de adrenalină care îi invadă arterele. Vehiculul 4x4 tocmai se strecura printre triciclul răsturnat şi trotuar pentru a-şi continua cursa spre Malko.

Acesta alerga deja pentru a ajunge la maşină. În momentul în care se apropie de ea, îi sări ceva în ochi: Chevrolet-ul părea că se lăsase. Îi trebuiră câteva secunde pentru a înţelege că pneurile de pe spate fuseseră sparte.

Cu pulsul la maximum, deschise portiera Chevrolet-ului şi urcă, pornind motorul pentru a putea încuia portierele.

Se auzi un clic al încuietorilor tocmai când apăru un vehicul care se opri în dreptul lui. Maşina 4x4 cu geamuri fumurii care îl lovise pe vânzătorul de tacos.

Portierele de pe partea lui se deschiseră, şi din maşină ieşiră doi bărbaţi cu feţele acoperite de măşti de Halloween, cu guri mari rânjite şi buze de un roşu fluorescent.

În schimb, mitralierele lor nu erau accesorii de carnaval.

Nici nu coborâră bine, că deschiseră focul asupra maşinii lui Malko, concentrând atacul spre el.

Geamul blindat amortiză zgomotul împuşcăturilor şi se albi instantaneu în mai multe locuri.

Fără blindaj, Malko ar fi fost făcut bucăţi.

Meticuloşi, cei doi trăgători continuară să ţintească geamul, sperând să-l distrugă. După fiecare impact, toată maşina vibra.

Scuturat ca un prun, Malko tresărea la fiecare bubuitură. Deodată, văzu un al doilea 4x4 depăşindu-l şi oprindu-se în faţa lui, blocându-l. Câteva secunde mai târziu, simţi un şoc în spatele maşinii. Îl bloca un al treilea 4x4! Era prins ca într-un cleşte.

În timp ce atacanţii cu mitraliere continuau să tragă în maşină, din celelalte două 4x4 coborâră alţi tipi cu Kalaşnikov şi Uzi. Şi ei purtau măşti de Halloween.

În câteva secunde, deschiseră focul, acoperind maşina de gloanţe.

Cu un singur scop: să-l ucidă pe Malko.

CAPITOLUL XVI

Impacturile se transformau în lovituri înfundate, pe geamuri, blindajul portierelor şi parbriz. Acesta era deja înceţoşat în mai multe locuri, dar nu cedase. Şapte sau opt *sicarios* trăgeau în acelaşi timp. Maşina era atât de grea, încât nici nu se clintea în urma impacturilor.

După un minut, trăgătorii realizară că blindajul maşinii rezista *chiar* şi la gloanţele de Kalaşnikov...

Ghemuit pe scaunul său, Malko era neputincios. Punându-şi alături pistolul Glock, formă pe telefon numărul de urgenţă al poliţiei. Auzi vag o voce răspunzând, dar zgomotul bubuiturilor o acoperea. Urlă în telefon:

– Sunt în faţa barului Kentucky. Se trage asupra maşinii mele.

Imposibil să audă răspunsul.

Realiză deodată că tirul adversarilor se concentra acum pe încuietori... Dacă reuşeau să distrugă una dintre ele, Malko era ca şi mort. Un *sicario*, care nu părea să aibă nici douăzeci de ani, lipi ţeava de Kalaşnikov de încuietoarea portierei.

Dacă Malko nu reacționa, era pierdut.

Motorul era încă pornit. Malko apăsă la maximum accelerația. Mai întâi, mașina cu pneurile din spate sparte, nu se clinti, apoi se mișcă ușor.

Destul pentru a evita tirul asupra încuietorilor.

Cu dinții strânși, Malko acceleră, rugându-se ca ambreiajul să nu cedeze.

Centimetru cu centimetru, Chevrolet-ul greoi începu să înainteze, legănat. Suficient cât să deruteze tirul adversarilor. Agățat de volan, Malko se contopea cu mașina, fără să se mai preocupe de exterior.

Partea din față atinse mașina 4x4 care îl bloca. Chevrolet-ul era atât de greu, încât împinse vehiculul ca pe o paiață din paie.

Tirul continua, ca la poligon. Malko răsuci de volan, degajând mașina din capcană. Ca o insectă mare rănită, vehiculul blindat începu să avanseze lent, scăpând dintre cele trei mașini 4x4 care îl blocau.

Totuși, adversarii săi nu renunțau, alergând în jurul mașinii și trăgând de zor. Dar, fiindcă mașina era în mișcare, nu reușeau să nimerească încuietorile.

Cu dinții strânși, Malko intră pe bulevardul Benito Juarez, complet pustiu. Pietoni și vehicule dispăruseră. Aruncă o privire în retrovizoare: un *sicario* fixase capătul țevii mitralierei

pe încuietoarea portbagajului. Se auzi un zgomot surd şi, speriat, Malko văzu că se deschide.

Dacă partea din spate a habitaclului nu era blindată, era mort.

Un alt *sicario* se poziţionă în spatele maşinii şi trase o rafală de Kalaşnikov în portbagajul deschis, provocând doar nişte zgomote surde.

Spatele era blindat.

Deodată, Malko văzu pe unul dintre *sicarios* aruncând o grenadă în portbagaj.

*
* *

În momentul în care grenada explodă, scuturând întreg vehiculul, văzu un val de girofaruri în faţă! Mai multe vehicule de poliţie înaintau pe bulevardul Benito Juarez, înspre el.

O mitralieră grea, cu care era echipată una dintre camionete, începu să scuipe flăcări. Trăgeau spre *sicarios*. Brusc, împuşcăturile asupra maşinii încetară. Malko zări oameni care alergau, sărind în maşinile 4x4, în timp ce se apropia mulţimea de maşini de poliţie. Una dintre acestea trecu pe lângă Chevrolet şi zări sigla *Policia Federal*.

Cea mai puţin coruptă.

Maşinile 4x4 cu geamuri fumurii se retrăgeau în dezordine, într-un schimb de împuşcături.

Malko avea impresia că erau zeci de maşini de poliţie! Şoseaua era presărată cu cadavre.

Sicarios doborâți. Una dintre camionete trecu peste corpul unui rănit care încerca să o evite, tăindu-l în două, într-un jet de sânge şi organe.

Bulevardul era plin de bărbați cu căşti, cu veste antiglonț GK, uniformă de camuflaj, înarmați până în dinți.

Curând, Chevrolet-ul fu înconjurat complet de polițişti. Malko opri motorul şi deschise portiera.

Nici măcar nu era fisurată... Ieşi, ameţit, în strada ocupată doar de polițişti. Respirând mirosul acru al prafului de puşcă. Magazinele din jur erau ciuruite. Numără şase cadavre întinse pe şosea. Toți, băieți tineri, în tricou şi pantaloni. Doborâți de armele grele ale polițiştilor federali.

Un polițist îl întrebă dacă era O.K.. Răspunse cu un semn din cap, buimac. Fără maşina blindată, ar fi fost nimicit. Traficanții loviseră, ca de obicei, în plină zi, în plină stradă, cu o putere de foc teribilă.

Aşa muriseră în urmă cu câteva zile comandantul de poliție şi soția acestuia.

Malko încerca să-şi revină. Atacul fusese brutal, dar pregătit.

Cine îi anunțase pe *sicarios* de prezența sa la Kentucky? Fără impresia ciudată pe care o avusese, nimic nu l-ar fi putut proteja în bar. Revăzu băiatul alergând pe stradă.

Un pândar care se dusese să-i anunțe pe criminali...

Deodată, se gândi la John Mac Cain. Unde era?

Ca un robot, se îndreptă spre Kentucky, dând cu nasul de obloanele din fier: barul se închisese în grabă.

Privi în jurul lui, căutându-l pe americanul de la DEA, dar nu văzu decât câțiva mexicani speriați, împrăştiindu-se în grabă, sub privirile suspicioase ale polițiştilor federali care opriră câțiva oameni. Aceştia ocupau toată strada, întinzând benzi galbene în jurul maşinii Chevrolet ciuruite.

Brusc, zări o siluetă cunoscută care venea spre el: Elvira Ochoa, cu un ecuson de poliție agățat de tricou, în ținuta obişnuită, dar singură...

– Nu aveți nimic? îl întrebă ea imediat.

– Nu, făcu Malko, grație intervenției federalilor.

– Veniți, propuse Elvira Ochoa, lăsați Chevrolet-ul aici.

Malko o urmă până la o Toyota albă, fără niciun semn distinctiv.

– Am venit singură, explică mexicanca, pentru că nu aveam timp să-mi chem escorta.

– Nu vă temeți?

– Ba da, recunoscu ea, dar nu era ceva prevăzut. Periculos este să mergi pe trasee frecventate des.

Malko urcă în Toyota, punând piciorul pe o puşcă M 16 cu crosă pliantă, aşezată pe planşeu, echipată cu un lansator de grenade M 79. Elvira Ochoa se temea totuşi. Porni în marşarier, apoi întoarse; străzile erau şi mai puţin circulate ca de obicei. Oamenii auziseră împuşcăturile. Elvira Ochoa merse la început spre vest, apoi intră pe Panamerican.

– Unde mergem? întrebă Malko.

– La mine acasă. Un loc unde veţi fi în siguranţă. Nimeni nu ştie unde locuiesc, nici măcar şefii mei. Fac verificări de fiecare dată când mă întorc acasă şi, uneori, iau autobuzul. Este în cartierul Las Acequias, destul de frecventat. Ceea ce a mai rămas din clasa de mijloc din Ciudad Juarez. Zâmbi. Ducându-vă acasă la mine, îmi pun viaţa în mâinile dumneavoastră... Dacă traficanţii ar cunoaşte adresa mea, ar putea să mă omoare uşor.

Făcu la stânga şi, mai departe, trecu pe lângă Country Club, locul cel mai elegant din Ciudad Juarez.

– Iată Los Acequias! anunţă ea.

Aspectul exterior nu inspira încredere. Multe case abandonate, terenuri virane acoperite cu buruieni, mici case baricadate în spatele unor porţi din metal, înconjurate de grădiniţe.

Elvira Ochoa încetini.

– Acolo? întrebă Malko.

O căsuță cu obloanele trase, cu o antenă de satelit prinsă pe fațadă, o grădină neîngrijită.

– Nu, îl corectă mexicanca, aia este casa vecinului meu. Sau, mai degrabă, era. Casa lui era un *picadero*, un loc unde se vindeau droguri. Făcea parte din banda Aztecos şi aici este un cartier controlat de Los Artistos Assassinos. De atunci, nimeni nu a mai cumpărat casa. Într-o zi, o vor demola...

Opri ceva mai departe, în fața unei case cu un etaj, aproape asemănătoare, cu obloanele închise şi o fațadă galbenă. Poarta din lemn alb era deschisă. Mexicanca intră, merse pe lângă casă şi se opri în spate. Acolo, maşina era invizibilă dinspre stradă.

Dincolo de grădină, se întindea un teren viran pietros. Uşa era închisă cu două încuietori. Era o căldură sufocantă înăuntru. Mexicanca se grăbi să pornească aerul condiționat şi îşi puse holsterul cu pistolul pe masa din bucătărie.

– Iată! zise ea, cred că suntem în siguranță. Presupun că vă este foame. Sper că vă place bucătăria mexicană, altceva nu am...

Bucătăria dădea spre un living de unde pornea un culoar care ducea la uşa principală.

– Nu folosesc niciodată uşa din față, explică Elvira Ochoa, şi dorm la etaj: este o uşă blindată în capătul scărilor: în caz de probleme, aş avea timp să chem ajutoare.

– Chiar vă temeți să nu fiți atacată?

Elvira Ochoa scutură din cap deschizând frigiderul.

– Aici, se poate întâmpla orice! Ți se pune o grenadă sub preşul de la intrarea din față... Dacă intri, explodează. *Sicarios* sunt comozi...

În timp ce vorbea, pregătea nişte tacos şi scosese două sticle de bere „Star" din frigider. Era cam ireal, dar Malko îşi simțea picioarele moi.

Începu să se gândească din nou la John Mac Cain. Ce i se întâmplase? Această desfăşurare de forțe nu era pentru el? Să-l omoare pe şeful DEA ar fi fost o victorie incredibilă pentru traficanți...

În timp ce Elvira Ochoa pregătea tacos, el se instală într-un fotoliu din răchită şi formă numărul americanului.

Care răspunse, de această dată, imediat, cu o voce stridentă.

– Cum merge? *Good news or bad news?*

Malko se sesiză instantaneu.

– Ați uitat că aveați întâlnire cu mine? întrebă el.

Se lăsă linişte la celălalt capăt al telefonului. John Mac Cain întrebă pe un ton mirat:

– Întâlnire? Unde?

– La Kentucky Bar, aici, în Ciudad Juarez!

– Glumiți? Ştiți bine că nu avem dreptul să trecem frontiera. De ce spuneți asta?

Malko îi explică. Americanul rămase mut de surpriză.

– Este o capcană! afirmă el. Cum ați putut crede?

– Nu vă cunosc toate regulile, explică Malko.

– De unde venea apelul?

– Nu știu, era un SMS.

– Trebuie să aflăm cine l-a trimis, făcu John Mac Cain. Dacă avem vreun spion, va plăti. Scump.

– Este al doilea incident, remarcă Malko. Încă nu ați aflat cine l-a trădat pe Guillermo Ramirez, „sursa" dumneavoastră? În cazul meu, dacă nu aveam o mașină blindată, ceea ce traficanții nu știau, aș fi fost făcut bucăți și nimeni nu ar mai fi auzit vorbindu-se despre acest SMS.

– Vă trimit pe cineva mâine dimineață la hotel pentru a recupera telefonul mobil, decise americanul. O să-l analizăm.

– Sunați-mă înainte, îl sfătui Malko, fiindcă nu sunt la Ramada pentru moment și nu cred că dorm acolo. Atât timp cât nu voi ști adevărul.

Închise și reveni în bucătărie.

Elvira Ochoa tocmai rula un tacos. Își dăduse jos jacheta și nu purta decât o bluză strâmtă, care îi evidenția umerii largi. Se întoarse, și Malko îi văzu sânii mulați în bluză, cu sfârcurile întărite.

Atmosfera se schimbă imediat.

Se priviră câteva secunde, apoi el făcu un pas înainte şi îşi trecu braţul în jurul taliei mexicancei. Lipindu-i bustul de el. John Mac Cain nu mai exista. Vechiul cuplu Eros şi Thanatos tocmai se forma... Şocul atacului asupra sa eliberase un torent de adrenalină şi testosteron. Brusc, o dorea pe Elvira Ochoa.

Aceasta încercă să scape.

– *Espera, querido*, mai întâi mâncăm!

Lui Malko nu-i mai era foame. Se dădu puţin în spate şi îi cuprinse sânii grei. Rezemată de masă, Elvira încercă să se zbată, şoptind:

– *Tu es loco...*

Tocmai îi desfăcea cureaua pantalonilor, în timp ce-şi strivea gura de a ei. Odată cureaua desfăcută, coborî fermoarul, lăsând să se vadă un chilot alb.

Mâna i se strecură între nailon şi piele, trecu peste un păr pubian aspru şi atinse sexul. Când degetele lui începură să o maseze, Elvira Ochoa scoase un ţipăt de şoricel şi tot corpul i se înmuie brusc. Cu cealaltă mână îi masa bustul prin bluză.

Agăţată de gâtul lui, mexicanca încerca să nu-şi piardă echilibrul...

Pantalonii îi căzuseră până la glezne. Malko o întinse pe masa de bucătărie, lângă tacos. Rapid, îi smulse ghetele, scoţându-i apoi pantalonii odată cu şosetele.

Avea o erecție infernală.

Pe care o scoase la vedere fără să ezite. Se apropie de tânără, iar când aceasta simți atingerea mădularului prin chilot, se mișcă brusc din bazin.

Malko nu insistă. Depărtând elasticul chilotului, își strecură sexul prin deschizătură, tatonă puțin și se înfipse dintr-o singură mișcare în abdomenul Elvirei Ochoa.

Fu atât de puternic, încât capul mexicancei se lovi de lemnul mesei în timp ce se întindea pe ea.

Malko o cuprinse de picioare, le ridică, le îndoi, apoi o prinse cu mâinile de după umeri. Astfel își asigură o poziție în care să o penetreze cu toată forța, ca un birjar, în timp ce-i masa sânii.

Tânăra dădea din cap, gemea, zgâria spatele lui Malko. Când se simți aproape de orgasm, se înfipse și mai tare în vintrele ei.

El fu cel care urlă când ejaculă.

Pentru un timp, rămaseră tăcuți, apoi Elvira Ochoa repetă:

– *Tu es loco!*

Totuși, nu încerca să se dezlipească de el.

Malko fu cel care se retrase, încă amețit de plăcere. Elvira Ochoa se ridică; îmbrăcată doar în bluză și chilot, era extrem de apetisantă. Cu un gest spontan îl sărută pe Malko, atât de violent, că își ciocniră dinții, și murmură:

– Nu am făcut-o niciodată aşa.

– Acum, zise el, putem mânca tacos.

*

* *

– Am căzut într-o capcană, zise Malko. Mi s-a trimis un SMS fals pentru a mă face să vin la Kentucky Bar, unde mă aşteptau ucigaşii...

Îi explică cu detalii ce se întâmplase. Elvira Ochoa, care îşi trăsese doar pantalonii pe ea, părea uimită.

– Vrei să spui că este o „cârtiţă" în DEA? La *gringos*?

– Nu văd altă explicaţie, zise Malko. Cred că John Mac Cain îşi va da toată silinţa să o descopere.

– Numai să reuşească! În acest caz, nimeni nu te poate ajuta.

– Fără maşina ta, eram mort...

Elvira Ochoa zâmbi trist.

– Acum, este inutilizabilă. Trebuie să închiriezi alta, iar la Avis nu au maşini blindate. Sau te întorci de cealaltă parte a podului.

– Nu înainte de a-l revedea pe José Camacho, făcu Malko. Mâine.

CAPITOLUL XVII

Perdelele nu opreau soarele, iar climatizarea anemică nu reuşea să răcorească mica încăpere. Malko avu nevoie de câteva secunde pentru a realiza unde se afla. Elvira Ochoa dormea pe burtă, cu părul întins pe pernă. Nici măcar nu-şi dăduse jos bluza.

Mai făcuseră dragoste, mai potolit de data aceea, înainte de a adormi.

Mexicanca se ridică brusc, cu trăsăturile încordate. Apoi, se relaxă, cu un zâmbet de scuze.

– Am avut un coşmar. Am deseori...

Se ridică şi se duse la duş.

Malko profită pentru a-l suna pe John Mac Cain, deşi era ora şapte dimineaţă.

– Am convocat toată echipa la ora opt, îl anunţă americanul. O să le fac testul de încredere. Curând, unul dintre agenţii mei de naţionalitate mexicană va ajunge la hotelul dumneavoastră. Sper că, prin intermediul telefonului dumneavoastră, vom putea identifica numărul de la care a fost trimis SMS-ul. Până atunci, nu vă asumaţi riscuri.

– Aici, rişti şi dacă respiri! sublinie Malko. Ţineţi-mă la curent.

După douăzeci de minute, Elvira Ochoa şi cu el părăseau căsuţa.

– Te las la aeroport, ca să poţi închiria o maşină, îi propuse *comandante*. Acolo, nu rişti nimic, fiindcă este plin de *Federales*.

– După aceea, o să mă duc la hotel...

– O să le cer poliţiştilor să supravegheze atent bulevardul Lincoln. Nu le place să fie atacaţi străinii. Creează o imagine proastă oraşului Ciudad Juarez.

Ca şi cum imaginea oraşului mexican se mai putea deteriora...

Obişnuitul soare arzător începea să dogorească. La aeroport, Malko nu avea chef să se despartă de mexicancă. Aproape că îl împinse afară din maşină.

– Pe curând, zise ea. Dacă Dumnezeu are grijă.

*

* *

Noua maşină a lui Malko, o Toyota, era nou-nouţă şi mirosea a plastic. Când parcă în faţa hotelului Ramada, văzu că Elvira Ochoa îşi ţinuse cuvântul: două camionete enorme albastre ale Poliţiei Federale erau parcate în faţa hotelului, cu o duzină de poliţişti cu căşti şi arme, plus cele două mitraliere grele de pe platforma maşinilor.

Evident, putea descuraja vocaţiile de ucigaşi...

Nu ajunsese în cameră de zece minute când îl sună de la recepție: un domn îl aștepta în patio.

Era un tip oacheș, afabil, cu o cămașă înflorată pe deasupra pantalonilor. Se prezentă în șoaptă:

– *Special Agent* Luis Mercato.

În același timp, își arătă rapid ecusonul. Nervos.

– Mi-ați adus un telefon mobil? întrebă Malko.

– Da, și este criptat. Pentru apeluri către domnul John Mac Cain. Acesta este numărul.

Malko i-l dădu pe al lui în schimb, și agentul special al DEA se ridică.

– Plec. Aici sunt în pericol. Dacă mă prind, mă fierb de viu. *Adios*.

*

* *

Îngenuncheat în capela personală de lângă camera sa, Chouy „El Diablo" era cufundat în rugăciuni. Cerând lui Dumnezeu să-l izbăvească de acest *gringo* infernal care scăpase deja de trei ori din mâinile oamenilor lui. Ultima tentativă trebuia să fie o reușită... Reveni în cameră când se auzi un ciocănit la ușă.

Un *sicario* îl anunță:

– *Jefe*, aveți o vizită. Un tip din Bogota. Nu s-a prezentat, dar l-am lăsat să intre.

– Ai făcut bine, îl asigură „El Diablo", vin acum. Dă-i o cafea și ceva de mâncare, dacă-i este foame.

Încerca să facă o figură bună, dar ştia foarte bine cine era interlocutorul său: un anume Augusto Munoz, care se ocupa de exportul de cocaină operat de FARC. Nu avea baza la Bogota, ci la Caracas, în Venezuela. În mod normal, nu ar fi trebuit să vină decât dacă erau probleme la vreo tranzacţie.

Doar că avea alt motiv.

Trase aer în piept şi intră în salon. Augusto Munoz stătea în picioare în spatele unei ferestre blindate. Se întoarse. Cu părul lins, dat pe spate, faţa ridată şi nasul mare, inspira teamă. Ochii lui mici îl fixară pe „El Diablo" şi el zise:

– *Que tal, hombre?*

Nu zâmbea niciodată. Cu alura lui slabă şi faţa de călugăr, te ducea, implacabil, cu gândul la moarte. Simţeai nevoia să te închini când îl vedeai.

– *Muy bien, muy bien!* afirmă „El Diablo" aşezându-se pe tronul său din acaju şi ordonând:

– Juan, adu şampanie!

Augusto Munoz îi expedie o privire ageră.

– Chiar aşa? Totuşi, ai probleme mari cu un *gringo?*

Columbianul avea informatori în oraş şi ştia totul. „El Diablo" îndepărtă imaginea acelui *gringo.*

– Nu-i nimic, va pleca...

Augusto Munoz nu se aşeză, protestând:

– Până atunci, prietenii noştri libanezi sunt blocaţi aici şi prietenii noştri din *selva* au probleme cu oamenii din Ciudad del Este. Această situaţie nu se poate prelungi. Trebuie să-i treceţi de cealaltă parte.

– Nu va mai dura mult! afirmă mexicanul. E o chestiune de zile...

Unul dintre *sicarios* aduse o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs şi pahare, apoi desfăcu sticla. Lui „El Diablo" îi era, se pare, foarte sete, căci goli cupa dintr-o sorbitură. Augusto Munoz abia dacă îşi înmuie buzele.

Cu mintea în altă parte.

„El Diablo" se întrebă dacă columbianul ştia de José Camacho. Şi acesta era o bombă cu explozie întârziată....

– Ştii unde locuieşte acest *gringo*? întrebă columbianul.

– *Como no*! La hotel Ramada.

– Ai o fotografie a lui?

– Ah, nu!

Sicarios nu lucrau după fotografii.

– Vei face tot posibilul să găseşti una, insistă Augusto Munoz. Şi repede.

– *Pero*... protestă şeful bandei Aztecos.

Columbianul îl fulgeră din priviri.

– Ai auzit de John Henry Millian? „El Chino".

– Nu. Este un *gringo*?

Augusto Munoz zise pe un ton răutăcios:

– Nu, este un columbian. Cel mai bun *sicario* al lui Pablo Escobar. A lichidat singur 246 de persoane, bărbați și femei, iar de atunci lucrează doar la comandă. I-am cerut să vină să rezolve problema noastră. Te deranjează?

„El Diablo" simți cum îi clocotește sângele în vene.

– Avem oameni foarte buni, aici! protestă el. Sunt cu miile care nu cer decât să ne servească.

– Da, dar acest *gringo* este tot aici! Voi reveni cu „El Chino". Peste două zile. Până atunci, fă rost de o fotografie. „El Chino" lucrează la sigur.

– Crezi că este de folos? insistă „El Diablo". Profund deranjat.

– Este indispensabil, decretă Augusto Munoz. Ne-am dat cuvântul unor oameni care cumpără multă marfă. Nu sunt mulțumiți. Preferi să mă duc la amicii tăi Los Artistos Assassinos?

– *Bueno.* Mă ocup, promise „El Diablo".

– *Hasta luego*, zise Augusto Munoz, îndreptându-se către ușă fără să se mai atingă de șampanie. „El Diablo" privi sticla aproape plină și își mai turnă o cupă. Taittinger era foarte scumpă, și ar fi fost o prostie să o risipească. Se simțea dezonorat.

Să importe din Columbia un *sicario* pentru a ucide un simplu *gringo* era o palmă. Doar că nu putea intra în conflict cu trupele FARC, care

asigurau o mare parte din veniturile cartelului Juarez.

*
* *

Malko se pregătea să-l sune pe Vicente Ortiz pentru a merge la închisoare, când sună telefonul. Era John Mac Cain.

– Am nişte veşti proaste, îl anunţă el pe un ton lugubru.

– Ce anume?

– Nu mai am secretară! Vă amintiţi de Margarita, fata cu ochelari care a asistat la întâlnirea noastră?

– Da.

– În această dimineaţă, aşa cum v-am spus, am ţinut o şedinţă în care am prezentat faptele, anunţând că urma să descopăr de unde plecase apelul care v-a întins o capcană. Bineînţeles, toată lumea şi-a clamat inocenţa. Or, o oră mai târziu, am descoperit că secretara mea personală, cea în care aveam încredere totală, a lăsat un bilet zicând că era obligată să meargă să-şi vadă mama în Ciudad Juarez...

– Ea este?

– Nu-mi vine să cred! oftă americanul pe un ton tânguit. Era aici de doisprezece ani, mereu disponibilă, zâmbitoare. FBI a verificat-o fără să afle nimic...

– Aşteptaţi, poate chiar a mers să-şi vadă mama.

– Nu, făcu John Mac Cain, stoic. Ea este. Singura care era la curent cu totul.

– Unde este acum?

– Nu se ştie nimic. Am trimis poliţia la ea acasă, dar, conform unei vecine, tocmai plecase...

– Nu poate fi oprită la frontieră?

– Dacă pleacă cu maşina, da, se face un control. Dacă o ia pe jos, pe podul Santa Fe, nu există niciun control, de partea SUA.

– Nu puteţi posta un agent la intrarea pe pod? sugeră Malko.

– Nu o cunosc.

– Şi dacă încerc să o interceptez? propuse Malko. Poate că nu este prea târziu...

– Nu prea am speranţe, recunoscu americanul, dar puteţi să încercaţi. Când mă gândesc că eu am insistat în faţa şefilor să-mi dea o americancă de origine mexicană.

– Mă duc la podul Santa Fe, făcu Malko. Nu costă nimic să încercăm. Şi eu am de reglat un cont cu ea.

*

* *

Trecuse aproape o jumătate de oră de când Malko pândea din maşina sa pe bulevardul Benito Juarez, la intrarea pe podul Santa Fe. Dacă vehiculele care veneau de pe Benito Juarez se înghesuiau ca sardelele la intrarea pe pod,

înspre Texas, calea rezervată pietonilor nu era ocupată decât de un şir subţire de oameni.

Nu era ora de vârf.

Până în acel moment, Malko văzuse mai ales bărbaţi, turişti şi mexicani. Niciun singur american.

Se pregătea să plece, când zări o siluetă trecând prin faţa soldatului mexican, de la mijlocul podului.

O femeie.

Era prea departe pentru a o putea recunoaşte. Era îmbrăcată cu o rochie imprimată şi ducea o geantă mare pe umăr. Nu o identifică decât după câteva minute. Mai întâi, după ochelarii cu ramă groasă, apoi, îi recunoscu perfect figura. Problema era că nu putea face nimic: poliţia mexicană nu ar fi intervenit. În cel mai bun caz, dacă ex-secretara lui John Mac Cain ar fi fost arestată, nu ar fi extrădată: mexicanii ţineau foarte mult la suveranitatea lor...

Margarita, secretara, trecu pe sub arcul de piatră, traversă bulevardul Benito Juarez pentru a intra pe o străduţă pe care staţionau taxiuri verde cu alb şi urcă în primul.

Vehiculul demară şi trecu prin faţa lui Malko, coborând pe bulevardul Benito Juarez. Malko îl urmări, de la distanţă. Cum traficul era lejer, nu risca să-l piardă. După o sută de metri, trecu prin faţa locului atacului din ajun. Chevrolet-ul

blindat era tot acolo, înconjurat de o bandă galbenă, iar casele vecine păreau ca bombardate, atât de ciuruite erau fațadele lor.

Traversară o bună parte din Ciudad Juarez. Malko nu știa deloc unde se afla. În fine, taxiul se opri în fața unei case cu o firmă pe fațadă: „Happy Child".

O creșă!

O depăși fără să se oprească și o urmări în retrovizoare. Fosta secretară a lui John Mac Cain coborî din taxi și intră în creșă!

Așteptă să plece taxiul pentru a trece prin fața creșei și își notă adresa: 3633, strada Persioneros. Cu siguranță, aparținea bandei Aztecos.

Nu-i mai rămânea decât să-și exploateze șansa, ceea ce era cel mai dificil. Înainte de asta, trebuia să meargă în vizită la José Camacho, la CERESO.

Singura lui șansă de reușită.

CAPITOLUL XVIII

Chiar şi la telefon, Malko simţi deznădejdea lui John Mac Cain. Şeful DEA din El Paso ascundea sub calmul vocii sale o rană profundă.

– Până în acest moment, mărturisi el, voiam să cred că Margarita nu m-a minţit. Poliţia m-a anunţat că maşina ei se află încă în faţa casei. A plecat fără nimic.

– Am văzut-o, confirmă Malko, avea doar o geantă mare de umăr. Trebuie să fi înţeles că risca mai mulţi ani de închisoare şi a ales să fugă. Nu puteţi face nimic cu ajutorul autorităţilor mexicane?

– Nimic, zise americanul. Imediat ce voi avea proba oficială a vinovăţiei sale, graţie examinării telefonului dumneavoastră, o voi acuza oficial şi vom transmite actul de acuzare mexicanilor.

Şi totul se va opri aici...

– În orice caz, concluzionă Malko, ştiu unde se află acum, pentru moment.

– Mi-aţi spus: la o creşă. Nu mă miră, traficanţii folosesc locuri tot mai inedite pentru *casas*

de seguridad. Au cumpărat chiar şi clinici private, pentru a-i putea îngriji pe răniţii lor. Adesea, spitalele îi refuză.

– De ce?

– Se întâmplă ca asasinii trimişi pe urmele lor să vină să-şi termine treaba la spital, provocând şi victime colaterale...

Frumoasă ţară.

– Mă văd cu prietena noastră comună, continuă Malko, vreţi să-i spun de Margarita?

– Spuneţi-i unde se află şi ce a făcut. Mă tem că nu poate întreprinde nimic. Poftim, acum trebuie să-mi caut o nouă secretară. Pe următoarea o aduc de la Washington...

Era destulă amărăciune în vocea şefului DEA.

– Am întâlnire la închisoare, concluzionă Malko, sper să obţin în cele din urmă o informaţie despre cei cinci libanezi pe care să o pot exploata.

– Dumnezeu să vă audă! oftă John Mac Cain. Dacă nu merge, traversaţi podul. Nu am chef să fiu responsabil de moartea dumneavoastră.

*

* *

De această dată, *comandante* Miranda îi aştepta la primul punct de control al închisorii, imediat după parcare. Zâmbitor şi afabil. Formalităţile durară câteva secunde, iar Malko, cu Vicente Ortiz pe urme, ajunse în Casa nr. 2.

José Camacho era aşezat pe o bancă, la umbră, citind. Un fel de manşon îi înconjura gâtul, nişte bandaje murdare pătate de sânge. Văzându-l pe Malko, puse cartea deoparte şi zise, înainte de a saluta:

– *Tiene dinero?*[1]

Malko trecuse pe la consulatul american unde secretara consulului îi înmânase un plic cu 100 000 de pesos, sosiţi din El Paso, cu un curier.

– Aveţi informaţia?

– Da, zise el.

– Deci?

– Veţi merge pe Panamerican şi vă veţi opri la kilometrul 23. Este un depozit de maşini. Richie. Vă va aştepta cineva. Îi veţi da banii şi vă va spune unde se află cei cinci *gringos*.

Pentru mexicani, chiar şi libanezii erau *gringos*.

– Când?

– *Ahorita.*

Căută privirea goală a lui José Camacho. Era la fel de impasibil ca un jucător de poker.

– Sunteţi sigur că nu vreţi banii?

Ucigaşul abia dacă se mişcă.

– *No soy loco!* Dacă se află că am o asemenea sumă, nu mai trăiesc două ore aici. Chiar şi

[1] Aveţi banii?

gardienii se vor implica. Cel pe care îl veți întâlni este fratele meu.

– Ce vi s-a întâmplat? întrebă Malko. La gât.

– Au încercat să mă omoare, ieri seară. Dormeam. Un gardian a deschis ușa unui *sicario* din *casa* mea. A vrut să mă taie la gât, dar m-am trezit la timp. A putut ieși, dar îl cunosc. Dacă îmi dați cei 100 000 de pesos, voi pune să fie ucis.

„Matar lo", un termen care revenea adesea în conversații... Malko era uimit de această violență rece, metodică, acceptată. José Camacho nu părea deloc mișcat.

– Are legătură cu vizita mea?

– *Creo que si!* zise José Camacho. *Bueno*, trebuie să învăț lecția.

Nu-i zâmbise, nici măcar nu-i strânse mâna. Se aflau în două lumi diferite.

– Adios, făcu Malko.

Oricum, nu îl va mai revedea pe acest *sicario*. Nu-i mai rămânea decât să meargă la întâlnirea de foarte mare risc. Începea să învețe moravurile din Ciudad Juarez. Cei 100 000 de pesos constituiau un motiv suficient pentru a ucide. Se întoarse spre Vicente Ortiz.

– Ați auzit? Unde se află km 23 pe Panamerican?

– Departe, în sud, făcu șoferul de taxi. După aeroport și intersecția cu bulevardul Independenței. Este deja în deșert, cu mici *colonias*.

– Este periculos?

Vicente Ortiz zâmbi pe sub mustață.

– *Senor*, aici totul este periculos.

– Vreți să mă conduceți acolo?

– Da, dar vă costă 1000 de pesos în plus...

– *Vamos.*

*

* *

Lăsaseră aeroportul pe partea stângă și nu se mai vedeau decât terenuri virane, cu vârtejuri de praf.

Deodată, pe partea dreaptă, apăru un panou mare în vârful unui stâlp: RICHIE'S. *Coches y Camiones*[2].

Spre surpriza lui Malko, Vicente Ortiz trecu prin față fără să oprească.

– Ce faceți? zise Malko.

Vicente Ortiz se întoarse spre el cu un zâmbet larg.

– *Precaucion, senor!*

Un kilometru mai departe, opri pe margine, în fața unei case căreia îi lipsea acoperișul și o parte din pereți.

Vicente Ortiz se întoarse.

– *Senor*, dați-mi *dinero*. O să-i ascundem în această casă... Este mai sigur. Pentru această

[2] Autoturisme și camioane.

sumă, cunosc o sută de *sicarios* care v-ar ataca şi cu dinţii. Când ajungem acolo, voi spune că nu aveţi banii... *Bueno?*

– *Bueno*, făcu Malko întinzându-i plicul.

Mexicanul se duse direct spre casă şi trecu prin spate. Când reveni, avea mâinile goale. Se scutură.

– Era plin de şerpi acolo...

În loc să plece, se duse la portbagaj şi îl deschise. Când se întoarse, avea în mână o carabină veche cu ţeava tăiată şi acoperită cu scotch şi o pungă din plastic plină de cartuşe. Metodic, băgă şase cartuşe şi puse arma la picioare.

– *Ahorita, vamos*! îi zise lui Malko.

*
* *

Portalul din lemn, pe vremuri alb, al depozitului Richie's era larg deschis, dând spre un fel de curte unde se ridica o cabană din lemn, în spatele căreia se zărea un veritabil munte de maşini vechi. Peste tot, motoare, piese ruginite.

Vicente Ortiz opri taxiul în faţa cabanei şi cei doi priviră în jur. Reperară o maşină în stânga, cu un singur om la bord. Făcu un semn din faruri şi Vicente Ortiz îi zise lui Malko:

– Trebuie să fie el. Mă duc? Luaţi carabina. În caz că...

Malko îl văzu traversând curtea însorită şi aplecându-se la geamul şoferului. Conversaţia fu destul de lungă, apoi Vicente Ortiz se întoarse la taxi.

– Mergem. Vine după noi.

Porniră din nou spre sud, unul după celălalt, pentru a se opri în faţa casei dărăpănate. Un vânt violent se pornise, ridicând vârtejuri de praf. Era atât de cald, încât asfaltul de pe Panamerican părea că se leagănă.

Doar un efect optic.

– Mă duc să caut plicul, zise Vicente Ortiz. Mergeţi să vorbiţi cu el.

Înainte de a coborî, îşi luă carabina. Malko se duse la cealaltă maşină. Şoferul era foarte tânăr, cu capul ras, trăsături dure, privire moartă. Prin deschizătura cămăşii se vedea începutul unui tatuaj. Purta pe indexul stâng un inel mare cu un cap de mort. Întoarse o privire rece spre Malko.

– *Hola!*

Malko coborî privirea şi văzu carabina aşezată pe genunchii fratelui lui José Camacho.

Încrederea domnea.

– Sunteţi fratele lui José?

– *Si.*

– Ştiţi de ce am venit?

– *Si.* Întinse mâna. *El dinero.*

– Trebuie să-mi daţi o informaţie.

– *Si. Despues.*

Vicente Ortiz reveni, cu plicul băgat la curea. Pe lângă ei trecu un camion enorm, înspre Chihuahua, făcând totul să tremure în jur. Acum, cei trei se priveau încordaţi.

– *Bueno*, repetă fratele lui José Camacho, *el dinero?*

Malko înţelese că nu va vorbi altfel. Trebuia să-şi asume riscul. Întinse plicul. Mexicanul îl deschise şi începu să numere cu grijă bancnotele. Apoi, bägă plicul pe sub cămaşă şi ridică spre Malko o privire rece.

– Cei cinci *gringos* se află într-un hangar care este situat mai sus de biserica Jesus de Nazareth, în Anapra. Nu aveţi cum să-l rataţi. O poartă este vopsită în albastru, cealaltă în verde. *Cuidado*, este unul din locurile de depozitare a mărfii aduse de Aztecos. Locul este păzit de mulţi *sicarios. Esta bien?*

– Este sigur? insistă Malko.

Părea prea simplu.

Mexicanul dădu din cap.

– *Cierto. Adios.*

Demară imediat, pornind spre sud, apoi vira un kilometru mai departe, la stânga. Malko se întoarse spre Vicente Ortiz care auzise totul şi întrebă:

– Ce ziceţi?

– Probabil că spune adevărul. Los Aztecos au încercat să-i omoare fratele. Cei 100 000 de pesos erau un pretext. Este vorba doar de răzbunare. *A donde vamos, ahora?*

– La Anapra.

Vicente Ortiz schiță un zâmbet pe sub mustață.

– *Bueno*. Acolo nu merg cu dumneavoastră.

CAPITOLUL XIX

Cei doi bărbați se înfruntară din priviri, iar Vicente Ortiz rupse tăcerea.

– *Senor* Malko, ştiu cine sunteţi şi ce căutaţi. Vă susţin, dar nu sunt decât un şofer de taxi cu doi copii acasă. Am riscat deja foarte mult. Ăştia din Los Aztecos spun la toată lumea că vor scăpa de un *gringo* care îi înfruntă. Or, îşi ţin mereu cuvântul.

– Putem merge să vedem, sugeră Malko. Fără să facem nimic.

Vicente Ortiz scutură din cap.

– Anapra este fieful bandei Aztecos, sunt *sicarios* peste tot. Dacă vă blochează drumul spre centru, sunteţi mort.

Malko simţi că nu-l va convinge pe şoferul de taxi.

– *Bueno*, concluzionă el, duceţi-mă la Ramada.

Acum avea o informaţie capitală: locul unde se ascundeau cei cinci membri Hezbollah care aşteptau să fie transferaţi în Statele Unite.

Cum o să exploateze această informaţie?

Fără cel mai mic ajutor de la americani, deşi erau cei mai interesa i.

*
* *

Maşina lui Malko era ca un furnal. Fără măcar să telefoneze, porni spre Poliţia Statului. Chiar înainte de a ajunge, opri la o benzinărie şi o sună pe Elvira Ochoa.

– Sunteţi la birou?

– Da, zise ea.

– Am ceva important să vă spun. Pot veni?

Mexicanca ezită îndelung.

– Prefer să nu veniţi. Vă voi explica. Ne vedem într-o oră la restaurant pentru a mânca o îngheţată.

O simţi încordată şi nu insistă.

Nu-i mai rămânea decât să meargă pe strada Toma Fernandez unde se afla restaurantul Garufa. Pica bine: era mort de foame şi l-ar fi mulţumit chiar şi mâncarea mexicană.

Îi trebui o jumătate de oră să găsească Garufa.

Când deschise uşa, trei ospătari se precipitară spre el. Restaurantul era pustiu şi un client era un miracol. Şi *gringo* pe deasupra.

Malko se duse în micul salon unde o întâlnise pe Elvira Ochoa. După cinci minute, i se aduseră tacos şi enchiladas, cu piure de guacamole. Din oficiu, primi şi o bere Star, rece ca gheaţa.

*
* *

Aproape terminase când Elvira Ochoa își făcu apariția. Încadrată de cele patru polițiste, cu degetul pe trăgaciul puștilor M 16, privirea în alertă. În loc să iasă, luară loc în prima sală a restaurantului, supraveghind ușa.

Abia se așeză *comandante*, că Malko întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Asistenta mea, Guadalupe Diaz, a fost răpită în această dimineață, răspunse mexicanca. Era la volanul mașinii când, la un semafor, a fost blocată de o mașină de la Poliția Municipală, cu trei polițiști. Au forțat-o să urce în mașina lor și au dispărut.

– O mașină de poliție adevărată?

– Probabil. Anumiți polițiști le închiriază unor *sicarios* care au deja uniforme. Sau sunt polițiști *adevărați* care lucrează pentru cartel.

– Este un semn bun că nu au omorât-o pe loc, remarcă Malko.

Elvira Ochoa îl privi cu înțelegere.

– Nu, ar fi fost mai bine. Așa, Dumnezeu știe ce-i vor face! Pot să o violeze, apoi s-o sugrume sau să-i tragă un glonț în cap. Este îngrozitor: această fată are douăzeci de ani și a vrut cu orice preț să lucreze cu mine. Ieșea din școala de poliție și avea încă multe iluzii.

– De ce vorbiți de ea la trecut?

Un ospătar aduse o enormă înghețată de vanilie, dar Elvira Ochoa nici nu se uită la ea.

– Fiindcă, pentru mine, este deja moartă, zise mexicanca. Îi cunosc. După ce voi pleca de aici, mă duc la catedrală ca să mă rog să aibă o moarte blândă. Este tot ceea ce pot face.

Avea lacrimi în ochi.

– De ce ea? întrebă Malko.

– Ca să mă descurajeze. Fac adesea aşa, atacă familia ori prietenii. Eu nu am familie aici.

Malko nu prea avea chef să mai vorbească de libanezi, dar Elvira Ochoa părea că îşi revine. Îl întrebă:

– De ce voiaţi să mă vedeţi?

– Cred că am găsit locul unde banda Aztecos îi ascunde pe cei cinci libanezi.

Îi relată întâlnirea cu fratele lui José Camacho şi concluzionă:

– Ce credeţi?

Elvira Ochoa dădu din cap.

– Poate fi adevărat. Această zonă este sub controlul lor, există *casas de seguridad* peste tot şi se crede că „El Diablo" se ascunde prin zonă. Dacă acest hangar este un depozit de droguri, va fi foarte dificil.

– De ce?

Femeia schiţă un zâmbet resemnat.

– Eu nu pot face nimic, responsabilitatea mea fiind doar femeile asasinate. Cele găsite în „narcofose". Pentru a ataca un asemenea loc, este nevoie de Poliţia Federală. Doar ei au mijloacele

şi voinţa. Doar că sunt obligaţi să anunţe Poliţia Municipală. Or, se va găsi cu siguranţă un ofiţer de poliţie care să-i anunţe pe traficanţi. Când poliţia va ajunge acolo, drogurile şi libanezii vor fi mutaţi deja...

Sfârşise prin a gusta din îngheţată. Malko era siderat. Se afla teoretic într-un stat de drept, dar nimeni nu se putea lega de un depozit de droguri...

O poliţistă apăru brusc, cu un telefon în mână pe care i-l întinse Elvirei Ochoa. Aceasta se ridică de la masă şi vorbi îndelung. Când reveni, parcă îmbătrânise cu zece ani.

Se lăsă pe scaun, cu privirea în gol.

– Ei erau, zise ea, o au pe Guadalupe. Îmi propun un schimb. Eu contra ei. O maşină mă aşteaptă la o benzinărie pentru a mă duce, singură, fără armă şi fără escortă.

– Aţi refuzat?

– Da, zise ea cu o voce slabă. Ne-ar fi ucis pe amândouă.

– Nu-l puteţi aresta pe cel care v-ar fi aşteptat?

Elvira Ochoa scutură din cap.

– M-au anunţat. Dacă poliţia se leagă de el, o omoară pe Guadalupe pe loc. Tipul are un mobil deschis pe genunchi. Coioţii mi-au dat-o pe Guadalupe la telefon. Plângea, dar era demnă.

– Ce i-aţi spus?

– Că mă rog la Dumnezeu. Nu-i puteam spune că va muri.

*
* *

Ferestrele de la *casa de seguridad*, din cartierul Lomas Paleo, erau acoperite cu perdele groase de un alb opac. Aşezat într-un fotoliu, Manuel Urbina bea o bere Star şi forma un număr de telefon.

Doi *sicarios* aşteptau, aşezaţi pe jos, aproape de uşă. Simple gărzi de corp.

Pe pat, Guadalupe Diaz, tânăra poliţistă, fusese legată de glezne şi de mâini. Până în acel moment, nu-i făcuseră nimic.

Manuel Urbina încheie discuţia şi se adresă celor prezenţi.

– *Bueno*, întâlnirea trebuia să aibă loc acum o oră. Nu va veni. Întors spre Guadalupe Diaz, adăugă: *jefe* a ta te-a lăsat baltă! Vrea să mori...

Făcu un semn celor doi *sicarios* care se ridicară şi se apropiară de pat. Unul ţinea saci din plastic în mână.

– Nu faceţi mizerii, recomandă cu severitate *sicario*.

Guadalupe Diaz începu să urle: unul dintre *sicarios* tocmai îi trăgea pe cap un sac din plastic. Cu mâinile legate, nu putea decât să se zbată, încercând să scape.

Degeaba.

Sicario strânse rapid laţul în jurul gâtului tinerei, împiedicând aerul să treacă. Apoi, imediat, puse al doilea sac peste primul. Din experienţă, se dovedise că anumite victime reuşiseră să muşte din plastic, apoi să ţipe şi să respire.

Manuel Urbina privea cum se zbătea poliţista pe pat. Nu dură mult. Cu plămânii goliţi de aer, Guadalupe Diaz căzu, asfixiată.

– *Bueno*, făcu *sicario*, o coborâţi şi faceţi ce v-am spus.

Nu-i mai rămânea decât să-i raporteze lui „El Diablo" că *comandante* Ochoa nu căzuse în capcană: aşa cum prevăzuse.

*

* *

Elvira Ochoa se uită la ceas şi zise cu o voce slabă:

– Trebuie să mă întorc la birou. Poate voi primi veşti. Pentru moment, nu pot face nimic pentru dumneavoastră.

Malko nu insistă. Evident, era complet absorbită de răpirea asistentei sale. Se simţea vinovat: Elvira Ochoa devenise ţinta traficanţilor din cauza lui.

– Nu pot face nimic pentru dumneavoastră? întrebă el.

– Să vă rugaţi, făcu mexicanca, luând între degete cruciuliţa de la piept.

Malko nu întârzie nici el, întorcându-se la Ramada. Pe drum, se hotărî să treacă pe la consulatul american. Era mai bine să sune de acolo la El Paso.

Consulul, cu părul lipit de cap, îl primi cu căldură măsurată, dar îi puse la dispoziție un birou.

John Mac Cain începu să soarbă cuvintele lui Malko, punctând relatarea cu exclamații de aprobare, apoi entuziasmul i se diminuă serios când Malko îi explică faptul că, dacă nu trimitea un batalion de puşcaşi marini, nu avea cum să exploateze această informație.

Se lăsă liniştea, tulburată doar de zgomotul climatizării, apoi şeful DEA sugeră:

– Ar trebui să sunați la Agenție, la Washington. Nu văd decât o singură posibilitate: dronele.

– Dronele!

– Da, le folosim uneori pentru a repera plantații de coca în Columbia şi Peru. Dar niciodată drone înarmate. Ar fi o violare gravă a suveranității țării...

– În Pakistan, sublinie Malko, violează suveranitatea pakistanezilor în fiecare zi.

– Pakistanul nu este Mexic, sublinie americanul. Dar dacă Agenția vrea să-i lichideze pe aceşti teroriști, nu există prea multe modalități.

Trei minute mai târziu, Malko îi propunea operațiunea „Dronele" lui Ted Boteler, şeful diviziei de operațiuni.

Se lăsă o tăcere lungă la celălalt capăt al telefonului. Malko se aştepta ca americanul să-l trimită la plimbare, dar Ted Boteler doar zise:

– *It's a distinct possibility*[1]... Totuşi, nu este simplu. Trebuie mai întâi să obţinem undă verde de la Casa Albă. Apoi, ca Air Force să poată găsi una disponibilă. Şi, *mai ales*, trebuie să aflăm cu precizie *unde* să lovim. Fără pagube colaterale.

– Singurii vor fi *sicarios*, îl asigură Malko. În ceea ce priveşte localizarea, I-phone-ul meu are GPS. Putem localiza cu precizie acest hangar.

– OK, concluzionă Ted Boteler, lansez procedura. Din partea dumneavoastră, îmi puteţi trimite coordonatele geografice ale acestui obiectiv? Pentru cazul în care Casa Albă ar spune „da".

– Voi încerca să le aflu, promise Malko.

– Aveţi grijă.

Umor negru.

*

* *

John Henry Millian debarcă din avionul de Mexic cu o mică valiză de cabină şi o borsetă din piele neagră. Cu o pălărie cu boruri largi, semăna cu toţi ceilalţi pasageri mexicani, cu cămaşa cu mâneci lungi, brodată, aşa cum trebuie să poarte un *caballero*.

---

[1] Este o posibilitate reală.

Figura lui rotundă nu exprima nimic. Trăsăturile lui nu trădau cei 55 de ani pe care-i avea. De la moartea lui Pablo Escobar, şeful său, revenise oficial în legalitate.

Columbia, ţara violenţei extreme, acceptase uşor revenirea lui: ţinea chiar şi conferinţe! Între timp, trăia liniştit la Medellin, oraşul său natal, din dobânzi şi din diverse contracte pe care le accepta. Întotdeauna în afara Columbiei.

Acest contract îl motivase: FARC îi propusese 50 000 de dolari ca să lichideze un *gringo*. O sumă enormă, transformată în pesos columbieni.

Această ofertă îl flata: nu omorâse 246 de persoane degeaba. Nu copii, câteva femei, dar mai ales bărbaţi, tineri, feroce şi stupizi, care credeau că meseria de *sicario* nu era periculoasă decât pentru alţii. Or, adesea, Pablo Escobar îl însărcinase să lichideze *sicarios* fideli care îşi dădeau prea mare importanţă.

Traversă holul de la intrare şi ieşi pe trotuar. Aruncă o privire distrată spre o maşină a Poliţiei Federale parcată în faţa aeroportului.

Nu trecuseră nici trei minute, că un bărbat ieşi dintr-o maşină şi veni spre el.

– Senor Millian?

– *Si.*

– *El Jefe* mi-a spus să vin să vă iau. *Con permesso.*

John Henry Millian urcă în maşina 4x4 climatizată cu geamuri negre şi se destinse, privind peisajul în timp ce vehiculul urca spre nord.

Aparent, sărăcia era la fel de mare ca şi în Columbia.

Treizeci de minute mai târziu, vehiculul oprea în faţa unei case maiestuoase, înconjurate de un zid înalt, ale cărei ferestre aveau reflexe verzui, indicând un blindaj serios. Îi urmă pe cei doi *sicarios* plini de respect până la un salon mare, unde un bărbat corpolent, cu mustaţă lungă, se ridică pentru a-i oferi un *abrazo* viguros.

– Ce plăcere! afirmă „El Diablo". Vreţi să mâncaţi sau să beţi?

– Să beau. Apă sau sifon.

„El Diablo", care pregătise o sticlă de Taittinger bine frapată, era uimit. Evident, acest *sicario* columbian era sobru ca o cămilă.

Unul dintre *sicarios* alerga deja spre bucătărie. Când columbianul se răcori, puse paharul pe masă şi întrebă:

– Care este problema?

– Un *gringo,* care lucrează pentru DEA, ne face multe probleme. I-am fi venit de hac, dar prietenii noştri din FARC au decis să apeleze la dumneavoastră.

John Henry Millian nu muşcă momeala. Cunoştea adevărul.

– *Muy bien,* aprobă el, fără niciun comentariu. Am sosit aici fără nimic. Îmi trebuie o armă.

– *Como no!* se grăbi să-l servească „El Diablo". Vin cu dumneavoastră.

Coborâră până la subsol şi traficantul deschise uşa armurăriei. Găseai de toate, până la o mitralieră grea, puţin utilizată, care fusese furată de la o patrulă de poliţie.

Vreo treizeci de pistoale erau agăţate de perete. John Henry Millian se întoarse spre „El Diablo".

– Nu aveţi o armă cu amortizor?

Confuz, „El Diablo" trebui să recunoască faptul că nu avea amortizoare. Era un accesoriu la care nimeni nu se gândise în Ciudad Juarez.

Sicario columbian nu insistă şi alese un pistol automat Hi-Standard cu ţeavă lungă, calibru 22 LR. Spre marea surpriză a lui „El Diablo".

– Senor Millian, îşi permise el, are un calibru cam mic...

Columbianul îi răspunse cu un zâmbet ironic.

– *Hombre*, nu vânez crocodili...

Luă arma şi o cutie de cartuşe şi urcară înapoi în living.

– Aveţi fotografia?

– Nu încă! mărturisi „El Diablo". Se va rezolva astăzi, vă jur.

Columbianul îşi ascunse nervozitatea şi trecu la alt aspect.

– Unde sunt cazat?

– Într-un hotel care îmi aparţine, Rex. Nu este foarte departe de hotelul unde se află *gringo* şi are climatizare.

Cu 40 de grade la umbră, era absolut necesar.

Columbianul mai bău puţină apă şi zise:

– Mă conduceţi acolo ca să mă odihnesc. Apoi, îmi aduceţi fotografia, adresa şi maşina.

– Şi...

– Prietenii noştri se ocupă de plată...

John Henry Millian nu agrea să trateze cu oameni pe care nu-i cunoştea. FARC îi va transfera banii şi îi va deduce de la cartelul Juarez din următoarea livrare de cocaină. Se ridică şi întrebă brusc:

– Ştiţi vreo biserică?

– *Como no!* Nu este foarte mare, îl avertiză „El Diablo", dar nu este departe de aici.

– Mărimea contează puţin, afirmă *sicario* columbian. Toate bisericile sunt egale în faţa Domnului.

Era un ritual absolut: înainte de fiecare „acţiune" simţea nevoia să se reculeagă, rugându-se la Fecioara Morţilor să-i ţină mâna neclintită.

În timp ce coborau scările, se întoarse.

– Aduceţi-mi repede fotografia. Nu am chef să stau prea mult aici. Am o nuntă sâmbătă la Medellin.

„El Diablo" simţi cum îl cuprinde euforia. Era miercuri. Graţie amicilor săi din FARC, va scăpa de *gringo* înainte de sfârşitul săptămânii.

Brusc, îi zise columbianului:

– Vin cu dumneavoastră la biserică! Nu strică să mă rog Domnului!

Ştia deja ce avea să-i ceară puterii divine: eliminarea acestui *gringo de mierda*.

CAPITOLUL XX

Maşina hurducăia pe drumurile nisipoase din Anapra, după ce părăsise şoseaua asfaltată, paralelă cu gardul care marca frontiera cu Statele Unite. Era un caroiaj de case mizerabile, aşezate pe pantele unor dealuri golaşe, cu magazine minuscule – *grocerias, bodegas, cafes* – în locuinţe murdare. În zare, linia munţilor Franklin, de cealaltă parte a fluviului Rio Grande, semnala El Paso.

Malko depăşi un camion de apă potabilă şi se opri, încercând să se orienteze. În Anapra, nu era niciun panou indicator.

Un autobuz alb cu verde *„Oriente Poniente"* trecu prin faţa lui, coborând dealul, pentru a se opri la câţiva metri mai departe.

Din autobuz coborî o femeie care se pregătea să traverseze. Malko îi făcu semn şi ea se apropie, neîncrezătoare. Se mai calmă când văzu că era un *gringo*.

– *A donde la iglesia Jesus de Nazareth?*[1]

---

[1] Unde este biserica Iisus din Nazareth?

Aceasta întinse mâna, arătând vârful dealului acoperit de case, ca nişte furuncule.

– *Par aqui, senor.*

– *Muchas gracias.*

Pe deplin liniştită că nu încerca să o facă să urce în maşină, adăugă în şoaptă:

– *Cuidado, senor, es muy pericoloso.*[2]

Malko porni, făcând slalom printre barăci, încordat şi atent. Aici, se afla în fieful bandei Aztecos. Unul dintre cartierele cele mai sărace din Ciudad Juarez de unde veneau o parte din tinerii *sicarios*, analfabeţi, morţi de foame şi fără speranţe. În orice moment, putea apărea un 4x4 şi-l putea lua la ţintă.

Soarele dogorea cu putere.

Ajuns în vârful dealului, Malko descoperi, la aproape un kilometru, o biserică pătrată, cu pereţi albi, acoperiş plat, cu o cruce deasupra intrării, într-o vale mică.

Conform celor spuse de fratele lui José Camacho, hangarul unde se ascundeau libanezii se afla în vârful unuia dintre dealurile care dominau biserica.

Privi peisajul nisipos, acoperit de o vegetaţie rară, descoperind un drum care şerpuia până la dealul vecin unde se ridica o clădire mare, fără nicio altă casă în jur.

---

[2] Atenţie, este foarte periculos.

Porni pe drum, atent la tot ce mişca. Pistolul Glock 22, cu un cartuş pe ţeavă, era pus între scaun şi consola centrală a maşinii Toyota.

Apărare amăgitoare. Aici, unitatea de măsură era Kalaşnikovul.

Trebuia să localizeze această clădire, cu orice preţ. Fără asta, operaţiunea „Dronele" nu se putea desfăşura.

După douăzeci de minute, ajunse la un mic platou care domina întreg peisajul. În mijloc se afla un hangar enorm, fără niciun semn de viaţă în jur.

Parcurse încă o sută de metri, ajungând la vreo zece metri de clădire. Pulsul i se acceleră. Uşa mare culisantă care închidea hangarul avea două părţi, vopsite în culori diferite: albastru şi verde. Exact cum o descrisese fratele lui José Camacho.

Malko făcu mai multe fotografii digitale hangarului, apoi porni GPS-ul. După câteva secunde, poziţia hangarului era înregistrată. Din precauţie, formă imediat numărul lui Ted Boteler la Washington. Când îi răspunse, îl anunţă:

– Sunt acolo, vă trimit elementele de identificare şi localizarea.

– Bravo! se bucură şeful diviziei de operaţiuni. Am lansat procesul, Casa Albă este de acord. Cu asta, vom putea să-i pârlim. *Take care.*

Urare pioasă.

În momentul în care Malko punea la loc I-phone-ul, una dintre uşile hangarului se deschise şi un bărbat ieşi afară. Tricou, pantaloni şi Kalaşnikov.

Fără să ezite, merse spre Malko.

*

* *

Acesta puse mâna pe crosa pistolului, cu pulsul până la cer. Dacă se retrăgea în grabă, celălalt ar fi putut să deschidă focul. Dacă trăgea primul, risca să declanşeze o ripostă violentă. Acest individ nu era, desigur, doar el în hangar.

Aşteptă, ascunzând pistolul sub o hartă. Necunoscutul se apropie. Un tânăr, cu părul ras, faţa copilăroasă şi brutală. În loc să vină până la maşină, se opri şi zise cu voce tare:

– *Fuera de aqui!*

Cu Kalaşnikovul în mână, aşteptă ca Malko să plece pentru a se întoarce în hangar. Fără să pună nici cea mai mică întrebare.

Totuşi, pulsul lui Malko crescu când îl văzu pe bărbat oprindu-se şi vorbind într-o staţie. Nu îl identificase, altfel l-ar fi ciuruit imediat, dar era pe cale să dea alarma...

Cu piciorul apăsat pe pedală, Malko porni spre celălalt deal.

Mai avea puţin până la biserica Jesus de Nazareth când văzu soarele reflectându-se într-un parbriz, departe în urma lui. Era al unui 4x4

care cobora de pe celălalt deal pentru a-i tăia calea. Malko începu să coboare, dar înțelese că mașina 4x4 avea să ajungă înaintea lui.

Nu ezită: ieșind de pe drum, intră pe terenul pietros, printre case. Fără să știe unde mergea... Dispăru repede din ochii eventualilor săi urmăritori și continuă să meargă în zigzag. Asta îi amintea de ziua în care se rătăcise în Hezbollahland din Beirut, cu ani în urmă. Tot cu ucigași pe urmele sale.

Ajunse în vârful unui alt deal, ocoli câteva case și zări în jos șoseaua care mergea de-a lungul frontierei, asfaltată și pustie.

Porni în direcția ei, utilizând drumuri nesigure, sub privirea mirată a câtorva mexicani așezați în fața unei *bodega*.

Care nu văzuseră că era vorba de un *gringo*!

Continuă cursa, uitându-se frecvent în retrovizoare. Mașina 4x4 albă dispăruse. Zece minute mai târziu, după ce traversă un ultim șanț în diagonală, ajungea pe asfalt. Șoseaua șerpuia printre rarele case, apoi urma cursul fluviului Rio Grande. Brusc, zări în fața lui trei camionete pline cu soldați înarmați.

O patrulă din Poliția Federală.

Se lipi în urma lor, ușurat: nimic nu i se mai putea întâmpla. Făcuse tot posibilul. Acum, americanii aveau toate elementele pentru a-i zdrobi pe membrii Hezbollah ascunși în hangar.

*
* *

Hussein El Hadi îngenunche primul, pentru rugăciunea de după-amiază, urmat de cei patru camarazi ai săi, întorşi spre Mecca, deşi era departe de ei. De la începutul odiseei lor care îi adusese de la Buenos Aires până în Columbia şi apoi în Mexic, nu uitaseră niciodată de rugăciunile lor. Cu toţii extrem de pioşi, considerau că era prima lor datorie de soldaţi ai lui Allah.

Sicarios mexicani care apărau hangarul îi priveau cu curiozitate. Cu toţii catolici fervenţi, nu cunoşteau nimic despre religia musulmană. Pentru ei, aceşti străini urmau să-i lovească pe *gringos*, ceea ce nu putea fi decât un lucru bun.

În plus, nu făceau zgomot, erau politicoşi, cunoscând doar câteva cuvinte în spaniolă, cu excepţia lui Hussein, care vorbea des cu ei.

Cei cinci libanezi se ridicară în picioare, îşi rulară covoarele de rugăciune vechi şi se aşezară la masă în faţa porţiilor de tacos. Din moment ce nu era porc, totul era bine. În plus, foarte condimentată, mâncarea mexicană le convenea perfect.

Mâncară rapid, lăsând neatinse berile aduse de gazdele lor, bând doar Coca Cola. Apoi, Hussein El Hadi se ridică şi se duse în camera unde stătea şeful echipei de *sicarios*.

Zâmbind, cu mâna la inimă, în stil libanez, întrebă pentru a suta oară:

– *Amigo*, când vom trece de cealaltă parte?

Ştiau că nu era aşa de uşor, dar situaţia se prelungea prea mult.

Edouardo Villalobo, „El Stich", responsabil cu libanezii, nu se tulbură.

– În puţin timp, afirmă el. Aşteptăm un camion sigur, cu un şofer sigur, care va veni să preia produsele de la *maquinadora* Fernandez. Camionul nu este supus niciunui control când intră în Statele Unite graţie permisului „visa-laser". Veţi fi înăuntru, cu materialele voastre. Camionul vă va duce până la gara Houston. Apoi, veţi continua singuri... *Hay paciencia*[3].

Hussein El Hadi plecă, relativ liniştit. Membru eminent al aripii externe a organizaţiei Hezbollah, pe vremuri condusă de Imad Mugnieh, era responsabil cu această operaţiune menită, oficial, să răzbune moartea lui Osama bin Laden.

În realitate, Hezbollahul îl detesta pe bin Laden, salafist sunnit, dar toată lumea musulmană va vedea că singurii care au reacţionat la asasinarea lui au fost aceşti eretici de şiiţi.

Planul lor era simplu. Aveau cu ei destul explozibil pentru a confecţiona cinci centuri explozive. Odată echipaţi, se vor duce să se arunce în aer în cinci locuri strategice din Washington: în faţa Casei Albe, la gară, la Hotel Intercontinental, în clădirea FBI şi într-o biserică.

---

[3] Ai răbdare.

Desigur, aceste atentate nu vor schimba raportul de forţe între Hezbollah şi americani, dar vor marca populaţia, cam ca la 11 septembrie. Americanii se simţeau la adăpost în statul lor continent, şi faptul că puteau fi loviţi avea să-i arunce într-o nouă paranoia disperată.

Bineînţeles, niciunul dintre cei cinci membri Hezbollah nu va supravieţui. Acest lucru conta foarte puţin, având în vedere că erau *shahid*, martiri, binecuvântaţi de un imam, înainte de plecare.

Acum, se plictiseau în acest imens hangar ca o saună, în compania unor oameni cu care nu aveau ce discuta; cele două grupuri trăiau în galaxii diferite: singura motivaţie a traficanţilor erau banii. Cea a Hezbollahului era dată de religie şi de dorinţa de răzbunare împotriva „infidelilor".

Hussein El Hadi se duse la cei patru camarazi şi le spuse:

– Fraţilor, va fi curând. Să ne rugăm la Allah.

*
* *

Malko tocmai revenea în „Zona Pronaf" când i se lumină telefonul.

– Puteţi veni la birou? întrebă *comandante* Ochoa.

– Bineînţeles.

Douăzeci de minute mai târziu, parca maşina în faţa clădirii Poliţiei Statului. Când se îndrepta spre intrare, remarcă un fotograf, postat pe

trotuar, care făcea fotografii oamenilor ce intrau şi ieşeau, fără să-i dea prea mare importanţă.

Era mereu aceeaşi mulţime la parter, înghesuită pe scaune, aşteptând audierea. El urcă pe rampa uşor înclinată care ducea la primul etaj. Uşa biroului Elvirei Ochoa era deschisă, păzită de două poliţiste. Cunoscându-l pe Malko, îl lăsară să treacă.

Elvira Ochoa ridică privirea din spatele biroului. Avea trăsăturile obosite, cearcăne sub ochi, tenul cenuşiu.

– Aveţi veşti despre Guadalupe Diaz? o întrebă imediat Malko.

Mexicanca scutură din cap.

– Nu, nimic. Nu am dormit mai deloc, am patrulat peste tot, am scotocit toate locurile, acolo unde găsim frecvent cadavre. Nimic.

– Poate este un semn bun...

– Nu, zise ea.

Nu îndrăzni să o contrazică... De altfel, intenţionat, Elvira Ochoa schimbă subiectul.

– Am primit o informaţie de la Poliţia Federală, zise ea. Printr-un amic din Mexico City. De aceea voiam să vă văd. Cel mai renumit *sicario* din Columbia a sosit ieri la Mexico City, după care a luat un zbor spre Ciudad Juarez. Un anume John Henry Millian.

– Nu a fost arestat?

Elvira Ochoa scutură din cap.

– Nu. În Mexic, nu a comis niciun delict. Iar în Columbia a fost reabilitat! După moartea lui Pablo Escobar, a contactat presa şi a declarat că vrea pe viitor să-şi dedice viaţa acţiunilor prin care să-i avertizeze pe tineri să nu ajungă criminali. Autorităţile l-au reţinut câteva săptămâni, apoi l-au eliberat...

Malko era consternat.

– Şi l-au crezut?

– Era convenabil pentru toată lumea, cred că a dat multe informaţii poliţiei locale. Totuşi, a recunoscut că a îndeplinit 246 de „contracte". Printre care femei... Evident, erau infractori, niciun poliţist, altfel nu ar fi scăpat.

Siderat, Malko întrebă:

– Se ştie pentru ce a venit la Ciudad Juarez?

Privirea Elvirei Ochoa se fixă asupra lui.

– Cred că vine să vă omoare.

O privi pentru a vedea dacă glumea, dar nu era cazul... *Comandante* continuă:

– Este prima dată când vine în Mexic. De ce Ciudad Juarez? În plus, am aflat printr-un poliţist de la aeroport că a venit să-l ia o maşină. Un 4x4 cu geamuri fumurii, care aparţine, aparent, bandei Aztecos...

Malko era încă circumspect. De ce un ex-*sicario* columbian ar veni special la Ciudad Juarez pentru a-l ucide?

– Credeam că a încetat cu asasinatele.

– Aşa a declarat poliţiei, dar nu încetezi niciodată să fii un *sicario*.

– Ştiţi unde se află?

– Nu.

– Ce trebuie să fac?

– Atenţie. Foarte mare atenţie. Acest individ loveşte ca un şarpe. Repede şi mortal.

Deodată, Malko îşi aminti de fotograful de la intrarea în clădire.

– Sunt frecvent oameni care fac fotografii în faţa cartierului general? întrebă el.

Elvira Ochoa păru sincer surprinsă.

– Nu. De altfel, este interzis. Nu trebuie să fie fotografiate forţele de ordine...

– Era totuşi unul, confirmă Malko, şi cred că mi-a făcut o fotografie.

Elvira Ochoa îl privi îndelung.

– Este îngrijorător. Cele două lucruri poate că au legătură. Fiţi atent!

– Ce pot face?

– Dacă îl întâlniţi, trageţi primul.

CAPITOLUL XXI

Malko o fixă cu privirea pe *comandante* Ochoa.

– Ar trebui să-l întâlnesc, corectă el, şi apoi să-l recunosc. Şi eu am ceva să vă spun. Graţie pontului dumneavoastră, am obţinut informaţia despre libanezi.

Îi povesti de plimbarea în Anapra. Poliţista nu părea surprinsă.

– Cunosc acest loc, confirmă ea: este un mare depozit de cocaină al bandei Aztecos. Este păzit permanent de cei mai buni *sicarios*.

– Poliţia nu a făcut niciodată percheziţii?

– Nu am reuşit niciodată să obţinem un mandat de percheziţie... Oameni cu funcţii înalte au interes ca nimeni să nu se atingă de această cocaină. Oricum, se pare că există mai multe tuneluri săpate sub deal, pentru a-i evacua pe cei care păzesc depozitul. Ce veţi face acum?

Vorbea ca şi cum hangarul s-ar fi aflat în Statele Unite.

Malko preferă să nu-i spună de drone.

– Nimic! zise el. Voi raporta datele americanilor.

Tocmai voia să răspundă, când sună telefonul fix. Răspunse şi, după câteva secunde, Malko o

văzu cum se schimbă la față. Pronunță un singur cuvânt:

– *Llegamos!*[1]

Când Malko îi întâlni privirea, aceasta i se păru stinsă.

Moartă.

– Au găsit-o! făcu ea cu o voce absentă.

Se ridicase deja în picioare şi îşi punea maşinal vesta antiglonț GK din Kevlar. Ieşind pe culoar, le dădu un ordin polițistelor care o păzeau şi coborî scările, urmată de acestea.

Jos, avu loc o scurtă discuție cu un alt polițist şi o maşină de poliție se aşeză în spatele camionetei.

– Pot veni cu dumneavoastră? o întrebă Malko.

Ocupată să discute cu polițistul, Elvira Ochoa nu răspunse şi, profitând de tăcerea ei, Malko urcă pe bancheta camionetei. Micul convoi demară, cu sirenele urlând şi girofarurile pornite.

Elvira Ochoa se întoarse şi îi zise cu o voce slabă:

– A fost găsită pe un *campo algonero*[2].

*

* *

Cele două maşini de poliție se opriră în mijlocul unui drum neasfaltat, chiar în fața a opt cruci

---

[1] Sosim!

[2] Câmp de bumbac.

mari, înfipte la marginea câmpului. Două dintre ele fuseseră răsturnate, poate de vânt.

Malko nu văzu altceva.

Traversaseră jumătate din oraş spre sud, pentru a ajunge la cartierul Los Pinos. Poliţiştii săriră din vehicule şi luară poziţie, deşi nu era nici ţipenie în jur.

Flancată de cele două poliţiste, Elvira Ochoa se duse până la cruci. Atunci, Malko văzu, aşezate în faţa lor, două valize mari, maro. De fiecare mâner era legată o etichetă cu numele *„comandante Elvira Ochoa"*. Poliţista se întoarse spre gărzile ei de corp.

– Deschideţi una!

O poliţistă se precipită şi se aplecă în faţa valizelor. Încuietorile săriră şi dădu la o parte capacul. Înlemnită de oroare. Malko zări saci din plastic. Se distingea clar un braţ. Îşi reprimă un acces de vomă: avea în faţă resturi de corp omenesc.

Elvira Ochoa îşi făcu cruce încet şi zise cu o voce slabă:

– Închideţi-o! Luaţi-le!

Cu precauţie, ca şi cum ar fi fost încă în viaţă, cele două poliţiste încărcară valizele în camionetă, pe platformă. Elvira Ochoa se întoarse spre Malko.

– Aici, în 2001, au fost descoperite opt cadavre de femei. Nu s-a aflat niciodată cine le-a omorât.

Se urcă înapoi în maşină, lăsându-l pe Malko încremenit de oroare. Indirect, din cauza lui fusese asasinată Guadalupe Diaz. I se alătură comandantei.

– Din cauza mea, zise el. Vă cer iertare.

Elvira Ochoa scutură din cap.

– Nimeni nu m-a forţat să vă ajut... Sunt nişte monştri. Eu voi fi următoarea.

– Puteţi pleca dincolo de frontieră, sugeră Malko.

– Nu înainte de a o răzbuna.

Promisiune inutilă.

Liniştea se lăsă până la sediul central al poliţiei. Elvira Ochoa părea descurajată. Întinse mâna spre Malko, absentă.

– Vă voi suna.

El nu insistă şi se duse la maşina sa, bulversat.

*

* *

Ca de fiecare dată, Malko inspectă atent bulevardul Lincoln înainte de a se opri în faţa hotelului Ramada. Federalii erau tot acolo. Angajatul de la recepţie îl salută politicos. Luând-o înspre patio, Malko remarcă un cuplu întins pe şezlonguri, în faţa piscinei. Bărbatul avea figura acoperită de o pălărie cu boruri largi şi corpul acoperit de tatuaje.

Femeia, la vreo treizeci de ani, cu părul lins, bine făcută, îl urmări pe Malko din priviri cum se îndrepta spre cameră. El avu o senzaţie ciudată.

După ce rămase câteva minute în camera sa, ieşi şi se duse la recepţie, interpelându-l pe angajat cu un zâmbet.

– Aveţi clienţi noi?

Nu era niciodată nimeni pe marginea piscinei.

– Oh, nu sunt din hotel! îl corectă mexicanul. Au venit doar pe timpul zilei. Pe ea am mai văzut-o, mai mereu cu băieţi răi, iar el nu este de pe aici, are accent columbian. Îmi vor cere, desigur, o cameră...

Malko simţi cum îi creşte pulsul. Un columbian şi o târfă locală: nu putea fi decât acel *sicario* venit la Ciudad Juarez să-l asasineze.

*

* *

Malko se întoarse în camera lui, întrebându-se ce să facă. Se gândi imediat la Elvira Ochoa, dar ea avea destule probleme şi, apoi, ce putea face? John Henry Millian, în ciuda celor 246 de crime, nu era căutat de justiţie.

Nu mai rămânea decât o soluţie: înfruntarea. Evident, cel mai simplu ar fi fost să iasă, să se apropie de el şi să-i tragă un glonţ în cap, pentru ca apoi să traverseze podul Santa Fe. Dar mai avea treabă la Ciudad Juarez. *Sicario* nu va întârzia să lovească, neştiind că Malko îl identificase. Atunci ar trebui să acţioneze. Cu riscurile şi pericolele de rigoare.

Verifică pistolul şi aşteptă, întins pe pat, întrebându-se care avea să fie planul columbianului.

*

* *

John Henry Millian îşi recunoscuse „ţinta" din fotografiile date de banda Aztecos. Blanca, femeia pe care i-o „împrumutase" „El Diablo", avea în geantă pistolul Hi-Standard, cu un glonţ pe ţeavă. Columbianul nu avea de gând să stea prea mult la Ciudad Juarez: avea deja o rezervare la un zbor spre Mexico City, la ora şapte seara.

Execuţia nu trebuia să-i ia mai mult de câteva minute, cum procedase de fiecare dată. Apoi, maşina Blancăi îl va duce direct la aeroport.

Cel mai simplu era să meargă să ciocănească la uşa ţintei şi să-i tragă direct un glonţ în cap. Trebuia mereu ţintit capul. Un bărbat atins în piept poate riposta. Nu şi dacă este lovit la cap.

Deodată, zări o cameristă ieşind dintr-o cameră. O mexicancă grasă care se ocupa de puţinii clienţi.

Ea era soluţia.

– *Chica*[3], zise el în şoaptă, du-te la maşină şi aşteaptă-mă, gata de plecare.

Fără măcar să răspundă, Blanca se ridică. Nu-i plăcea să asiste la crime: ispăşise deja trei ani pentru răpire şi nu avea chef să rişte. Îmbrăcată, se duse să-şi ia geanta, dar columbianul o opri.

---

[3] Micuţo.

– Lasă-mi-o! făcu el sec.

Ea nu insistă şi se îndreptă spre ieşire. *Sicario* îşi făcea calculele. Menajera mai avea o cameră de făcut până să ajungă la cea în care era *gringo*. Imediat ce va deschide uşa, va fi numai bine, În timp ce făceau curat, cameristele lăsau mereu uşa întredeschisă. *Sicario* nu ar mai avea decât să se strecoare în urma ei şi să-şi ia victima prin surprindere... Dacă ar fi avut un amortizor, ar fi fost fără cusur. Dar aşa, împuşcătura avea să-l alerteze pe angajatul de la recepţie. La plecare, John Henry Millian era obligat să-l lichideze şi pe el: nu se lasă martori, era regula de aur. Evident, era un mexican, deci cam problematic, dar erau destule crime în Ciudad Juarez, încât una în plus ar trece neobservată.

Trebuia să o lichideze *şi* pe menajeră.

John Henry Millian îşi puse cămaşa pe el. Mexicanca grasă tocmai ieşea şi parcurgea cei câţiva metri până la camera în care se găsea *gringo*.

Columbianul se ridică, se întinse, îşi puse pantalonii şi luă geanta partenerei sale. Ca şi cum ar fi uitat-o. Apoi, cu un mers calm, ocoli piscina pentru a ajunge în spatele mexicancei.

Aceasta tocmai ciocănea la uşa camerei.

*

* *

Malko se străduia să respire calm. Neştiind când avea să lovească adversarul său. Întins pe

pat, cu pistolul Glock pe covor, era gata de orice. Ciocănitul de la uşă îl făcu să tresară. Se ridică chiar în momentul în care o voce feminină anunţa:

– *Limpiador!*[4]

În acelaşi moment, se deschise uşa şi o văzu pe mexicanca grasă care se opri brusc: nu avea voie să facă curăţenie când clienţii erau acolo.

– *Me disculpe!*[5]

Vru să închidă uşa. Avea cu o cameră mai puţin de făcut... Ramada nu ţinea morţiş la acest gen de treburi.

În momentul în care camerista se întorcea, Malko zări o siluetă în spatele ei şi pulsul îi explodă. Dintr-un salt, sări din pat, cu pistolul în mână.

Apoi, totul se petrecu repede.

Se auzi o bubuitură şi mexicanca păru încremenită câteva fracţiuni de secundă, apoi se prăbuşi, lăsând loc bărbatului de la piscină, care ţinea în mână un pistol cu ţeavă lungă.

Fusese obligat să scape de femeie, care urma să închidă uşa şi să-i blocheze astfel calea.

Ochii păreau că i se micşorează, avea umerii traşi în faţă, trăsăturile încordate. El şi Malko se priviră în ochi şi ridicară braţul în acelaşi timp.

---

[4] Curăţenia!

[5] Scuzaţi-mă!

Nemulţumirea că nu-şi surprinsese victima îl costă câteva fracţiuni de secundă pe *sicario.*

Când degetul său apăsă pe trăgaciul pistolului Hi-Standard, un glonţ de 9 mm îl izbi chiar deasupra gurii, spulberându-i câţiva dinţi şi continuându-şi traiectoria spre creier. Asasinul îşi pierdu cunoştinţa instantaneu, fără ca măcar să simtă ceva, şi se prăbuşi, fulgerat.

Două minute mai târziu, apăru angajatul de la recepţie, cu o carabină în mână: echipamentul standard al recepţionerilor de hotel din acest oraş.

Cum acesta rămăsese blocat în cadrul uşii, Malko îi zise:

– Chemaţi poliţia.

*

* *

Din fericire, Elvira Ochoa sosise în acelaşi timp cu Poliţia Municipală. Federalii, care erau postaţi în faţa hotelului, ajunseseră primii şi scotoceau hotelul. Era evident că individul omorât de *gringo* o împuşcase pe menajeră, dar afacerea părea ciudată. Un turist obişnuit nu se plimbă cu o armă.

Când *comandante* le spuse numele mortului, lucrurile se schimbară. *Sicario* columbian era cunoscut ca un cal breaz. În plus, apartenenţa lui Malko la un organism internaţional aranja lucrurile. În cele din urmă, fu de acord să meargă

să dea o declarație, escortat de Elvira Ochoa. Prezența ei ușură mult lucrurile și, într-o oră, totul se termină.

Bineînțeles, poliția reținuse arma, ca probă.

– Ați scăpat la mustață! oftă *comandante*, când ieșiră din clădirea poliției. Ați fi putut fi a 247-a victimă a acestui *sicario*. Ce veți face acum?

– Aștept un răspuns de la americani, explică el. Nu pot să mă mișc de aici altfel. Ați putea să-mi procurați o armă?

Ea zâmbi.

– N-ar fi greu, este suficient să căutăm în depozitul cu arme confiscate. Veniți cu mine la birou.

*

* *

„El Diablo" a aflat foarte repede, prin oamenii săi din Poliția Municipală, ce se întâmplase la Ramada. Moartea columbianului nu-i pica nici bine, nici rău. Din contră, le-ar putea spune columbienilor că John Henry Millian nu fusese mai bun decât oamenii lui.

Rămânea problema cu *gringo*.

Acesta părea protejat de soartă, iar șeful clanului Aztecos, superstițios, era aproape convins că nu mai trebuia să încerce să-l omoare. Oricum, în trei zile, cei cinci libanezi vor fi de cealaltă parte a frontierei, iar problema se va rezolva de la sine. Era nerăbdător să anunțe vestea prietenilor săi din Bogota, pentru a relua relațiile normale.

Pentru a închide definitiv afacerea, mai avea un punct de rezolvat: lichidarea Elvirei Ochoa. Nu putea lăsa în viață o femeie care îl înfruntase. În plus, dădea un exemplu prost poliției. Se gândise că moartea sălbatică a asistentei sale ar fi trebuit s-o descurajeze, dar ea se afișase în continuare cu *gringo* la Poliția Municipală.

Cum spuneau *gringos* de pe celălalt mal al fluviului Rio Grande: *„she had to go"*[6].

*

* *

Elvira Ochoa ieși din camera alăturată biroului ei și îi întinse un pistol automat, Taurus 9 mm. Practic nou.

– Deținătorul nu a avut timp să-l folosească, zise ea. A fost doborât înainte. Sper că nu-ți va aduce *mala suerte*[7].

Malko băgă arma în geantă. Cântărea o tonă... Nici vorbă să-l poarte la curea. Din cauza căldurii copleșitoare, îi era greu să suporte o haină.

Elvira Ochoa își aprinsese o țigară și îi zise cu o voce descurajată:

– *Ahorita*, vedeți ce înseamnă Ciudad Juarez! Numai astăzi au fost patru crime...

---

[6] Trebuia să dispară.

[7] Ghinion.

– De ce rămâneți aici? o întrebă Malko. Puteți să vă instalați de cealaltă parte, unde DEA nu vă va lăsa baltă.

– Oh, știu, făcu mexicanca, dar înainte aș vrea să o răzbun pe Guadalupe. Va fi îngropată mâine dimineață. Avea doar douăzeci și unu de ani. Acești coioți au tranșat-o în opt bucăți. Ca pe un animal.

Vocea i se schimbă, și Malko văzu cum i se umezesc ochii de lacrimi.

Îi respectă tăcerea.

– Voi veni și eu la înmormântare, zise el. Din cauza mea a murit.

– Mâine dimineață, ora nouă, aici, făcu mexicanca.

*

* *

Când Malko ieși din clădire, sentimentele sale oscilau între furie și disperare. Era munca lui Sisif! Imposibil să lupți cu succes împotriva traficanților. Cu cât omorai mai mulți, cu atât veneau mai mulți. Erau peste douăzeci de mii de tineri în Ciudad Juarez dispuși să devină *sicario* pentru foarte puțini bani. Era singura lor speranță: analfabeți, fără pregătire, nu aveau nicio șansă în viață.

În timp ce apartenența la un cartel le furniza multe avantaje.

Tocmai se așeza la volanul mașinii, când sună telefonul.

– Puteți trece pe la consulat? îl întrebă consulul.

Malko ajunse acolo în douăzeci de minute; sute de mexicani făceau coadă în spatele barierelor metalice în speranța obținerii unei „visa-laser" care să le permită să intre în Statele Unite fără a fi controlați.

Consulul îl conduse într-un birou alăturat.

– Trebuie să sunați la acest număr la Washington, îl informă el.

Era numărul lui Ted Boteler.

Malko îl formă imediat de pe telefonul criptat al consulatului. Nu era decât o oră de decalaj orar față de Washington. Ted Boteler răspunse imediat.

– *Bad news!* anunță el. După o evaluare, Casa Albă anulează operațiunea „Dronele".

Era lovitura de grație.

– De ce? întrebă Malko.

– *They chicken out!*[8] răspunse cu amărăciune șeful diviziei de operațiuni. Se tem că mexicanii vor protesta.

– Este vorba de un caz de terorism.

– Ei știu. Spun că trebuie să ne descurcăm cu mijloacele noastre și cu autoritățile mexicane. *Bad joke.*[9]

---

[8] S-au speriat!

[9] Ce glumă proastă!

Se lăsă o lungă tăcere. Malko era copleşit. Toate aceste eforturi şi aceste crime pentru nimic...

– Bine, zise el. *Ich gebe auf!*[10]

În tulburarea sa, vorbise în germană.

– Mâine am o obligaţie aici, apoi traversez podul Santa Fe.

Când ieşi din consulat, avu impresia că soarele dogorea şi mai puternic decât de obicei. Petrecuse o săptămână în infern degeaba. Singur, îi era imposibil să atace cartelul Juarez. Când se gândea că cei cinci teroriştii se aflau în apropiere, înnebunea.

Americanii erau, ca întotdeauna, laşi.

Se întrebă ce va face până a doua zi... Evitând în acest timp să fie asasinat.

[10] Abandonez!

CAPITOLUL XXII

Un soare arzător dogorea cimitirul Recinto de la Oracion, situat în zona verde, care includea Club Campestre şi hipodromul. Unul dintre cele mai selecte locuri din Ciudad Juarez, la mai puţin de un kilometru de frontieră. Una dintre puţinele zone rezidenţiale din oraş.

Un şir lung de maşini de poliţie se întindea pe avenida Antonio Bermudez. Federalii, poliţişti statali şi Poliţia Municipală.

Peste o sută de poliţişti în uniformă erau adunaţi în jurul mormântului deschis, înconjurat de jerbe de flori care acopereau sicriul în care se odihnea Guadalupe Diaz.

Malko era în primul rând, printre ofiţerii de poliţie cu feţe grave.

Un preot sosi şi se opri în faţa sicriului de pe care se dădură la o parte florile. Liniştea era impresionantă, întreruptă de o voce plină de emoţie.

– *Estamos aqui para dir adios a Guadalupe Diaz, la ultima victima de uno feminicidio.*[1]

---

[1] Ne-am adunat aici pentru a ne despărţi de Guadalupe Diaz, ultima victimă a unui asasinat.

Oamenii plângeau. O poliţistă se închină lent. *Comandante* Elvira Ochoa, în uniformă, semăna cu o statuie de marmură. Malko, bulversat, nu mai asculta slujba preotului. Răvăşit de emoţie.

Această moarte era într-un fel şi a sa.

Nimeni nu se clinti până ce sicriul, după ce fu stropit cu apă sfinţită, nu fu coborât lent în groapă.

Apoi, după prima lopată de pământ, aruncată de Elvira Ochoa, poliţiştii începură să se împrăştie, traversând peluza pentru a ajunge la maşini. Fotografilor nu li se permisese accesul, pentru a nu-i putea identifica pe cei prezenţi.

Elvira Ochoa rămase tăcută până ce ajunse în maşină, cu Malko alături.

– Gata, făcu ea. Data viitoare va fi rândul meu.

Spunea asta fără asprime şi fără speranţă. Malko simţea un nod în gât.

– Plecaţi, o imploră el. Nu o veţi răzbuna niciodată pe Guadalupe Diaz.

Se întoarse spre el.

– Dumneavoastră nu plecaţi... totuşi.

– Am o idee, răspunse Malko. Mi-a venit mai devreme, în faţa sicriului acestei nefericite. Mi-aţi spus că cei din cartelul Sinaloa sunt interesaţi de mine?

– Da. Sunt interesaţi de ceea ce faceţi aici. A trecut mult timp de când nu au mai văzut un *gringo* venit din partea DEA.

– Aţi putea să-i contactaţi? Aş vrea să-l întâlnesc pe şeful lor.

– Chapo Guzmann?

– Da.

– Dar este omul cel mai căutat de americani după moartea lui bin Laden! Nu va accepta niciodată să se întâlnească cu dumneavoastră. Se va teme că este o capcană.

– Ce capcană? Sunt singur în Ciudad Juarez. Transmiteţi-i că am un „business plan" să-i propun.

Elvira Ochoa îl privea ca pe un nebun.

– Vă va ucide! Este un ucigaş înnăscut. Îi urăşte pe americani.

– Eu nu sunt american.

– De ce vreţi să-l vedeţi?

– Vă voi spune *după*, promise Malko, dacă mai am ocazia. Vreţi să încercaţi?

– Vreau. Dar suntèţi *loco*.

Malko acţiona dintr-un impuls de furie. În astfel de cazuri, adrenalina domina creierul...

*

* *

Recepţionerul de la Ramada îl salută pe Malko cu un respect neobişnuit. Apreciindu-i performanţa. Canal 5 anunţa că cel mai celebru *sicario* din Columbia fusese doborât în Ciudad Juarez de un *gringo* pe care încercase să-l asasineze. Fără să menţioneze numele lui Malko.

Deodată, ajungând în patio, zări două polițiste, cu cască, vestă, puști M 16 pe umăr. Acestea îi zâmbiră, iar el le întrebă:

– Pentru mine vă aflați aici?

Cea mai feminină dintre ele aprobă.

– *Orden de la comandante Ochoa.*

Elvira Ochoa avea simț practic... Malko își zise că polițista, chiar cu ținuta ei de luptă, era chiar sexy. Schimbară o privire, iar el citi același lucru în ochii ei. Se duse în cameră.

Sejurul său la Ciudad Juarez se termina oricum. Ori cartelul Sinaloa păstra tăcerea, ori îl atrăgea într-o cursă, prea bucuros să elimine un *gringo* din DEA.

Porni televizorul și dădu peste imaginea cadavrului lui John Henry Millian. Se auzi un ciocănit la ușă: era recepționerul care îi aduse cu respect tabloidul *P.M.*, abia ieșit. Tabloidul consacra prima pagină morții asasinului columbian. Cu o superbă fotografie a cadavrului întins în dreptul ușii camerei lui Malko...

Se preciza chiar și calibrul glonțului care îi străpunsese creierul.

Păzit de „femeile" trimise de Elvira Ochoa, Malko reuși să se relaxeze. Era ca pisicile, scăpând de o moarte sigură grație ajutorului lui Dumnezeu.

Adormi, când se auzi un ciocănit ușor în ușă. Fără măcar să-și pună cămașa, se duse să deschidă și rămase încremenit.

Era Elvira Ochoa, în uniformă.

Cele două polițiste dispăruseră. Aceasta intră și se uită lung la Malko.

– Nu sunteți supărat pe mine? Aveam nevoie să-mi schimb dispoziția după tot ceea ce s-a întâmplat. Apoi aveam ceva să vă spun.

Inima îi bătu mai repede.

– Ce?

– Îți voi spune mai târziu, făcu ea, revenind la tutuială, cu un deget pe buze.

Privirea era elocventă. Când Malko se apropie de ea, mexicanca își puse mâinile pe bustul lui.

– Ce frumos, un bărbat! zise ea visătoare.

Își întinse gâtul și îl sărută pe Malko. Mai întâi, ușor, apoi cu furie.

La rândul lui, îi desfăcu vesta uniformei de polițist. Pe dedesubt, nu purta decât un sutien negru. Femeia tresări când mâinile lui Malko îi cuprinseră sânii, iar bazinul i se apropie de al lui.

Erau tot în picioare, ca și cum nu îndrăzneau să meargă mai departe. Totuși, Elvira Ochoa venise hotărâtă să facă dragoste. Își băgă mâna în pantalonii lui Malko, cu un gest de femelă posesivă.

Apoi, lucrurile își urmară cursul. Fără să se dezbrace complet de haine niciunul. Cu fusta de la uniformă ridicată pe șolduri, Elvira Ochoa îl primi pe Malko în adâncul ei. Mâinile i se înno-

dară în jurul lui pentru a-i accentua mişcările. Se freca de el furioasă şi juisară practic în acelaşi timp.

Atât de puternic, încât Elvira zise cu un zâmbet:

– Cred că mi-ai făcut un copil...

Apoi, rămaseră întinşi, unul lângă celălalt. Mexicanca fu cea care rupse tăcerea.

– Voiam să fac dragoste cu tine pentru ultima dată.

– De ce „ultima dată"?

– Fiindcă ai întâlnire cu Chapo Guzmann mâine, la ora opt seara, la restaurantul Aroma. Cred că nu te vei mai întoarce, după cât de repede au acceptat.

Malko simţi un uşor frison pe mâini. Un amestec de teamă şi excitare.

– Nu fii pesimistă, o linişti el.

Se aplecă şi îl sărută pe piept.

– Ai putea fi mexican! Adesea, aici, se fac lucruri nebuneşti pentru a-l înfrunta pe Dumnezeu! Dar Dumnezeu nu este uşor de înfruntat. Se răzbună.

Se ridică în şezut şi desfăcu lanţul de aur de la gât, de care atârna o cruciuliţă, apoi îl puse la gâtul lui Malko.

– Sfânta Elvira să te apere! zise ea. *Buena suerte.*

Când îşi puse tocul pistolului la centură, îi zise:

– *Manana, a las ocho de la tarde. No olvida.*[2]

*

* *

O pancartă anunţa: PARQUE INDUSTRIAL RIO BRAVO, Maquinadora THOMSON. Microbuzul cu geamuri fumurii, negru ca infernul, încetini la intrare pentru a face la dreapta, de-a lungul unei clădiri mari la care ultima uşă era deschisă.

În interior, se aflau mai multe camioane, unele fiind în curs de încărcare.

Microbuzul opri lângă ultimul camion, iar din el coborâră şapte bărbaţi, cei cinci libanezi şi doi membri ai bandei Aztecos. Aceştia luară o cutie voluminoasă şi o deschiseră: conţinea un televizor mare cu ecran plat pe care îl puseră jos. Unul dintre mexicani se întoarse spre libanezi.

– Puneţi-vă lucrurile aici.

Membrii Hezbollah îşi puseră jos genţile şi începură să transfere conţinutul în cutia enormă. Lucraseră o parte din noapte la confecţionarea centurilor cu explozibil, acţionate de un dispozitiv foarte simplu: un detonator electric.

Fiecare avea şi câte un Kalaşnikov cu pat pliant, încărcătoare şi pistoale Glock, plus numeroase cutii de muniţie. Aveau destulă. Trebuiră să

[2] Mâine, la ora opt seara. Nu uita.

golească o a doua cutie. În fine, într-o jumătate de oră, îşi transferaseră toate materialele.

„El Stich", însoţitorul lor, concluzionă:

– Astfel, poimâine, veţi putea pleca de aici cu mâinile în buzunare, ca nişte imigranţi. Dacă sunteţi arestaţi de poliţie, nu va fi nicio problemă.

– Şi televizoarele?

Mexicanul zâmbi.

– Pe unul îl voi da mamei mele, iar pe celălalt îl voi face cadou unui prieten. *Ahorita vamos.*

După ce încărcară cele două cutii în camion şi închiseră uşa din spate, se urcară înapoi în microbuz. Cei cinci libanezi nu mai puteau de bucurie. În patruzeci şi opt de ore vor ajunge pe teritoriul american, în drum spre Washington. Cum puteau fi confundaţi cu hispanicii, existau puţine şanse să fie reţinuţi până la Houston. Zona era plină de mexicani. Toţi aveau paşapoarte sud-americane.

Hussein El Hadi le zise celorlalţi patru:

– *Allah ou Akbar!* Urmează să devenim *shahids*[3] şi să-l răzbunăm pe şeicul Osama, Allah să-l aibă în Sfânta Grijă.

*

* *

[3] Martiri.

Aroma era pe jumătate plin, ceea ce se întâmpla rar în Ciudad Juarez. Clienţi cât de cât eleganţi, în orice caz bogaţi. În faţa restaurantului, nu erau decât maşini 4x4 noi, fără plăcuţe de înmatriculare.

Malko încercă să mănânce din friptura acoperită cu guacamole, fără să reuşească; nu-i era foame.

Nu scăpa din ochi uşa. De acolo urma să vină moartea sau succesul.

Îşi lăsase arma la hotel. La ce bun?

Evident, era singurul *gringo* din sală. Se uită la ceas: opt şi zece. Totul părea normal. Nu mai veneau. Puteau însă apărea mai mulţi ucigaşi care l-ar ciurui, după care să dispară, aşa cum se întâmpla adesea.

Deodată, uşa restaurantului se deschise şi intrară doi tineri, bine îmbrăcaţi, cu cămăşi mexicane. Cu o umflătură în dreptul curelei. Se apropiară de şeful de sală şi îi spuseră câteva cuvinte.

Imediat, acesta din urmă se opri în mijlocul sălii şi anunţă:

„Senores y senoras, una muy importante persona esta llegando... Por favor, abandonar telefonos mobiles y cameras."[4]

---

[4] Doamnelor şi domnilor, urmează să sosească o persoană foarte importantă. Vă rog să predaţi telefoanele mobile şi aparatele foto.

Unul dintre cei doi tineri luă un coş de pâine şi începu să facă turul meselor. Nimeni nu protesta, aruncând telefoanele în coş. Aparate foto nu erau. Când îi veni rândul, Malko îl puse şi pe al lui.

În acest timp, ospătarii continuară să-şi servească clienţii şi o mică orchestră de trei persoane încerca să anime sala.

Fără prea mare succes.

Timp de zece minute, nu se întâmplă nimic, apoi uşile se deschiseră în acelaşi timp, pentru a lăsa să intre patru bărbaţi înarmaţi cu Kalaşnikov şi încorsetaţi în vestele antiglonţ. Luară loc în cele patru colţuri ale sălii, în linişte.

Malko simţea cum pulsul îi creşte tot mai repede.

S-ar fi auzit şi musca zburând.

Uşa se deschise din nou, de această dată apărând un bărbat înalt, slab, cu părul dat pe spate, uşor cocoşat, cu cămaşă şi pantaloni negri. Două gărzi de corp îl însoţeau, înarmate.

Bărbatul se opri, examină sala şi înaintă spre Malko.

– *Buenas tardes, Caballero!* făcu el pe un ton grav. Mă numesc Chapo Guzmann. Voiaţi să mă vedeţi?

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, se aşeză în faţa lui.

Treizeci de secunde mai târziu, un ospătar servil aşeza în faţa mexicanului camarones[5] şi o bere.

Chapo Guzmann zâmbi:

– Aici îmi cunosc gusturile. Este mai uşor.

Malko îl privea, fascinat: nu-i venea să creadă. Acest om, pe al cărui cap se pusese un premiu de cinci milioane de dolari, urmărit teoretic de toate poliţiile din Mexic, se pregătea să cineze liniştit în cel mai bun restaurant din Ciudad Juarez.

Acesta începu să mănânce din camarones, apoi ridică privirea şi zise pe un ton simplu:

– *Senor*, am venit aici fie să vă omor, fie să fiu convins. Vă ascult.

Prin cămaşa întredeschisă, Malko sesiză Kevlarul unei veste antiglonţ GK mulată pe bust. Oamenii din sală începură şi ei să mănânce.

– Chiar sunteţi Chapo Guzmann? întrebă Malko.

Mexicanul ridică privirea, cu o strălucire de furie în ochii întunecaţi.

– Credeţi că sunt un mincinos?

– Nu, zise Malko, sunt doar surprins.

Uşor calmat, Chapo Guzmann, care vorbea o engleză destul de bună, întrebă:

---

[5] Creveţi.

– Sunteţi de la DEA?

– Nu.

– Atunci de ce vă aflaţi la Ciudad Juarez? Mi s-a spus că aveţi un diferend cu Los Aztecos. Sunt duşmanii noştri.

– Sunt aici în urmărirea unor terorişti, zise Malko. Aparţin de Central Intelligence Agency.

– O puteţi dovedi?

– Nu.

Chapo Guzmann îl privi tăios şi îl arătă pe unul dintre cei patru care supravegheau masa.

– Îl vedeţi pe acel bărbat? Dacă această întâlnire este o capcană, dacă se întâmplă ceva, veţi muri în câteva secunde.

– Nu este nicio capcană, îl asigură Malko. Aş vrea doar să vorbim.

Mexicanul zâmbi, plin de ironie.

– Jurnaliştii sunt cei care vor să vorbească cu mine... Nu sunteţi jurnalist.

– Nu, vreau să vă propun o afacere.

Brusc, Chapo Guzmann lăsă deoparte furculiţa.

– Afacere! repetă el, dumneavoastră, un *gringo*! Americanii vor să mă vadă mort! Ce fel de afacere?

Evident, nu-l credea.

Malko îi înfruntă privirea, ca la poker.

– Am nevoie de dumneavoastră într-un fel care v-ar fi foarte convenabil.

– Vreți să cumpărați droguri mai ieftine?

Izbucni în râs. Malko nu renunță.

– Vreți să ascultați propunerea mea?

– *Como no!*

Vorbea din nou în spaniolă. Malko se aplecă peste masă.

– *Senor* Guzmann, nu mă ocup de trafic de droguri, nici cei pentru care lucrez. Doar de interesele strategice ale Statelor Unite.

– Adică? Nu înțeleg.

– Am venit la Ciudad Juarez ca să opresc cinci terorişti libanezi să intre în Statele Unite pentru a comite atentate. Altceva nu mă interesează. Şi am nevoie de dumneavoastră pentru a-i elimina.

Chapo Guzmann privi un enorm platou cu parillada[6] care tocmai îi era aşezat în față şi izbucni în râs.

– Vreți să-mi dați o medalie?

Malko nu dezarmă şi căută privirea şefului cartelului Sinaloa.

– Nu, o tonă de cocaină pură.

De această dată, mexicanul nu râse. Ochii i se îngustară şi îl privi pătrunzător pe Malko.

– Este o glumă?

– Nu. Sunteți un om de onoare?

[6] Mixed-grill. (n.red.)

– Bineînțeles, de ce?

– Fiindcă mă voi lăsa pe mâna dumnea-voastră.

– Adică?

– Cunosc locul unde se află această tonă de cocaină sosită din Columbia și cei cinci teroriști libanezi. Vreau să-i omorâți pe acești teroriști în schimbul cocainei.

Lansase momeala și apetitul îi reveni brusc, începând să mănânce din friptură.

Era o partidă de poker mortală, cu un bărbat care îl putea ucide cu un simplu pocnet din degete.

Totul avea să se joace în minutele următoare.

CAPITOLUL XXIII

– Unde se află această cocaină? îl întrebă Chapo Guzmann.

În acea secundă, Malko află că marcase un punct.

– Când vă voi spune, veți putea să mă omorâți, pentru că nu veți mai avea nevoie de mine. Vă pun o simplă întrebare: acceptați propunerea mea?

După privirea sa, Malko înțelese că Chapo Guzmann chiar se gândea la propunere. Mexicanul bău o gură de bere din sticlă și îl privi, pronunțând un singur cuvânt.

– *Si.*

Malko avu impresia că plutea. Făcuse un pas uriaș, chiar dacă traficantul putea să mintă și să nu facă ce i se ceruse. Oricum, nu avea de ales.

– În plus, sublinie el, dacă acești teroriști reușesc să treacă în Statele Unite, afacerea dumneavoastră va fi afectată. CIA este de o sută de ori mai puternică decât DEA. Se va răzbuna, făcând traficul de droguri impracticabil. Chiar dacă ar cheltui miliarde de dolari pentru a distruge cartelul.

Chapo Guzmann nu răspunse, dar înțelesese perfect.

– OK, continuă Malko, pe dealul alăturat celui pe care se află biserica Jesus de Nazareth se găsește un hangar mare, cu o ușă vopsită în albastru cu verde. Cocaina se află acolo, sub paza mai multor *sicarios*. Acolo sunt și cei cinci libanezi. Aceștia trebuie să moară. Asta este înțelegerea.

Se întreba ce ar spune Ted Boteler dacă ar afla că tratase cu unul dintre cei mai mari șefi de cartel din Mexic, un inamic al Americii. Doar că nu mai exista altă cale, ori asta, ori o retragere rușinoasă.

Chapo Guzmann îl privi îndelung, puse furculița și îi întinse mâna.

– Cei cinci bărbați sunt morți, zise el calm. Acum, să mâncăm liniștiți.

*
* *

Chapo Guzmann termină o înghețată enormă, se uită la ceas și se ridică.

– *Adios*, îi zise lui Malko.

Fără niciun cuvânt în plus.

Cinci minute mai târziu, dispăruse. Nu stătuse mai mult de patruzeci și cinci de minute. Abia plecă, iar managerul anunță:

– Toate notele de plată sunt suportate de *senor* Guzmann.

Un ospătar tocmai restituia telefoanele mobile.

Malko se întrebă dacă nu visase, dar farfuria goală din faţa lui îi amintea de prezenţa şefului cartelului Sinaloa.

Ieşi printre primii. Un vânt violent se pornise, cald şi plin de praf.

Pentru prima dată de când se afla la Ciudad Juarez, se simţea relaxat în timp ce rula pe străzile pustii.

Chiar dacă îl asasinau, zarurile erau aruncate.

Poate că Chapo Guzmann nu se va ţine de cuvânt.

El pariase că se va ţine.

*

* *

Malko adormise ca un copil. Trezindu-se, primul lucru pe care îl făcu fu să formeze numărul de telefon al Elvirei Ochoa.

Dădu peste mesagerie.

Ceea ce îl făcu să sune pe fix. O voce de bărbat răspunse în spaniolă, dând legătura unei femei, care vorbea engleza.

– *Comandante* Ochoa a sosit? întrebă Malko.

– Nu, nu va veni. *De parte de qui?*

– *Senor* Malko Linge.

După o scurtă linişte, femeia îi zise cu o voce nesigură:

– A fost răpită. O căutăm.

Bulversat, Malko sări din pat şi se băgă sub duş. De asta se temuse de la început. Elvira Ochoa, care îşi lua atâtea măsuri de precauţie! Brusc, întâlnirea din ajun cu Chapo Guzmann trecea pe planul secund.

O oră mai târziu, se oprea în faţă la *Fiscalia* şi urca spre biroul Elvirei Ochoa. Acesta era ocupat de un bărbat pe care îl ştia din vedere şi care se prezentă: *comandante* Moreno.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

– Au aflat unde locuia, au interceptat maşina şi au răpit-o. Nişte vecini ne-au anunţat. Maşina era în mijlocul drumului.

– Ce vor, după părerea dumneavoastră?

Poliţistul ridică o privire plictisită spre Malko şi zise două cuvinte:

– *Matar la.*[1]

– Nu aveţi nicio şansă să o găsiţi?

Comandante Moreno făcu un gest de neputinţă.

– Los Aztecos au zeci de *casas de seguridad* în Ciudad Juarez. Nu le ştim pe toate.

Sună telefonul. Răspunse scurt şi se ridică.

– Trebuie să vă las, *senor*, a fost găsit un cadavru. Vom verifica. *Buenos dias.*

---

[1] S-o omoare.

Malko coborî scările mari, tulburat. După Guadalupe Diaz, Elvira. Era responsabil în mare parte de ceea ce li se întâmplase celor două femei şi complet neputincios. Era ca bolnav.

*

* *

Elvira Ochoa, în ţinuta ei obişnuită, era legată de un pat cu picioare din alamă cu ajutorul a patru cătuşe, plus o centură mare care o împiedica să-şi ridice bazinul. O bandă de scotch negru îi acoperea gura, dar nimic pe ochi. Ceea ce însemna că traficanţii urmau să o omoare. Nu riscau nimic dacă erau identificaţi.

Trecuseră deja mai multe ore de când era acolo. La început, o copleşise stupefacţia. Avusese nevoie de mult timp pentru a realiza situaţia.

Disperată.

Cu toate puterile, se ruga la Dumnezeu să-i rezerve o moarte blândă, ştiind că avea puţine şanse de a fi salvată.

Cei care o răpiseră erau cunoscuţi pentru ferocitatea lor. Doi *sicarios* o păzeau, aşezaţi în fotolii, uitându-se la Canal 5 şi bând bere luată dintr-un frigider.

Uşa se deschise şi apăru un bărbat cu ochelari de soare. Când şi-i scoase, Elvira Ochoa îl recunoscu: Manuel Urbina, „El Chupon", fost poli-

ţist, cunoscut pentru cruzimea sa. Se aşează în faţa ei şi zise:

– Eşti bine? Ai tot ce-ţi trebuie?

Ironia era imensă, dar nu era un intelectual.

– *Bueno*, zise el, privind-o cu răceală. O să merg să-l văd pe *El Jefe* pentru a-mi spune tratamentul *special* care îţi va fi aplicat. Ai greşit mult, aşa că l-ai înfuriat foarte tare.

Comandante închise ochii. Ca şi cum ar fi vrut să alunge viitorul. Manuel Urbina ieşi foarte repede, după ce le atrase atenţia celor doi *sicarios* să fie vigilenţi.

Dacă ar fi fost după el, ar fi pus capul Elvirei Ochoa pe un perete în faţă la *Fiscalia*, dar „El Diablo" era cel care decidea. Se întrebă dacă avea dreptul să o violeze înainte de execuţie. Era totuşi o femeie frumoasă.

*

* *

Malko îl anunţă pe John Mac Cain de răpirea Elvirei Ochoa. Americanul era dărâmat.

– O vor ucide! zise el. Nu este nicio îndoială. A greşit rămânând aici atât de mult. Dumneavoastră?

– Am aruncat sticla în mare, zise Malko, vorbim mai târziu.

– De ce nu reveniţi dincoace de podul Santa Fe? Vă vor prinde şi pe dumneavoastră.

– Voi încerca să fac ceva pentru Elvira, răspunse Malko. Din cauza ajutorului pe care mi l-a acordat a ajuns acum...

– *Don't be stupid!* zise John Mac Cain. Nu puteți face nimic, în afară de a-i pune flori pe mormânt, dacă va avea unul, și de a o plânge. Acest oraș este casa Diavolului. Ar fi nevoie de 20 000 de oameni hotărâți pentru a doborî cartelurile și de o voință politică. Mexicanii nu au nici una, nici alta. Deci, plecați de-acolo. Voi face un raport către Washington, în care voi expune cum ați făcut imposibilul pentru a-i împiedica pe teroriști să intre în Statele Unite, cu riscul vieții dumneavoastră. Nimeni nu se va supăra că ați eșuat: era o sarcină imposibilă.

– Încă nu am eșuat complet, îl corectă Malko. O să aflu foarte curând.

După ce închise, începu să se gândească. Luptătorii Hezbollah îi ieșiseră din minte, dar încerca să găsească disperat o modalitate de a veni în ajutorul Elvirei Ochoa.

Își aminti deodată de sosirea Margaritei, fosta secretară a lui John Mac Cain, care trădase în favoarea cartelului Juarez. Revedea locul unde fusese lăsată de taxi. Era o *casa de seguridad* a cartelului. Chiar dacă nu era decât o șansă la o sută, trebuia să riște.

*

* *

– Nr. 3633 pe strada Persioneros.

Comandante Moreno repetă gânditor adresa care tocmai îi fusese comunicată de Malko, respectiv locul unde o văzuse pe secretara lui John Mac Cain.

Polițistul se uită pe hartă în ce *colonia* se afla strada. La sud-vest de Panamerican. Ridică privirea și zise:

– *Bueno*. Luăm o mașină normală și mergem să vedem.

Coborâră în garaj și luară o mașină Nissan veche cu vopseaua scorojită.

Ciudad Juarez era un amestec de câteva clădiri moderne, case modeste, terenuri virane și drumuri de pământ cu câteva drumuri asfaltate. Câmpurile, pe vremuri cultivate, erau în paragină, fiind zona preferată pentru „narcofose".

După ce viră pe avenida de Independencia, *comandante* Moreno intră pe o stradă mărginită de câteva case prost întreținute, intercalate cu terenuri virane: strada Persioneros.

– Este mai departe, pe dreapta, zise Malko.

Strada era foarte lungă, șerpuind în jurul aeroportului. Circulație zero.

Comandante Moreno încetini și scoase o exclamație când văzu panoul:

„Happy Child".

– Dar, este o creșă! zise el.

Continuară şi se opriră un kilometru mai departe. *Comandante* Moreno era uimit.

– Încă nu am identificat creşe utilizate de traficanţi, mărturisi el. Este ciudat. Sunteţi sigur că aceasta este adresa?

– Absolut, confirmă Malko, am urmărit taxiul. Chiar dacă ar fi o şansă la un milion, trebuie să încercăm.

– *Bueno*, vom reveni, trebuie să discut cu superiorii mei...

– Cu oameni *de încredere*, sublinie Malko. Până atunci, ar trebui să supraveghem casa.

– Bună idee.

Poliţistul se opri şi, de pe telefonul mobil, sună la cartierul general.

– *Bueno*, zise el după ce închise, două maşini fără însemne vor veni şi se vor poziţiona la capetele străzii. Este tot ce putem face pentru moment.

Aşteptară la colţul cu avenida de Independencia sosirea celor două maşini de poliţie. Când acestea se poziţionară, ei porniră spre nord.

*

* *

Manuel Urbina îşi parcă maşina 4x4 fără numere în faţa creşei „Happy Child" şi intră în clădire.

Primise cu umilinţă felicitările de la „El Diablo" pentru răpirea Elvirei Ochoa şi plutea pe un nor roz.

Cei doi *sicarios* se ridicară vioi când îl văzură şi şeful întrebă:

– Merge?

Era deja gata să o sugrume pe *comandante,* dar după ce o viola.

Manuel Urbina îşi calmă pornirile.

– *Bueno. El Jefe* a avut o idee. O să-i dăm cocaină. Până ce crapă. Apoi, o ducem înapoi acasă şi vom lăsa să se înţeleagă că se droga. Că a murit de o supradoză...

Era mai puţin distractiv decât să o sugrume, dar cei doi se înclinară.

– Cum o facem să prizeze? întrebă unul dintre ei.

– O injectăm, făcu Manuel Urbina. Este suficient să diluăm cocaina. Am adus ceea ce trebuie.

Elvira Ochoa auzise totul. Din nou, neputincioasă, se rugă. Încă invoca numele Domnului când acul o înţepă în venă, aproape de cot. Privirea lui Manuel Urbina strălucea de excitaţie. Încă nu omorâse pe nimeni în acest mod.

*

* *

Ocupat cu telefonul, *comandante* Moreno încerca să strângă elementele necesare unei intervenţii la creşa „Happy Child". Deloc uşor. Superiorii săi nu prea îl credeau. Pentru ei, Elvira Ochoa era ca şi moartă.

Telefonul mobil îi sună, iar când răspunse, Malko, aşezat în faţa lui, îl văzu schimbându-se la faţă. Închise amândouă telefoanele şi îi zise:

– Unul dintre oamenii mei care au rămas acolo a văzut un 4x4 fără numere, cu geamuri fumurii, oprind în faţa creşei „Happy Child". Erau patru bărbaţi la bord. Cu siguranţă sunt traficanţi. Aveţi dreptate. Mergem.

CAPITOLUL XXIV

Maşinile 4x4 se îndreptau spre biserica Jesus de Nazareth, atât pe *carretera* din Anapra, cât şi prin Camino Real, un fel de periferie care înconjura Ciudad Juarez. Nimeni nu le dădea atenţie. Adesea, traficanţii celebrau căsătorii fastuoase în mica biserică albă şi, oricum, locuitorii cartierului erau obişnuiţi să vadă astfel de vehicule, conduse de *sicarios* din cartelul Juarez.

Camino Real se termina brusc, şi vehiculele porniră pe drumuri care şerpuiau printre maghernițe.

Cele două coloane erau însoţite de un nor de praf ocru care se ridica în urma lor. Când maşina 4x4 din frunte ajunse la biserică, trecu printr-o vale, pentru a urca panta care ducea la hangarul mare cu uşă vopsită în albastru şi verde.

Se lăsase noaptea. Oamenii erau în case şi nimeni nu îi băga în seamă.

Maşina 4x4 ajunse la platoul unde se afla hangarul şi se opri. I se alăturară celelalte vehicule care se aşezară într-un semicerc.

Nu se întâmplă nimic timp de câteva minute, apoi uşa albastră se deschise şi un bărbat ieşi afară, uitându-se la maşini.

Intrigat şi îngrijorat.

În loc să meargă până la ele, consideră mai prudent să se retragă înăuntru. În momentul în care trecu de uşă, avu loc o explozie înfundată, venind dinspre una dintre maşini, urmată de o dâră de foc orizontală care se îndrepta spre hangar.

Paznicul nu avu timp să se adăpostească. Racheta RPG 7 lovi tabla de lângă el, înfăşurându-l într-o sferă de foc.

Uşa, spulberată de explozie, se dislocă parţial, lăsând să se vadă în interior.

Cei care erau înăuntru se ridicară brusc, luându-şi armele.

*

* *

Chapo Guzmann se afla într-un Cherokee negru, blindat, care se oprise pe platoul din faţă. În ciuda blindajului, îşi pusese vesta din Kevlar, model GK, care îl proteja chiar şi de armele de război. Cu un Kalaşnikov cu pat rabatabil pe genunchi, se întoarse spre cel de la volan.

– *Ahorita, vamos!*

Maşina 4x4 grea se urni, urmată de celelalte. Erau pline de *sicarios*. Mândri, dar şi morţi de frică: era prima dată când atacau un fief al bandei Aztecos.

Maşina lui Chapo Guzmann înaintă, îndepărtând resturile de tablă, şi intră în hangar, cu farurile aprinse.

Chapo Guzmann distingea siluete ameţite peste tot şi, îndată ce se opri, rafale puternice se

declanşară. Fără blindaj, maşina Cherokee ar fi fost făcută bucăţi...

Alte patru maşini 4x4 intrară în hangar şi, deschizând portierele, ieşi o gaşcă de *sicarios*, care începură să-şi descarce armele.

Aceştia nu aveau veste antiglonţ. Erau prea scumpe.

Timp de câteva minute, nu se auzi decât zgomotul împuşcăturilor.

Un masacru.

Unul câte unul, paznicii hangarului se prăbuşeau, doborâţi de adversari.

Chapo Guzmann urmărea scena din maşina sa blindată. Luă o staţie, pronunţă câteva cuvinte, apoi coborî, înconjurat de cei mai buni *sicarios*. Nu se mai trăgea aproape deloc.

Două minute mai târziu, un camion cu prelată pătrunse în hangar, oprind în mijloc.

Chapo Guzmann se apropie de un prizonier.

– *A donde es la cocaina?*

Sicario, încremenit, nu răspunse. Chapo Guzmann îi trase imediat un glonţ în cap şi se apropie de alţi supravieţuitori. Punând aceeaşi întrebare. Nu aveau timp să răscolească amănunţit, având în vedere că cei din Aztecos, alertaţi, puteau să riposteze. Or, se aflau pe teritoriul lor.

Şeful cartelului Sinaloa mai puse de două ori întrebarea, fără ca prizonierii să răspundă. Trase două gloanţe în capul lor.

Cum se apropia de un al patrulea, acesta, un bărbat foarte tânăr, cu trăsături de copil, întinse mâna spre un colţ.

– *Aqui, senor.*

El nu dorea să moară.

Îl conduse pe Chapo Guzmann până la o trapă mare de doi metri pe unu. Când o deschiseră, descoperiră o scară care ducea la un subsol cimentat. Un bec puternic lumina încăperea.

Chapo Guzmann se întoarse spre tânăr.

– Vrei să mori sau să lucrezi cu mine?

Acesta, înnebunit, bâigui câteva cuvinte. Şeful traficanţilor îi puse mâna pe umăr.

– *Muy bien*, o să începi imediat să lucrezi. Coboară.

Bărbatul era atât de emoţionat, încât alunecă pe scară şi căzu. Câteva secunde mai târziu, urca treptele cu un balot din plastic transparent, plin cu săculeţi de un kilogram de cocaină.

Acum nu mai risca să schimbe tabăra... Aztecos l-ar tăia în bucăţi. Cocaina era ceva sacru.

Toţi bărbaţii din camion intrară în ascunzătoarea subterană, sub privirea mulţumită a lui Chapo Guzmann. O tonă de cocaină avea să genereze profituri colosale. Cu care să cumpere puţinii politicieni care încă mai rezistau. Se uită la ceas şi îi zise secundului său:

– Într-un sfert de oră trebuie să plecăm.

Oamenii săi urcau şi coborau scara ca nişte furnici.

Se vor încadra în timp.

Îi mai rămânea să se ţină de cuvânt; se apropie de grupul de *sicarios* aliniaţi la un perete, păziţi de câţiva dintre oamenii săi.

Toţi, cu mâinile pe cap, se întrebau cât timp le mai rămăsese de trăit. În astfel de cazuri, nu existau supravieţuitori...

În faţa lor, Chapo Guzmann îi scruta. Deodată, un bărbat se desprinse de lângă perete şi făcu un pas spre el, cu mâinile pe cap.

– *Senor*, zise el, noi nu suntem din banda Aztecos. Suntem soldaţi libanezi. Luptăm împotriva americanilor. Suntem şi prieteni cu FARC. Trebuie să ne cruţi.

– *Muy bien,* făcu traficantul, câţi sunteţi?

– Cinci.

– Daţi-vă deoparte, acolo.

Arăta o porţiune de zid în unghi drept. Imediat, cei cinci libanezi se aliniară.

Un *sicario* veni alergând.

– *Jefe,* am terminat de încărcat.

– Mergeţi, ordonă Chapo Guzmann, venim după voi.

Calm, ridică la orizontală Kalaşnikovul şi deschise focul asupra celor cinci libanezi. Meticulos, până ce căzură toţi pe jos. Întinse apoi arma uneia dintre gărzile sale de corp şi scoase de la

curea un Glock 32, o armă cu şaisprezece cartuşe. Apropiindu-se de corpurile întinse pe jos, le trase câte un glonţ în cap.

Apoi, se întoarse în maşina 4x4, liniştit. Tocmai recuperase o tonă de cocaină pură, administrase o lovitură severă cartelului Juarez şi dovedise că este un om de onoare faţă de acest *gringo* pe care nu-l va mai revedea vreodată.

*

* *

Comandante Moreno lăsă binoclul şi se întoarse spre Malko.

– Nu mişcă nimic. Trebuie să luăm o decizie.

De două ore, un dispozitiv important fusese instalat în jurul creşei „Happy Child". Nimeni nu intra şi nu ieşea din clădire, în afară de şoferul maşinii 4x4 identificate în ajun: deci erau puţine şanse să fie o creşă adevărată.

Vreo cincisprezece maşini ale Poliţiei Federale şi ale Poliţiei Statale fuseseră mobilizate. Dintre care patru echipate cu mitraliere grele. În total, vreo sută de oameni bine înarmaţi, cu căşti şi veste antiglonţ.

O singură problemă: chiar dacă atacau rapid, în cazul în care *comandante* Ochoa se afla înăuntru, răpitorii aveau timp suficient să o execute.

Altfel, dacă nu făceau nimic, era şi mai rău.

– Să mergem! propuse Malko. Dacă avem vreo şansă, trebuie să profităm.

Comandante Moreno dădu ordine prin staţia radio. Două camionete cu cincisprezece oameni aveau să se apropie de casă, în timp ce altele blocau terenul viran din spatele ei. Maiorul şi Malko urmau să intre în casă în acelaşi timp cu poliţiştii.

Amândoi, încordaţi, pândeau de la celălalt capăt al străzii. Când văzură apărând cele două camionete, *comandante* îi zise şoferului:

– *Vamos!*

Cele trei vehicule sosiră în acelaşi timp în faţa creşei.

Mai mulţi poliţişti săriră din maşini, doi dintre ei ţinând un berbec. Din două lovituri, uşa zbură în bucăţi şi toţi se precipitară în interior urlând:

– *Fiscalia del Estato*!

Comandante Moreno, înarmat cu un Uzi, iar Malko cu pistolul Taurus săriră în urma lor. În mai puţin de un minut, tot parterul fu verificat. Nu era nimic. Niciun copil! Lăzi şi cutii prăfuite, o bucătărie abandonată.

Poliţiştii urcară scările.

Un bărbat apăru la primul nivel, cu o armă în mână şi deschise focul. Poliţiştii ripostară.

Într-o fracţiune de secundă, *sicario* fu practic spulberat.

Malko se strecură printre poliţiştii care ocupau primul etaj, verificând diferite camere.

Comandante Moreno şi cu el intrară în camera de unde ieşise *sicario*, urmaţi de ceilalţi

polițiști. La vederea lor, un bărbat așezat lângă pat, foarte tânăr, în tricou, cu un aer speriat, ridică mâinile. Împins brutal spre perete, rămase acolo, sub paza polițiștilor.

Malko privi patul.

Elvira Ochoa era întinsă, cu mâinile și picioarele legate cu cătușe de stâlpii din alamă. Avea ochii închiși, tenul foarte palid, complet inconștientă. Malko se apropie de ea și puse degetul pe carotida stângă.

– Trăiește! zise el întorcându-se.

Comandante Moreno tocmai îl interoga pe prizonier.

– Nemernicii au injectat-o cu cocaină! Are o supradoză! Va muri.

Fața i se crispase de furie. Fără să ezite, îndreptă arma spre *sicario* și trase o rafală lungă în abdomen.

Sicario se prăbuși pe loc.

Polițiștii desfăcură cătușele cu cheile potrivite. Tânăra nu reacționa. Auziră o sirenă de ambulanță care se apropia.

– Trebuie transportată la spital, zise Malko.

Comandante Moreno se întoarse.

– Există riscul să vină să o ucidă. Nu-i cunoașteți. Ar trebui să o ducem dincolo de graniță.

Malko luă deja telefonul. Îl scoase pe John Mac Cain dintr-o ședință și îi explică situația. Americanul nu ezită.

– O să rechiziționez o ambulanță de la unul din spitalele de aici. Aduceți-o pe *comandante* până la intrarea pe podul Cordova, cel pe care se trece cu „visa-laser". Un om de-al meu va veni cu ambulanța. Fiți acolo într-o oră. Voi alerta ICU[1].

Paramedicii ajunseră în cameră. O așezară pe Elvira Ochoa pe o targă și Malko coborî cu ei, însoțit de *comandante* Moreno. Polițiștii se agitau în jurul casei, dar nu mai găsiră pe nimeni, în afară de o cutie plină cu bancnote de 1000 de pesos uzate.

Precedată de o mașină de poliție, ambulanța intră pe Panamerican, cel mai scurt drum până la Rio Grande. Așezat pe locul de lângă targă, Malko îi ținea încheietura Elvirei Ochoa, simțind un puls ușor, care dovedea că încă trăia.

Pentru cât timp?

[1] Intensive Care Unit (Terapie intensivă).

CAPITOLUL XXV

Nu ajunseseră de zece minute la intrarea pe podul Cordova, că şi apăru o ambulanţă cu numere americane, cu farurile aprinse, în viteză.

Trecu de arcul care separa Mexicul de SUA şi se opri lângă ambulanţa în care se afla Malko. Doi paramedici ieşiră din vehicul însoţiţi de un medic care se prezentă lui Malko:

– Doctor Matthews Iron, şeful ICU de la West End Hospital, din El Paso. Vom începe imediat tratamentul.

În mai puţin de trei minute, Elvira Ochoa fu instalată în ambulanţa americană. Malko se aşeză pe locul din faţă, lăsând medicul să se ocupe de pacientă. Escortaţi de o maşină de poliţie, ajunseră la podul Cordova pe bulevardul Las Americas.

Trafic lejer, cu excepţia camioanelor încărcate cu produsele asamblate în *maquinadoras*. Niciunul nu se oprea decât câteva secunde la barieră înainte de intrarea în Statele Unite, atât cât să introducă „visa-laser" în fanta cititorului.

Şoferul ambulanţei făcu la fel.

Malko se întoarse şi întrebă medicul:

– Care este pronosticul dumneavoastră, doctore?

Doctorul Matthews, care tocmai îi pusese o perfuzie mexicancei, ridică privirea.

– Imposibil să vă spun acum. Trebuie să facem analize ale sângelui pentru a afla cantitatea de drog care i-a fost administrată. I-am dat un vasodilatator pentru a contracara efectul cocainei care este un puternic vasoconstrictor. Apoi...

Lăsă fraza în suspensie.

Ajunseră la un important nod rutier şi ambulanţa făcu la stânga, pentru a ajunge la spital. Erau în Statele Unite. Aici, Elvira Ochoa nu mai avea de ce să se teamă de traficanţi. După zece minute, ambulanţa oprea în faţa unui mic spital ultramodern. Mai multe persoane aşteptau în faţă, printre care şi John Mac Cain.

Paramedicii o scoaseră pe mexicancă din ambulanţă şi, escortaţi de doctorul Matthews, merseră la secţia de terapie intensivă de la ultimul etaj.

– Bravo! zise şeful DEA strângându-i mâna lui Malko.

Surprins, Malko întrebă:

– De ce „bravo"?

– Omologul nostru de le Poliţia Federală ne-a comunicat că, ieri seară, un important comando înarmat a atacat hangarul care aparţinea bandei Aztecos din Anapra. Au fost mai mulţi morţi,

printre ei şi cinci străini, cu diferite paşapoarte sud-americane. Ne-au comunicat şi paşapoartele: sunt cele ale „prietenilor" noştri din Hezbollah. Cum ai reuşit?

Malko făcu un gest evaziv.

– Vă voi explica mai târziu. Pentru moment, rămân lângă Elvira Ochoa. Fără ea, nimic nu ar fi fost posibil.

Urcă în lift, spunându-şi că Chapo Guzmann îşi ţinuse promisiunea.

Ceea ce nu salva viaţa Elvirei Ochoa.

*

* *

Când Malko intră în cameră, mexicanca avea ochii deschişi, tuburi peste tot, dar era ceva mai puţin palidă.

Era clar că îl recunoscu pe Malko, deoarece schiţă un zâmbet.

Se aşeză lângă ea şi îi luă mâna.

Aplecat spre ea, îi şopti:

– Elvira, vei scăpa. Aici, nimic nu ţi se poate întâmpla. Poliţiştii americani păzesc afară.

Buzele mexicancei se mişcară şi ea încercă să vorbească, dar nu ieşi niciun cuvânt.

Malko nu insistă şi se aşeză lângă pat. Câteva momente mai târziu, simţi degetele Elvirei strângându-l de mână. Fără prea mare forţă.

A ştiut în acel moment că nu va mai putea pleca din cameră.

*
* *

Era ora două dimineaţa şi o linişte absolută domnea în spital.

Anchilozat, Malko nu îndrăznea să se mişte, cu mâna prinsă de degetele Elvirei Ochoa. Aceasta avea momente de agitaţie urmate de linişte, dar nu vorbise. Cu ochii închişi, părea că doarme, dar de fiecare dată când Malko îşi mişca mâna, degetele tinerei îl strângeau. O infirmieră intră pentru a verifica diferitele monitoare. Cel care înregistra pulsul tinerei funcţiona foarte lent, în ritmul inimii ei.

– Ce v-a spus doctorul? întrebă Malko.

Infirmiera părea jenată.

– Pacienta a primit o doză foarte mare de cocaină, explică ea. Sper că circulaţia nu-i va ceda. Facem tot ce ne stă în putinţă.

– Sunt sigur, o linişti Malko.

Rămas singur, încercă să lupte cu somnul; nu putea nici mânca, nu putea nici să se mişte, cu mâna Elvirei Ochoa agăţată de a lui. Minutele şi orele treceau lent.

Mexicanca părea că doarme, cu un suflu imperceptibil. Fără să vrea, Malko închise ochii şi adormi.

Când îi deschise, camera era luminată de ziuă. Ceasul arăta ora şase şi zece.

Deodată, simţi ceva nou: degetele Elvirei Ochoa îi slăbiseră strânsoarea. O privi: era nemişcată ca

o statuie. Dintr-un salt, apăsă pe sonerie. Infirmiera apăru în câteva secunde.

Privirea i se îndreptă imediat spre monitorul cardiac. Nu mai oscila, afişând doar o linie orizontală.

Se uită la Malko şi zise pe un ton plin de tristeţe:

– Doctorul Matthews a spus că şansele de supravieţuire erau extrem de mici. I s-a administrat prea multă cocaină.

Malko privi faţa Elvirei Ochoa. Trăsăturile i se relaxaseră, dar încetase să mai trăiască. Corpul avea acea imobilitate minerală a morţii.

Îi puse mâna pe frunte: încă era caldă. Malko se aplecă şi o sărută pe frunte, după care ieşi din cameră.

Maşina 4x4 cu geamuri fumurii apăru brusc şi frână în dreptul maşinii lui Malko.

Portierele se deschiseră, şi din maşină ieşiră doi bărbaţi, cu feţe ascunse în spatele unor măşti de „Halloween" cu guri rânjite şi buze de un roşu fluorescent.

În schimb, mitralierele lor nu erau accesorii de carnaval.

Nici nu coborâră bine, că deschiseră focul asupra lui Malko.

Alte apariţii SAS la editura Meteor Press:

- **Li Sha-Tin trebuie să moară**
- **Stăpânul rândunelelor**
- **Jihad**
- **Bun venit la Nouakchott**
- **Iubirea nebună a colonelului Chang**
- **Dragonul Roşu vol. 1 şi 2**
- **Regele nebun al Nepalului**

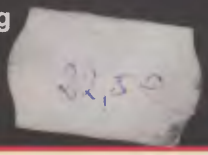

Carte citită de: Ziare.com

www.meteorpress.ro

ISBN 978-606-93177-7-8

9 786069 317778

Distribuţie la:

e-mail: carte@meteorpress.ro